Lwowska Narodowa Naukowa Biblioteka Ukrainy imienia W. Stefanyka

NAUKOWY DZIAŁ CZASOPISM IM. MARJANA I IWANNY KOCIW

Ż 39287

LWOWIANIN:

organ Towarzystwa Właścicieli Realności

1938-39

LWÓW

Ж IV
39287

9 N 1938
N 1939

Lwowianin

IV Ж 39287
1938
WP. Reiss Leopold
Lwów, Bogusławskiego
R. 49. № 1-10. lwp

Nr. 1 STYCZEŃ 1938. Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem. Rocznik XLIX.

LWOWIANIN

ORGAN·LWOWSKIEGO·TOWARZYSTWA WŁAŚCICIELI·REALNOŚCI

WYCHODZI RAZ NA·MIESIĄC

Członkowie Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności, otrzymują to pismo bezpłatnie.

Redakcja i Administracja: Lwów, ul. Halicka L. 21, II p. Telefon Nr. 240-26.

Biuro Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności znajduje się przy ul. Halickiej L. 21, II p.

Porad prawnych w sprawach podatkowych, sądowych i administracyjnych udziela się w biurze Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności za wykazaniem się kwitem na zapłaconą składkę bieżącą w poniedziałek, środę i piątek od godz. 12—13 popołudniu. — Telefon 240-26.

TREŚĆ NUMERU: Dr. A. L.: Ustawa o ochronie lokatorów rediviva! — Dr. Albert Samuely: Czy zamykanie dopływu wody do realności z powodu zaległości w opłatach za wodę i kanał jest uzasadnione? — Przypomnienie o ulgach w spłacie zaległości w podatku od nieruchomości. — Fejleton. — Ważne orzeczenia Sądów Najwyższych. — Komunikaty i informacje.

Przechowujcie egzemplarze „Lwowianina"
Zamieszczone w nim informacje mogą Wam być potrzebne!

NADZWYCZAJNE WALNE ZEBRANIE

Członków Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności

odbędzie się we wtorek, dnia 8 lutego 1938 o godzinie 18·30 w sali Izby Przemysłowo-Handlowej we Lwowie, ul. Bourlarda L. 5.

Na porządku dziennym:

1) Własność nieruchoma w ogniu dyskusji parlamentarnej,
2) Nacisk Zarządu Miejskiego w ściąganiu zaległości podatkowych, oraz nadmierne obciążenie opłatami za wodę i kanał, i nowe projekty podatkowe
3) Wolne wnioski.

Dr Teodor Bałłaban
Prezes.

Dr Albert Samuely
Sekretarz.

Liczna frekwencja konieczna.

Zaproszenie niniejsze służy za legitymację dla wstępu na salę.

92586.

Ustawa o ochronie lokatorów rediviva!

Pisząc w ostatnim (grudniowym) numerze „Lwowianina“ o szansach projektu rządowego ustawy o likwidacji ochrony lokatorów, wyraziliśmy oparte na poprzednich doświadczeniach mniemanie, że projekt ten, jak przeważna ilość innych rządowych przedłożeń ustawodawczych, zostanie po dokonaniu pewnych zmian przyjęty w obydwu izbach parlamentarnych. Na to się zanosiiło. Rząd, który swe przedłożenia wpływające do laski marszałkowskiej uzasadnia zazwyczaj zwięźle, poparł tym razem swój wniosek wyjątkowo obszernem, rzeczowo i fachowo opracowanem uzasadnieniem, a co ważniejsze, zakreślił dla projektowanej likwidacji ochrony tak daleki, bo blisko sześcioletni termin, iż zdawało się — niemożna było pomyśleć sobie większej ostrożności i większego umiaru w wystąpieniu za zniesieniem tego stany wyjątkowego, jakim jest ochrona lokatorów, stan gdzieindziej w Europie pogrzebany już dawno w niepamięci!

Stało się inaczej, dokonały się niespodzianki. Projekt ten przeszedł dziwne perypetje, najpierw przeszedł w Sejmie, upadł w Senacie, wrócił do Sejmu a nieznalazłszy tu wymaganej większości 3/5 głosów, upadł w ostatecznym wyniku. Pozostała zeń tylko część pierwsza, przywracająca stopniowo od początku r. 1939 począwszy dawną wysokość czynszów, obniżoną z końcem r. 1935 na lat dwa.

Formalnie więc biorąc, projekt został odrzucony przez Sejm przy ponownem jego rozpatrywaniu. Faktycznie jednak i, że tak powiemy, moralnie, został obalony w Senacie, większością dwu trzecich głosów. Dwudziestu senatorów, dwudziestu starszych panów, wydało nań wyrok śmierci, dając tem samem wyraz stanowisku, że własność nieruchoma miejska, ta wielka i tak cenna część majątku narodowego, ma być nadal, po nieograniczone żadnym terminem końcowym czasy przedmiotem wywłaszczenia, a w rezultacie dewastacji w imię ochrony interesów wszelkiej kategorji lokatorów, nawet tych, którzy rozpierają się w sześciopokowych apartamentach „z komfortem“.

Tak to bowiem dziś wygląda. Nie pomogły rzeczowo opracowane uzasadnienia, ani ustne wywody przedstawiciela Rządu. W Senacie, rzecz dziwna, nie znalazł się ani jeden mowca, któryby stanął w obronie projektu, tak, że wiceminister Chełmoński znalazł się w zupełnym odosobnieniu. Poszczególni mowcy *contra*, jak sen. Róg i Jagrym-Maliszewski, motywowall sprzeciw ciężką sytuacją świata pracy, zwłaszcza inteligencji. Nikt jednak nie zwrócił uwagi na to, że inteligencja pracująca umysłowo i płacąca podatek „specjalny“, to tylko pewien ułamek, pewien nieznaczny procent ogółu lokatorów, podczas gdy ta wielka reszta to ludzie wolno zarobkujący, którym przecież poprawiła się, jak to ogólnie się mówi, konjunktura. Dyskusja w Sejmie była bardziej wszechstronna i polemiczna, bo projekt znalazł swych obrońców a nawet bardzo poważną ilość, bo prawie połowę głosów. Zwyciężył jednak nastrój wytworzony przez mowców występujących z hasłami demagogicznymi w obronie rzekomo zagrożonych w swym bycie „szarych“ ludzi, zdanych na łaskę i niełaskę chciwych „kamieniczników“! Moglibyśmy zapytać się czy mało jeszcze było różnych kongresów, zjazdów, deputacyj, memorjałów i artykułów w prasie codziennej i fachowej, z pomocą których wołaliśmy do całego społeczeństwa, że „kamienicznik“ jest dziś zaiste godną raczej politowania a nie pozazdroszczenia istotą.

Mówią nie pocichu, ale publicznie, bo na łamach pism, że przeciwnikom projektu rządowego nie chodziło w gruncie rzeczy o samą sprawę, że natomiast za jej kulisami odegrały rolę zgoła odmienne czynniki, niewiele mające wspólnego z ochroną lokatorów i sprawą mieszkaniową. Przykro więc pomyśleć, że nasza egzystencja, los wielotysięcznej rzeszy kamieniczników, a co ważniejsze los naszych miast, jest zdany calkowicie na podrzuty kapryśnej fali jakichś nam obcych i nikomu nieznanych rozgrywek.

Jakie stanowisko zajmie teraz Rząd, czy zaniecha zupełnie na długi czas wznawiania takich projektów, niewiadomo. Według naszego zdania powinien wystąpić z projektem zmian tych przynajmniej przepisów ustawy o ochronie lokatorów, które nie godząc w interes „świata pracy“, zawierają jednak możliwość niemoralnego bogacenia się kosztem właścicieli realności i uniemożliwiają racjonalną gospodarkę swym objektem. Tu należy np. art. 11 p. g. ustawy, który uniemożliwia właścicielowi dokonanie w realności większych remontów i przeróbek, gdyż nakłada nań obowiązek wypłacenia lokatorom znacznych odszkodowań, stwarzając tem samem okazję dla spekulacji i wyzysku ze strony lokatora.

Pozatem, własność miejska, poszkodowana przez utrzymanie bezterminowe ustawy lokatorskiej, winna w myśl zasad społecznej sprawiedliwości otrzymać jakąś rekompensatę, a jest tyle możliwości i tyle konieczności, że mogłyby one toczyć z sobą zawziętą walkę o pierwszeństwo. Ale my oddalibyśmy pierwszeństwo przedewszystkiem temu, by nas nareszcie zwolniono od grozy nowych ciężarów, grozy, która wisi nad nami od roku w postaci projektów obciążenia własności miejskiej nowymi podatkami komunalnymi. Jeśli bowiem i bez nich uginamy się już pod bezmiernym ciężarem podatkowym, co uczynimy, gdy nam do tego bierzma przybędzie jeszcze nowa przykładka?

Wyrok izb ustawodawczych pozbawił nas nadziei uwolnienia się nawet w dalszej przyszłości od kleszcz i więzów ustawy lokatorskiej, nadziei, do której mieliśmy wszelkie prawo. Niechże teraz zabierze głos ten czynnik, który postawił sobie za naczelne hasło urządzenia równość i sprawiedliwość społeczną! *L.*

Czy zamykanie dopływu wody do realności z powodu zaległości w opłatach za wodę i kanał jest uzasadnione?

Powtarzające się w ostatnich dniach coraz częstsze wypadki zamykania przez Miejskie Zakłady Wodociągowe dopływu wody do realności, których właściciele zalegają z opłatami za wodę i kanał — budzą uzasadnione zaniepokojenie nie tylko u właścicieli realności ale i także w szerokich sferach lokatorów.

Należyta ocena postępowania Zakładów Wodociągowych wymaga rozpatrzenia tak z punktu widzenia prawnego jak też i ze stanowiska słuszności.

Rozporządzenie Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do spraw walki z epidemiami z 1. XII. 1934 (Dz. U. R. P. Nr. 110/1931 poz. 990) obowiązujące od 14 stycznia 1935 reguluje tę sprawę w sposób następujący:

W przypadku nieuregulowania należności za wodę od budynków lub ich części przeznaczonych na mieszkania w przeciągu 90 dni od daty doręczenia rachunku może nastąpić zamknięcie dopływu wody na podstawie zezwolenia powiatowej władzy administracji ogólnej pod warunkiem, że **Zakład Wodociągowy zapewni mieszkańcom tych budynków możność korzystania z sieci wodociągowej przez urządzenie w odległości nie większej niż 50—55 metrów od granicy nieruchomości zdrojów (kranów) ulicznych.** Na 14 dni przed zamierzonym wyłączeniem urządzeń lub zamknięciem dopływu wody powinno być doręczone właścicielom lub zarządowi danej nieruchomości odpowiednie upomnienie z zagrożeniem przewidzianych skutków, o czym właściciel względnie zarząd obowiązany jest niezwłocznie zawiadomić wszystkich lokatorów domu.

Zaznajomiwszy się z brzmieniem tego rozporządzenia będą się mogli orientować tak właściciele realności jakoteż lokatorzy czy i w jakich wypadkach postępowanie Zakładów Wodociągowych jest uzasadnione.

Ale i poza normami prawnymi powinny zaważyć na szali sprawiedliwości okoliczności, na które Lwowskie Towarzystwo Właścicieli Realności niejednokrotnie zwracało uwagę w memoriałach i podczas audiencj w Prezydium miasta.

Zaległości w podatkach i opłatach od nieruchomości powstały — poza nielicznymi wypadkami złej woli — z powodu braku dochodów na opłacenie bieżących należności. Skonstatować to można niejednokrotnie w wypadkach, gdy się realność znajduje pod przymusowym zarządem, a więc pod zarządem obcej osoby a nie właściciela realności. Pozostaje to w związku z tym, że wszyscy bezrobotni zarejestrowani i niezarejestrowani, dalej osoby w nędzy się znajdujące, których liczba sięga tysięcy rodzin w naszym mieście, — od lat nie płacą czynszu za mieszkania przez nich zajmowane. — Gdy opłaty za wodę i kanał wynoszą normalnie ponad 8% wartości czynszowej mieszkań zamiast jak przed wojną 5%, to ciężar ten zwiększa się jeszcze w stosunku do ubytku komornego od wszystkich ustawowo zwolnionych od płacenia czynszu. — Czy w takich wypadkach można posądzać właściciela realności o złą wolę, gdy popadnie w zaległości w opłatach gminnych i czy można ich karać policzeniem wysokich odsetek zwłoki za to, że przerzucono na nich ciężar dostarczania bezrobotnym bezpłatnych pomieszkań wraz z wodą i tp.? — Czyż z obowiązku opieki społecznej ciążącego wedle naszych ustaw na gminie nie wynika również obowiązek gminy dostarczania bezrobotnym pomieszczeń oraz wody i tp. lub płacenia za nich czynszu — jak to się dzieje wszędzie?

Czyż zaległości za wodę i kanał nie mają we Lwowie swego źródła także i w przeciążeniu podatkowym własności nieruchomej a w szczególności na rzecz gminy i to z tytułu podatków i opłat prawnie nieuzasadnionych, których teraz nasze władze i nadal dochodzą? Czy z takich źródeł nie ściągnięto od właścicieli realności podlegających ochronie lokatorów przeszło 10 milionów złotych jeśli tylko wspomnimy o oplatach drogowych, podatku inwestycyjnym, czyszczeniu jezdni, któreto podatki nie były kalkulowane w czynszu przedwojennym? — Czyż gospodarka nastawiona jedynie na zaspokojenie chwilowych potrzeb gminy bez względu na następstwa, przed którymi niejednokrotnie przestrzegauo w czasie rządów komisarycznych — nie musiała wcześniej czy później podciąć wszelkie możliwości płatnicze prywatnej własności nieruchomej w mieście? Nie wolno zapomnieć i o tym, że nakazy remontowania fasad, usuwania portali sklepowych, malowania klatek schodowych i fasad oficynowych, zabrukowania podwórz, zmian urządzeń sanitarnych i td. do forsownie prowadzonych w całym mieście nowych poziomów kanałowych były również wydane — celem zatrudnienia bezrobotnych i to kosztem znowu jednej i tej samej warstwy, która już dźwiga ciężar ich mieszkania wraz z innymi kosztownymi świadczeniami.

Własność nieruchoma miejska obarczona w ten sposób od szeregu lat nadmiernymi ciężarami na cele społeczne ma prawo liczyć — w chwili gdy się bez własnej winy znalazła w położeniu bez wyjścia — na specjalną opiekę ze strony Władz miejskich i na wnikliwe zastanowienie się nad najbardziej sprawiedliwym uregulowaniem sprawy zaległości w podatkach i opłatach gminnych.

Podstawą rozważań powinny być okoliczności powyżej naprowadzone, przy czym i o tym pamiętać należy, ze w wypadkach punktualnego wyrównywania

bieżących należności za wodę i kanał oraz zaległości rozłożonych na odpowiednie raty część tych zaległości powinna być odpisaną, tak jak to zrobiono z dobrym skutkiem z zaległościami w państwowym podatku od nieruchomości i dodatku samorządowym.

Dr Albert Samuely

Przypomnienie o ulgach w spłacie zaległości w podatku od nieruchomości.

Zarząd Miejski we Lwowie przypomina obwieszczeniem LW. II/2 — 365/Og/37, że płatnikom dodatku komunalnego do państwowego podatku od nieruchomości, którzy w roku 1937/8 uskutecznią wpłaty na poczet zaległości, odroczonych do dnia 31 marca 1938 w myśl rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 kwietnia 1935 (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 225) zmienionego rozporządzeniem z dnia 31 marca 1936 (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 243), przysługuje według powyższych postanowień, o ile dopełnili warunków określonych w tym rozporządzeniu, t. j. uiścili w latach 1934/5 do 1937/8 przypisany im państwowy podatek od nieruchomości z dodatkiem komunalnym, prawo korzystania z umorzenia tych zaległości w wysokości połowy wpłaconej sumy, przy czym umorzeniu podlegają również odsetki zwłoki. W dobrze zrozumianym interesie płatników leży wykorzystanie powyższych ulg, gdyż po upływie terminu odroczenia, cała należytość zostanie ściągnięta w drodze egzekucji z odsetkami zwłoki od 1 kwietnia 1934.

Zauważamy, że cytowane wyżej rozporządzenia dotyczą także zaległości w podatkach państwowych: gruntowym, przemysłowym od obrotu, dochodowym (dział I), od nieruchomości, od lokali, od placów budowlanych i wojskowym wraz z dodatkami państwowymi. Ulgi umorzeniowe były następujące: Płatnikowi, który a) w roku budżetowym 1934/5 uiścił przypisany mu w tym roku podatek, albo w roku budżetowym 1934/5 uiścił równowartość przypisanego mu w tym roku podatku i zarazem uiścił w terminie do dnia 31 marca 1936 zaległości, powstałe w tym podatku w roku budżetowym 1934/5, umarza się 10% zaległości odroczonych, b) w latach budżetowych 1935/6, 1936/7 i 1937/8 uiści podatek, jaki mu w tych latach przypisano, umorzy się w roku budżetowym 1935/6 — 15%, w roku budżetowym 1936/7 — 20%, w roku budżetowym 1937/8 — 25% zaległości odroczonych.

Kto zatem dotrzymał powyższych warunków i w powyższych terminach zawsze do końca każdego roku budżetowego t. j. do końca marca każdego roku uiścił przypisywany mu bieżący podatek, temu z zaległości przed rokiem 1934 umorzono łącznie 70%

Wobec powtarzającego się niejednokrotnie pytania, czy naszego życia gospodarczego nie możnaby ożywić taksamo jak w Niemczech, zamieszczamy za „Wiekiem Nowym" z dnia 5 b. m. następujący artykuł sekretarza Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności D-ra Alberta Samuely'ego.

Jak się kształtuje niemiecka „koniunktura" gospodarcza.

W Niemczech rozpisano niedawno pożyczkę wewnętrzną do wysokości jednego miliarda, która jest przeznaczona na skonsolidowanie krótko-terminowych długów państwowych. Uregulowanie tych długów oraz finansowanie koniunktury państwowej zalicza się w Niemczech do najboleśniejszych pociągnięć z dziedziny polityki finansowej i gospodarczej, ile że polityka ta już w ciągu pierwszych czterech lat gospodarki narodowych socjalistów tj. do końca roku 1936 kosztowała państwo 30 miliardów marek. Ta nieprawdopodobnie wysoka kwota jak na Niemcy, których ogólne zadłużenie wynosiło z końcem roku 1932 a więc przed objęciem rządów przez Hitlera tylko 11 i pół miliarda marek, urosła w związku ze stwarzaniem jak największych możliwości pracy dla bezrobotnych oraz forsownym zbrojeniem się. Zadanie to wzięło na siebie prawie wyłącznie państwo, posługując się przy tym inflacją kredytową. Jednym z najbardziej stosowanych środków było wydawanie weksli przez państwo zaraz przy zamówieniu towaru a nie przy jego odbiorze — jak to się normalnie praktykuje. — Te t. zw. krótko-terminowe Sonderwechsle wystawia zazwyczaj instytucja, za którą stoi państwo a dyskontują je Bank Rzeszy względnie pobratymcze instytucje. — W ten sposób państwo z prawnego punktu widzenia nie figuruje jako bezpośredni dłużnik. Poza tymi wekslami finansuje się koniunkturę gospodarczą za pomocą puszczania w obieg t. zw. oprocentowanych i nieoprocentowanych przekazów skarbowych (Schatzanweisungen), za pomocą zaciągania pożyczek wewnętrznych (zewnętrznych się bowiem nie udziela), pożyczek w kasach oszczędności, w towarzystwach ubezpieczeniowych, dalej za pomocą t. zw. dobrowolnych datków, jako to „datków Adolfa Hitlera", „pracy narodowej", „na pomoc zimową" itd. — Niebezpieczeństwo

tych zaległości, ewentualnie o taki procent mniej, jaki dla tego roku był przewidziany, w którym terminowo bieżącego podatku nie zapłacił.

Jeżeli więc płatnik miał obok zaległości w podatku państwowym, także zaległości w dodatku komunalnym do tego podatku państwowego, winien zbadać wprzód w Urzędzie Skarbowym, jaka część zaległości z przed roku 1934 została mu odpisana z powodu terminowej wpłaty podatków bieżących w lataeh 1934 do 1937, skontrolować zgodność tych umorzeń na podstawie posiadanych kwitów, a następnie za wykazaniem się odpowiednim poświadczeniem Urzędu Skarbowego, domagać się w Zarządzie miejskim przeprowadzenia identycznie procentowego odpisu zaległości.

Z końcem marca 1938 roku staje się płatna cała odroezona zaległość podatkowa, pochodząca z przed roku 1934, względnie pozostała jej część po ewentualnie przeprowadzonych umorzeniach, uzyskanych przez terminową wpłatę bieżących podatków. Będzie ona wynosiła w najkorzystniejszym wypadku, t. j. w razie wykorzystania umorzeń w każdym z lat 1935 do 1938 30% pierwotnych zaległości w dniu 31 marca 1934. Cytowane na wstępie rozporządzenie ministerialne przewiduje jeszcze ulgi tego rodzaju, że wpłaty na poczet zaległości odroczonych, dokonane w roku budżetowym 1937/8 powodują pokrycie zaległości w stosunku 150% dokonanej każdorazowo wpłaty oraz umorzenie odsetek, przypadających od pokrytych w ten sposób zaległości. W ten sposób dana jest możność uzyskania odpisu odsetek oraz pokrycia zaległości kapitałowej podatku, dwoma trzecimi częściami tejże kwoty kapitałowej.

W myśl okólnika Ministra Skarbu z 29/4 1936 L. D. V. 5331/1/36 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 11/1936 poz. 370) w sprawie stosowania przepisów wymienionego na wstępie rozporządzenia, należy podatek bieżący zapłacić do końca każdego roku budżetowego, jeśli się ma utrzymać w mocy ulgi odroczeniowe oraz uzyskać częściowe umorzenia zaległych podatków z przed roku 1934 przewidziane na każdy rok 1935 do 1938. Stąd pochodzi, że Urzędy skarbowe nie przyznają tych ulg w tych wypadkach, jeśli raty, na jakie płatność podatku bieżącego została roztermino-wana, zapłacone zostały po upływie roku budżetowego, jakkolwiek w ramach zezwolenia Urzędu Skarbowego. Towarzystwo nasze występuje w tym kierunku do Władz centralnych z odpowiednim przedstawieniem sprawy i prośbą, ażeby zostało wydane zarządzenie stosowania tych ulg, a zatem odroczeniowych i umorzeniowych także w tych wypadkach, jeżeli płatnik dotrzymał rat podatku bieżącego, choćby one za zezwoleniem Urzędów skarbowych płacone były po upływie roku budżetowego, ponieważ naogół płatnik nie wiedział, że traci te ulgi, jeżeli nie wpłaci bieżącego podatku w roku budżetowym, choć uzyskał zezwolenie na ratalną wpłatę wykraczającą poza rok budżetowy.

Towarzystwo nasze podjęło także kroki, ażeby reszta odroczonych do końca marca 1938 podatków zaległych została nadal odroczona i częściowo umarzana pod warunkiem terminowego wyrównywania

---

związane z tymi pociągnięciami, o których w Niemczech ledwo wspomnieć można, nie jest nawet w przybliżeniu znane ogółowi.

Polityka ta byłaby się już dawno załamała, gdyby nie to, że ją popiera Bank biletowy, choć kierownictwo Banku, orientując się w tym stanie rzeczy, przestrzegało niejednokrotnie przed zbytnim rozszerzaniem kredytów. — W jednym ze swych przemówień powiedział wiceprezes Banku Rzeszy Dreyse co następuje: „Rząd niemiecki zdaje sobie sprawę z tego, że zbrojenia nie mają żadnej wartości, gdy ich przeprowadzenie nie pozostawia już więcej sił dla tych, którzy — za cenę finansowego załamania się — mają tą bronią walczyć i ją utrzymywać". — Dr. Schacht i jego współpracownicy nawoływali również niejednokrotnie do opamiętania i zaniechania nieokiełzanej polityki robienia wydatków. Zrozumiano bowiem, że tego rodzaju gospodarka nie może być w nieskończoność popierana przez Bank Rzeszy, zwłaszcza że się tam zapas złota i dewiz zredukował z końcem r. 1936, do około 60 milionów w stosunku do 903 milionów w r. 1933, kiedy władza przeszła w ręce twórców Trzeciej Rzeszy.

Dla zapobieżenia ewentualnemu zaniepokojeniu szerokich sfer nie publikuje się w Niemczech ani wysokości zadłużenia ani etatów, robi się natomiast wszystko, by podtrzymać wiarę w niemiecki „cud gospodarczy". — Na psychikę mas oddziaływuje się tam z przyczyn socjalno-politycznych najrozmaitszymi środkami. Między innymi stanowią wspaniałe manifestacje, obchody i pochody rekompenzatę za różne niedomagania natury gospodarczej, ubytek zaś sił z powodu braku artykułów spożywczych zastępuje się urządzaniem masowych wycieczek i zbiorowych podróży, słowem starają się dojść do siły przez radość (Kraft durch Freude). — Jednych ożywia w Niemczech wiara w geniusz Schachta, który w nadzwyczajny sposób umie ten kapitał wyzyskiwać, drudzy żyją nadzieją, inni znowu opanowani są uczuciem trwogi.

W takich warunkach, gdy poza tym każde poczynanie podlega w Niemczech kontroli, zamarła prawie zupełnie inicjatywa prywatna, wobec zdawania sobie sprawy, że koniunktura wojenna na długą metę utrzymać się nie da. Widocznie i sfery rządzące zdają sobie sprawę z tego, i rozglądają się za dalszymi państwowymi możliwościami inwestycyjnymi. Wśród niezliczonych projektów, utrzymał się w r. 1936 na

wymiarów bieżących, uzasadniając stanowisko nasze tym, że w chwili wydawania rozporządzenia o ulgach w spłacie zaległości podatkowych w roku 1935 nie było jeszcze Władzom wiadome, że w grudniu tego roku nastąpi ustawowa obniżka komornego, która trwa dotychczas i uniemożliwia zdobycie funduszów na wyrównanie zaległości podatkowych, jeśli bieżące podatki mają być płacone. W każdym razie nie wiadomo nam, jaki skutek interwencje nasze odniosą i dlatego zwracamy uwagę na możliwość doraźnej spłaty zaległości na podstawie dzisiejszych postanowień o ulgach.

Ważne orzeczenia Sądów Najwyższych.

Opłaty za wodę i kanalizację są daninami osobistymi.

Wyrokiem z 7/5 1935 L. rej. 2446/32 orzekł Najwyższy Trybunał Administracyjny, że opłaty za wodę i kanalizację, pobierane przez gminę na podstawie art. 27 ustawy z 11/8 1923 o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych poz. 747 Dz. Ust., mają charakter daniny osobistej, wobec czego za zaległe opłaty w stosunku do gminy miejskiej nie odpowiada nabywca odnośnej nieruchomości. — W uzasadnieniu tego wyroku przytoczono, że już z samego charakteru tej daniny która będąc opłatą, nie zaś podatkiem, opiera się na wzajemności usług, wypływa, że zobowiązaną do uiszczenia tej daniny jest ta osoba, która ze świadczeń tych korzysta. Osobisty charakter świadczeń wypływa również z odpowiednich przepisów ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych. Wprawdzie art. 27 tej ustawy, mówiąc, że „Związki komunalne winny pobierać opłaty za używanie komunalnych urządzeń i zakładów dobra publicznego", nie wymienia osób, zobowiązanych do ich uiszczenia, lecz dalsze artykuły tej ustawy zawierają postanowienia, świadczące o osobistym charakterze tych opłat. Art. 28. n. p. dający związkom komunalnym prawo pobierania zaliczek na opłaty celem uzyskania funduszów obrotowych na utrzymanie zakładów dobra publicznego, do których należą zakłady wodociągowe i kanalizacja, postanawia w ust. I., że zaliczki na te opłaty, przewidziane przez art. 27, mogą być pobierane od osób, korzystających z tych zakładów, w ust. 2 zaś jeszcze mocniej podkreśla osobisty charakter tych opłat, postanawiając, że wysokość zaliczek może być różniczkowana według stopnia zamożności tych osób, przy czym w razie udowodnienia ubóstwa zaliczka nie powinna być pobierana. Z tych powodów NTA uznał, że opłaty za wodę i kanał mają charakter opłat osobistych, nie zaś realnych, wobec czego ściąganie od nowonabywcy nieruchomości tego rodzaju opłat, powstałych przed nabyciem nieruchomości jest sprzeczne z powołanymi przepisami prawa.

W sprawie pobierania od lokatorów dodatkowych opłat za wodę i kanał.

Orzeczeniem z 15/2 1934 C. I. 1185/33 Sąd Najwyższy rozstrzygnął, że właściciele domów nie mających w chwili wejścia w życie ustawy o ochronie lokatorów urządzeń wodociągowych i dopiero później z wodociągiem gminnym połączonych, pomimo dojścia komornego do wysokości wskazanej w ust. 2. art. 7. ust. o ochr. lok. t. j. do wysokości 75% podstawowego komornego z roku 1914, mają prawo pobierać od lokatorów dodatkowych kwot za opłaty gminne od dostarczania wody wzgl. kanał.

Wątpliwość, która powyższym orzeczeniem została wyjaśniona, polegała w tym, że weeług ustępu 3. art. 7. ustawy o ochr. lok. przysługiwało właścicielom domów prawo pobierania opłat dodatkowych za wodę i kanał nawet po dojściu komornego do 75% komornego z r. 1914, jednak tylko w miastach lub uzdrowiskach, które w dniu wejścia w życie ustawy o ochr. lok. urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych nie posiadały, potem zaś domy w tychże miejscowościach zostały połączone z wodociągiem gminnym albo z kanałami gminnymi. Obecnie zatem wyjaśniono, że nie jest decydującym dla możności pobierania dodatkowych opłat za wodę i kanał, czy miasto względnie uzdrowisko posiadało urządzenia wodociągowe względnie kanalizacyjne w dniu wejścia w życie ustawy o ochr. lok., lecz czy dom je posiadał.

---

kongresie partyjnym w Norymberdze program wytwarzania surowca krajowego, a to aż do granic samowystarczalności, bez względu na to, że cena ich wyprodukowania przewyższa kilkakrotnie cenę produktów naturalnych. O ile, wobec takiego stanu rzeczy, zasada stabilizacji ceny i płacy, która w Niemczech odgrywa dominującą rolę — nie ma być zachwianą, to musi znowu państwo subwencjonować tę gospodarkę surowcową. W związku z tym miałyby powstać nowe fabryki olejów dla zamiany węgla brunatnego i kamiennego na materiały popędowe, fabryki gumy dla wytwarzania syntetycznego kauczuku, nowe szyby dla wzmożonego wydobycia miedzi, ołowiu, rudy żelaznej itd. To pociągnie za sobą znowu znaczne ofiary finansowe ze strony państwa.

Dalsze trwanie takich stosunków wytwarza napięcie, które się wyładować może na zewnątrz albo na wewnątrz.

Trudno przyjąć, by ten stan rzeczy nie był znany innym państwom i by się z tym nie liczyły.

Jeżeli zatem zachodzą warunki dla pobierania takich dodatkowych dopłat do komornego podstawowego, wówczas właściciel domu winien wywiesić i stale utrzymywać w bramie domu na widocznym miejscu wykazy z oznaczeniem wysokości wymienionych ciężarów i kosztów, tak wedle stawek z czerwca 1914 r. jak i obecnych, wysokości podstawowego komornego od poszczególnych pomieszczeń, sumy przypadającej do rozłożenia na lokatorów oraz kwot, wypadających z podziału poszczególnych lokatorów.

Komunikaty i informacje.

Zaświadczenie ksiąg gospodarczych właścicieli nieruchomości budynkowych zakładanych na okres rachunkowy (rok obrotowy) 1938 może być uzyskane do dnia 1. lutego 1938 w myśl okólnika Ministerstwa Skarbu z 31/12 1937 L. D. V. 13032/1/37. Zauważamy równocześnie, że Ministerstwo Skarbu okólnikiem z 17/12 1937 L. D. V. 12986/1/37 zwolniło płatników od przewidzianego w § 82 r. w. do Ordynacji podatkowej obowiązku zaświadczenia przed każdym rokiem operacyjnym (obrotowym) ksiąg, w tymże paragrafie wymienionych, o ile w księgach tych, należycie już raz zaświadczonych, będą dokonywane zapisy dotyczące następnego okresu operacyjnego (roku obrotowego).

Najwyższa granica odsetek od wkładów w Miejskiej Komunalnej oraz Galicyjskiej Kasie Oszczędności we Lwowie została ponownie obniżona do 4½ % od 1. stycznia 1938 rozporządzeniem Ministra Skarbu z 15/12 1937 (Dz. U. R. P. Nr 87 poz. 626). W konsekwencji tego rozporządzenia powyższe Kasy Oszczędności obniżyły płacone przez nie odsetki od wkładów oszczędnościowych w złotych obiegowych na 4% p. a. Pobierane przez te Kasy odsetki od wierzytelności długoterminowych wynoszą dotychczas 7% pomimo dwukrotnego od 1. lipca 1937 obniżenia odsetek przez siebie płaconych, a zatem z 5% na 4%. — Wskutek tego płacą dłużnicy Kas w owych 7%-tach niewspółmiernie wysokie koszta administracji bo 3%. Jak się dowiadujemy, ma w najbliższym czasie nastąpić wydatne obniżenie stopy procentowej płaconej od pożyczek długoterminowych przez dłużników hipotecznych. Zwłoka w zarządzeniu takim pochodzi stąd, że Kasy oszczędności potrzebują pewnego okresu dla zbadania i obserwacji, czy i w jakim stopniu wpłynie obniżenie stopy procentowej od wkładów na ewentualny spadek lokat oszczędnościowych.

Dodatek komunalny do państw. podatku od nieruchomości w r. 1938. Na posiedzeniu Rady Miejskiej z d. 30/12 1937 uchwalono pobierać dodatek ten w wysokości 90%, a na obszarze Gmin przyłączonych w wysokości 65% z tem, że dodatek ten będzie obliczany w stosunku do 7% podstawy wymiaru podatku państwowego. W dodatku tym mieścić się będzie 10% udział Samorządu Wojewódzkiego przewidziany w postanowieniach art. 22 ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych.

Kronika policyjna a ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej. Jakkolwiek w ostatnich tygodniach mieliśmy dni dość ciepłe, dowiadywaliśmy się z kronik policyjnych w prasie, że wieczorami i nad ranem wytwarzała się skutkiem przymrozków w całym mieście gołoledź i notowano szereg nieszczęśliwych wypadków a mianowicie złamania rąk i nóg, że dopiero po godzinie 7-mej rano dozorcy poczęli posypywać chodniki piaskiem, że na stromych ulicach musiano auta popychać itd. Poczuwamy się do obowiązku zwrócić uwagę członków naszych na odpowiedzialność właścicieli realności za nieszczęśliwe wypadki na chodnikach przed ich domem, na odszkodowanie utraconego zarobku, wynagrodzenie za cierpienia, koszta leczenia itd. a w wypadku śmierci koszta pogrzebu i obowiązek wynagrodzenia pozostałej rodzinie wszystkiego tego, co przez śmierć żywiciela utraciła. Od tej odpowiedzialności można się uwolnić przez ubezpieczenie, którego koszt roczny obraca się około kwoty zł. 30.—

W sprawie upomnień o zaległości w opłatach za czyszczenie jezdni, o czym pisaliśmy w N-rze 9 „Lwowianina" z 1937 roku, otrzymaliśmy z Prezydium miasta pismo z 11 b. m. LW. II/2 — 447/Og/37 treści następującej: „W załatwieniu przedstawienia z 15/11 1937 zawiadamiam, że pretensje Gminy miasta Lwowa z tytułu zaległości w opłacie za czyszczenie jezdni nie uległy przedawnieniu a to z powodu przerwania biegu przedawnienia przez doręczenie płatnikom w swoim czasie wezwań do zapłaty. Przedawnienie zatem mogło nastąpić tylko w bardzo nielicznych wypadkach, które są uwzględniane przez Zarząd Miejski. Równocześnie polecam Zakładowi Czyszczenia miasta, ażeby badał dokładnie przed wdrożeniem kroków egzekucyjnych w wypadkach wniesienia odwołań, czy wymiary tej opłaty stały się prawomocne, względnie czy i jakie sprostowania wymiarów należałoby uskutecznić na skutek wniesienia tych odwołań. Prezydent miasta Dr Stanisław Ostrowski m. p."

W sprawie upomnień o doraźną spłatę zaległości za wodę i kanał wystosowało Towarzystwo ponowny memoriał do p. Prezydenta miasta, z obszernym umotywowaniem stanowiska, że nie należy pobierać odsetek zwłoki od tych zaległości i należy je rozłożyć na takie spłaty miesięczne, które mogłyby być dotrzymane przy opłacaniu wymiarów bieżących. Towarzystwo wysunęło też propozycję bonifikowania co pewien okres czasu odpowiedniej części zaległości w wypadkach terminowego dotrzymywania rat zaległościowych i wyrównywania rachunków bieżących. Uważamy mianowicie, że najistotniejszym celem nacisku jest zapewnienie miastu wpływu bieżących wymiarów oraz w miarę wystarczalności dochodów z domów miejskich. spokojnej odbudowy narosłych zaległości. Inne koncepcje będą mniej lub więcej nierealne, bo przekraczające możliwości płatnicze właścicieli realności a to tymbardziej, że przecież zasadniczo konsument wody winien za nią płacić podobnie jak za prąd elektryczny lub gaz miejski, a nie właściciel realności, szczególnie jeśli czynszu za mieszkanie nie ntrzymuje. Memoriał ten został też w odpisach rozesłany członkom Rady Miejskiej.

Interwencja Towarzystwa Władz centralnych. Celem poparcia uzasadnienia stanowiska naszego w sprawie projektu rządowego o odbudowie ustawy o ochronie lokatorów u naszej reprezentacji sejmowej wyjechał do Warszawy Prezes Towarzystwa, p. Dr Bałaban i interweniował w dniach od 10 do 14 stycznia tamże omawiał projekty rządowe mające wprowadzić nowe obciążenia nieruchomości na rzecz Samorządu wyka-

zując, że wszelkie dalsze ciężary nie mogą być nakładane przy obecnym stanie dochodowości. Równocześnie w Ministerstwie Skarbu poruszył sprawę potrzeby obniżenia stopy procentowej od pożyczek hipotecznych w instytucjach kredytowych wobec obniżenia odsetek od wkładów oszczędnościowych oraz utrudnień przy konwersji pożyczek w Kasach oszczędności, na pożyczki długoterminowe w Towarzystwie kredytowym miejskim we Lwowie.

Fasje dla wymiaru podatku dochodowego na rok 1938 należy przedkładać Urzędom Skarbownm do dnia 1 marca 1938.

Galicyjska Kasa Oszczędności

we Lwowie, ul. Jagiellońska L. orjent. 1.

wydaje książeczki oszczędnościowe na okaziciela i imienne złotowe lub w złotych w złocie płatne na każde żądanie lub terminowe.

Wkładki oszczędnościowe złożone w Galicyjskiej Kasie Oszczędności we Lwowie korzystają z poręki Państwa.

Fundusze rezerwowe wynoszą ponad

4,700.000 złotych.

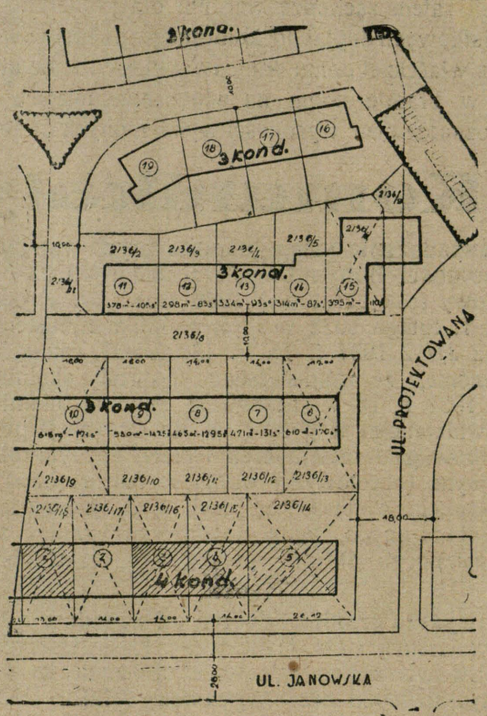

Parcele budowlane

przy nowozałożonej drodze od Janowskiej (naprzeciw Bema) do Złotej — do sprzedania

Informacji udzieli sekretariat

Lwowskiego Towarz. Akc. Browarów

Kleparowska 18, — Tel. 298-80 Od 9—13 i 16—18

Uczęszczajcie do Teatrów Miejskich we Lwowie!

Członkowie Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności mogą nabywać **Kupony zniżkowe** dla wstępów do Teatrów Miejskich na wszystkie przedstawienia **z wyjątkiem obcych imprez,** a to w godzinach przedpołudniowych w lokalu Towarzystwa ul. Halicka 21, zaś w godzinach popołudniowych od 16—19-tej w kancelarii adw. Dra Samuely'ego, ul. Brajerowska 14.

Zniżka odnosi się do wszystkich miejsc z wyjątkiem III. piętra

Ceny zniżkowe:

Parter — rząd 4 do 9 i I balkon — rząd 1 do 2	Parter — rząd 10 do 16 I balkon — rząd 3 i dalsze II balkon — rząd 1	Parter — rząd 17 i dalsze II balkon — rząd 2 i dalsze
zł 3·65	zł 2·80	zł 1·80

TEATR WIELKI — na repertuarze **„Staroświecka idylla"** — komedia H. M. Harwooda.

TEATR ROZMAITOŚCI — na repertuarze **„Domek z kart"** — muzyczna komedia w 7 odsłonach G. Granichstaedtena.

WYDAWCA: Lwowskie Towarzystwo Właścicieli Realności. Redaktor odpowiedzialny: RUDOLF LANG

„Związkowe Zakłady Graficzne", Spółdzielnia z odp. udz. we Lwowie, ul. Piekarska 18. — Tel. 290-05.

92586.

IV
39287

Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Nr. 2 ... 1938. Rocznik XLIX.

PT. Zarząd Nieruchomości
Zakładu Narod. im. Ossolińskich
Lwów, ul. Ossolińskich

LWOWIANIN

ORGAN·LWOWSKIEGO·TOWARZYSTWA WŁAŚCICIELI · REALNOŚCI

WYCHODZI RAZ NA·MIESIĄC

Członkowie Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności, **otrzymują to pismo bezpłatnie.**

Redakcja i Administracja: Lwów, ul. Halicka L. 21, II p. Telefon Nr. 240-26.

Biuro Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności znajduje się przy ul. Halickiej L. 21, II p.

Porad prawnych w sprawach podatkowych, sądowych i administracyjnych udziela się w biurze Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności za wykazaniem się kwitem na zapłaconą składkę bieżącą w poniedziałek, środę i piątek od godz. 12—13 popołudniu. — Telefon 240-26.

TREŚĆ NUMERU: Odezwa. — Sprawozdanie z obrad Ogólnego Zebrania Właścicieli Realności zwołane przez Lwowskie Towarzystwo Właścicieli Realności do sali Izby Przemysłowo-Handlowej na dzień 8 marca 1938 r. godz. 18·30 O przedłużeniu obniżenia komornego. — O spłacie niektórych wierzytelności hipotecznych. — O ułatwieniach w zaciąganiu pożyczek w listach zastawnych. — Komunikaty i informacje.

Przechowujcie egzemplarze „Lwowianina"
Zamieszczone w nim informacje mogą Wam być potrzebne!

Odezwa

Miejski Obywatelski Komitet Zimowej Pomocy Bezrobotnym we Lwowie, którego sytuacja wobec braku pieniędzy jest tragiczna, zmuszony jest zaapelować do mieszkańców miasta Lwowa, by poza składaną w przepisanym wymiarze daniną, przez rozmaite wartwy społeczne, przyczynili się jednorazowym datkiem do zwiększenia funduszów na cele ratowania bezrobotnych od klęski głodu i zimna.

W tej myśli apelujemy do wszystkich obywateli, posiadających środki do życia, ażeby w niedzielę 13 marca br. wyrzekli się części swego obiadu i złożyli równowartość odmówionego sobie i swej rodzinie posiłku na rzecz Pomocy Bezrobotnym.

Udział w tej powszechnej ofierze mieć będzie znaczenie nie tylko materialne, ale i moralne, jako wyraz solidarności z współbraćmi, cierpiącymi niedostatek.

Ponieważ akcja składek pieniężnych najłatwiej może być przeprowadzona za pomocą list składkowych we wszystkich domach naszego miasta, przeto

92586.

upraszamy Szanowny Związek, by zechciał zaapelować do Swych członków o przyjście nam z pomocą w organizacji tego przedsięwzięcia. — Listy składkowe doręczane będą za pośrednictwem Miejskich Urzędów Dzielnicowych wszystkim PP. Właścicielom i Zarządcom realności we Lwowie, którzy zechcą dać je Swym lokatorom do wypełnienia i zebrać od nich zdeklarowane kwoty.

Zbierający datki obowiązani będą do dnia 15 marca 1938 r. odesłać pieniądze i listy składkowe do Miejskich Urzędów Dzielnicowych, które wydadzą im pokwitowanie i odprowadzą gotówkę do Miejskiego Obywatelskiego Komitetu Zimowej Pomocy Bezrobotnym.

Ufamy, że P. T. Właściciele realności zechcą przyczynić się do tak ważnej i pożytecznej akcji, jak dostarczenia chleba bezrobotnym i nie odmówią nam Swej cennej pomocy.

Miejski Obywatelski Komitet Zimowej Pomocy Bezrobotnym we Lwowie.

Ogłaszając powyższą odezwę wzywamy wszystkich właścicieli realności do intenzywnej i szczerej współpracy w organizowaniu składek od zamieszkatych w ich domach lokatorów na szczególne listy składkowe.

Zarząd Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności.

SPRAWOZDANIE

z obrad Ogólnego Zebrania Właścicieli Realności zwołanego przez Lwowskie Towarzystwo Właścicieli Realności do sali Izby Przemysłowo-Handlowej na dzień 8 marca 1938 r. godz. 18·30

Zagaił Zebranie to i przewodniczył mu p. inż. Kazimierz Dziakiewicz w zastępstwie Prezesa Towarzystwa p. dra Bałłabana, nieobecnego z powodu niedyspozycji.

Referat na temat „Własność nieruchoma w ogniu dyskusji parlamentarnej" wygłosił Dr Adam Lewicki. Mowca przedstawił przebieg dyskusji w Izbach ustawodawczych nad projektem ustawy likwidującej ustawę o ochronie lokatorów. Dyskusja ta świadczy, że liczni posłowie i senatorowie mają należyte zrozumienie dla sytuacji własności nieruchomej miejskiej, uznając dalsze utrzymywanie nad nią praw wyjątkowych za zbędne i bezzasadne. Mimo to zwyciężyły hasła demagogiczne i — jak mówi publiczna tajemnica — obawa przed „rewolucją" jakaby mogła wybuchnąć w miastach w razie zniesienia ochrony, obawa tym dziwniejsza, iż przecież spod ochrony wyjęte miały być jedynie mieszkania większe jak 3-pokojowe.

Odrzucenie projektu zniesienia ochrony to nietylko klęska dla właścicieli domów, stojących pod ochroną, ale i porażka Rządu, który przedłożył ten projekt Sejmowi z własnej inicjatywy motywując go wyjątkowo obszernie i przekonywująco.

Realności miejskiej tedy poddanej bezterminowo ograniczeniom wynikłym z ustawy o ochronie lokatorów grozi ruina i w tej sytuacji należy w myśl haseł sprawiedliwości społecznej i równych praw dla wszystkich obywateli domagać się jakiejś rekompensaty, którąby choć w części złagodziła tę fatalną sytuację. Wśród wielu pilnych postulatów dominuje bodaj nad wszystkimi innymi kwestia przerzucenia na publiczne fundusze opieki społecznej kosztów dostarczania bezrobotnym bezpłatnych mieszkań oraz przerzucenia opłat za zużycie wody na jej konsumentów czyli lokatorów. — Na koniec mówca odczytał projekt rezolucji, brzmiącej jak następuje:

„Zebrani w dniu 8 lutego 1938 właściciele realności we Lwowie stwierdzają, że nieoczekiwane odrzucenie przez Sejm i Senat rządowego projektu ustawy likwidującej stopniowo ustawę o ochronie lokatorów wywołało w sferach własności nieruchomej miejskiej bolesne zdumienie i rozgoryczenie.

Podzielamy bowiem w zupełności stanowisko Rządu wyrażone w uzasadnieniu tego projektu, że w obecnej fazie nasycenia rynku mieszkaniowego i wobec perspektywy dalszego rozwoju budownictwa mieszkaniowego dalsza ochrona lokatorów jako stan wyjątkowy i przejściowy niema żadnej racji bytu, a nawet ze względów ogólno-gospodarczych jest szkodliwa i stanowi niesłuszne i nieusprawiedliwione ograniczenie prawa własności.

Skrzywdzona i poszkodowana własność nieruchoma miejska domaga się w imię sprawiedliwości społecznej i gospodarczej, by ją zwolnić nadal od ciężaru dostarczania bezpłatnych mieszkań bezrobotnym, który to obowiązek winna wziąć na siebie publiczna opieka społeczna.

Ponadto zebrani stwierdzają, że bezterminowe utrzymanie w całej pełni ochrony lokatorów będzie stanowiło nadal przeszkodę dla dźwigania się starszych domów ze stanu ruiny i niezawinionego zaniedbania. Domagają się więc od wszystkich powołanych czynników zwiększonej opieki i pomocy i ułatwienia zarówno w ponoszeniu nadmiernych ciężarów publicznych jak w uzyskiwaniu środków na konserwację, remonty i odpowiadającą współczesnym zapotrzebowaniom przeróbkę większych mieszkań na mniejsze".

P. Lang wygłosił obszerny referat na temat nadmiernego obciążenia nieruchomej własności miej-

skiej świadczeniami publicznymi oraz projektów rządowych o wprowadzenie w miastach wydzielonych opłat drogowych i specjalnych dopłat drogowych jakoteż nowelizacji ustawy o usuwaniu nieczystości i wód opadowych i odczytał następujące rezolucje:

„Zebrani w dniu 8 lutego 1938 r. właściciele realności we Lwowie stwierdzają, że bciążenie domów miejskich podatkami i daninami tak rządowymi jak i samorządowymi jest już tak znaczne, że nie wytrzyma dalszych podatków i opłat na rzecz Samorządu we formie opłat drogowych i specjalnych dopłat drogowych oraz kosztów czyszczenia jezdni wraz z usuwaniem nieczystości, śniegu i lodu, polewaniem jezdni i chodników itd. — Dochody z domów miejskich we Lwowie były przez szereg lat obciążone opłatą drogową, podatkiem inwestycyjnym, opłatą za czyszczenie jezdni, podatkiem kanałowym itd., które to daniny były albo zupełnie pozbawione podstawy prawnej lub też dotknięte wadliwością, jak wykazały orzeczenia NTA. Z takich tytułów pobrał Magistrat nieuzasadnienie przeszło 10 milionów złotych, co wpłynęło na zadłużenie realności. Poza tymi daninami pobiera Magistrat ukryte podatki we formie wygórowanych opłat za kanał, ciągnąc zyski w tej pozycji w kwocie rocznej przeszło ½ miliona złotych pod nazwą odsetek od inwestowanego kapitału, których nikomu nie płaci. Dążąc do zatrudnienia bezrobotnych i dania im utrzymania, wydaje masowo nakazy odnawiania fasad, przeróbek i łączenia kanałów domowych do nowych poziomów kanałów ulicznych, forsownie w całym mieście przebudowywanych.

Ani opłaty drogowe ani opłaty za czyszczenie jezdni ani tak wysokie jak obecnie opłaty kanałowe nie były pobierane przed wojną, a podatek wodociągowy obciążał lokatorów w ten sposób, że jeśli lokator czynszu nie zapłacił, nie miał właściciel realności obowiązku płacić za niego tego podatku wodociągowego. *Powyższe podatki i daniny nie były skutkiem tego wkalkulowane w czynsze przedwojenne i nie mogąc* być przerzucane na lokatorów, miałyby obciążać wyłącznie właścicieli realności. — Jeżeli opłaty drogowe miałyby obciążać wyłącznie domy nowe zwolnione od podatków, wówczas tak pożądane i konieczne ożywienie ruchu budowlanego zaznałoby odpowiedniego osłabienia tym bardziej, że przecież na nowe domy przerzucono już koszt pierwszego urządzenia ulic i placów. Pamiętać musimy, że domy nowe wystawione dawniej podczas dobrej koniunktury, były budowane drogo i nie wytrzymują już nawet ciężaru wysokich pożyczek budowlanych.

Wobec powyższego stanu rzeczy domagają się zebrani właściciele realności:

1) ażeby zaniechano wszelkiego dalszego obciążania domów we Lwowie podatkiem drogowym, specjalnymi dopłatami drogowymi, obwiązkiem czyszczenia jezdni lub ekwiwalentem za czyszczenie przez Magistrat, wywozem nieczystości itd. i wzywają Lwowskie Towarzystwo właścicieli realności o przedłożenie tej rozolucji czynnikom miarodajnym.

2) ażeby Magistrat zaniechał ściągania zaległości w uznanych za dotknięte wadliwością opłatach drogowych, za czyszczeni jezdni ,podatku inwestycyjnym i opłacie kanałowej z przed roku 1932, ponieważ wyrównanie tych zaległości jest niemożliwe przy płaceniu bieżących wysokich podatków i opłat oraz ponieważ z powodu wieloletniego upływu czasu od ich należności, jest najczęściej niemożliwością dojście, czy były doręczone nakazy płatnicze i czy wymierzone opłaty zostały zapłacone,

3) ażeby Zakłady Wodociągowe zaniechały poliiczania odsetek zwłoki od zaległości w opłatach za wodę i kanał, skoro opłaty te w dość znacznej mierze dotyczą świadczeń na rzecz bezrobotnych, świadczeń, do których obowiązany jest wyłącznie Magistrat,

4) ażeby Zakłady Wodociągowe przy rozterminowywaniu zaległości w opłatach za wodę i kanał ustalały wysokość rat w odpowiednim stosunku do bieżących wymiarów i wprowadziły częściowe bonifikaty zaległości pod warunkiem terminowego wyrównywania bieżących opłat oraz pewnej ilości rat zaległościowych,

5) ażeby wystąpić do Władz Centralnych w sprawie odroczonych do końca marca 1938 r. zaległości podatkowych z następującymi postulatami: a) o stosowanie umorzeń podatkowych przewidzianych w rozporządzeniu Ministra Skarbu z 15/4 1935 r. w latach 1936, 1937 i 1938 także wtedy, jeśli podatek bieżący w tychże latach zapłacony został na skutek zezwolenia Urzędów Skarbowych w ratach sięgających po za rok budżetowy. Jeśli mianowicie nawet egzekucyjne dochodzenie bieżącego podatku nie pozbawia płatnika ulg odroczeniowych i umorzeniowych, unormowanych dla tego roku budżetowego — to jest niesłuszne, ażeby pozbawiać go tych ulg umorzeniowych, jeśli w swej nieświadomości skutków prosił i uzyskał zezwolenie Urzędu Skarbowego na ratalne płacenie bieżącego podatku, choćby raty te przypadały po marcu odnośnego roku budżetowego, b) o dalsze odroczenie płatności zapadających z końcem marca 1938 r. zaległości podatkowych z tym, że w razie dalszego terminowego płacenia bieżących podatków, zostanie płatnikom umorzona także ta reszta zaległości. W chwili wydania cytowanego rozporządzenia nie było bowiem wiadome Ministrowi Skarbu, że po pół roku nastąpi ustawowe obniżenie komornego, które uniemożliwi płatnikom zdobycie funduszów na zapłacenie zaległości. Skoro obniżka ta ma trwać nadal, słuszne jest, ażeby nastąpiło także odroczenie płatności zaległości oraz możliwość ich umorzenia".

P. inż. Dziakiewicz, oddawszy przewodnictwo w ręce p. Dra Lewickiego, omówił wysokość odsetek płaconych w instytucjach kredytowych we Lwowie od kredytów hipotecznych oraz potrzebę zasilenia tutejszego rynku finansowego dla kredytu długoterminowego nowymi funduszami na warunkach dogodnych i zakończył następującymi rezolucjami:

„Walne Zebranie uprasza i wzywa Zarząd Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli realności, ażeby podjął jaknajenergiczniejsze kroki w kierunku bezzwłocznego obniżenia stopy procentowej płaconej w lwowskich Kasach oszczędności od kredytu długoterminowego w ten sposób, że na koszta administracji nie będzie przypadało więcej jak jeden procent, a zatem łącznie z oprocentowaniem kapitału 4 a najwyżej 5%, przy czym stopa ta ma być pobierana równomiernie od wszystkich pożyczek długoterminowych niezależnie od genezy ich powstania. Ponieważ interwencja u Dyrekcyj Kas przypuszczalnie nie odniesie skutku, skoro same do usunięcia tego nienormalnego stanu nie przystąpiły, Zarząd Towarzystwa winien się zwrócić bezpośrednio do Ministerstwa Skarbu, do Rady Ministrów oraz do p. Premiera z wyczerpującym przedstawieniem sprawy i prośbą o stanowczą i bezzwłoczną ingerencję w te stosunki oraz o unormowanie tej stopy procentowej na mocy wydać się mającego rozporządzenia.

2) ażeby wyjednał u Ministra Skarbu takie uregulowanie sprawy konwersji pożyczek Kas w Towarzystwie Kredytowym Miejskim we Lwowie, ażeby możliwość tej konwersji stała się realną. Drogą prowadzącą do tego celu byłoby ewentualnie ustalenie dla każdej Kasy odpowiednio do jej kapitału wkładowego pewnego minimum łącznej sumy, za którą winna przejąć listy zastawne i odstąpić swoje bezpośrednie pożyczki, przy czym decydować winno pierwszeństwo zgłoszenia się do niej petentów, a nie dowolność wyboru przez Kasy. Stan, jaki jest obecnie, wygląda mianowicie na niedocenianiu ważności zarządzeń Ministerstwa, które musiały być przecież wydane na padstawie porozumienia z Kasami lub ich organizacjami.

3) ażeby wyjednał u Ministra Skarbu zezwolenie dla Towarzystwa kredytowego mieskiego we Lwowie na emisję listów zastawnych dla uruchomienia kredytu długoterminowego, przy czym Pocztowa Kasa Oszczędności miałaby objąć odpowiednio znaczną część tychże listów po odpowiednio wysokim kursie. Dowiedzieliśmy mianowicie z konferencji prasowej udzielonej przez p. dyr. Grubera, że PKO jest najpoważniejszą odbiorczynią listów zastawnych i finansującą w ten sposób kredyt długoterminowy, że TKM w Warszawie uzyskało prawo emisji listów zastawnych na 10 milionów złotych w roku 1937, które w znacznej części objęło PKO. Z terenu Małopolski wschodniej wpływa także bardzo wiele oszczędności od P. K. O. i słuszne jest, ażeby pieniądze te rozpłynęły się z powrotem w tej części kraju tym bardziej, że stosunki kredytowe zmonopolizowane wyłącznie w kasach oszczędności, dają tak wiele do życzenia i są niedostateczne ze względu na potrzeby remontowe domów miejskich".

Wszystkie powyższe rezolucje, poddane pod głosowanie, zostały jednomyślnie uchwalone.

W dyskusji zabierali głos pp. Zawojski, który poruszył sprawę wypowiedzenia orzeczenia Nadzwyczajnej Kom. Rozjemczej dla warunków płacy i pracy dozorców domowych na koniec marca 1938 r., wynagradzania dozorcom za klucze do bram, jeśli brama jest cały dzień zamknięta, podnoszenia przez dozorców pretensji z tytułu niedostarczonych rzekomo przyborów dopiero w chwili wypowiedzenia im stosunku służbowego, itd. Dalej omawiał p. Zawojski sprawę amortyzacji kosztów wodomierzy przez opłatę za ich najem, kosztów wody zużytej do polewania ulic, itd.

P. adw. dr Salomon Lachs mówił o potrzebie oddłużenia realności oraz przedłożenia postulatów własności nieruchomej miejskiej p. Ministrowi Skarbu podczas jego obecności we Lwowie na Radzie Gospodarczej w dniu 12 lutego.

P. Świder omawiał sprawę reprezentacji nieruchomej własności miejskiej w ciałach ustawodawczych i w Radzie Miejskiej, a w sprawie płacenia podatków od nieotrzymanych czynszów zgłosił następującą rezolucję, która została jednomyślnie uchwalona:

„Uprasza się Zarząd Lwowskiego Towarzystwa właścicieli realności, ażeby interweniował u p. dyrektora Izby Skarbowej w tym kierunku, ażeby odpisy zaległości podatkowych zostały przeprowadzane, skoro zostanie wykazane dowodnie, że ubytki komornego przekraczają 10% dochdów rocznych z realności, przy czym dowód nieotrzymanego komornego winne stanowić nie tylko wyroki sądowe, stwierdzania bezowocności egzekucji itd. lecz również inne dowody, jak zeznania świadków i osób obeznanych z zarządem odnośnej realności, zapiski i księgi rachunkowe itd.

Przemawiała jeszcze p. Ulwańska w sprawie przewlekłości procesów sądowych, p. inż. Pordes o potrzebie ustawowego unormowania spraw podatkowych w wypadkach próżnostania dużych mieszkań jakoteż lokoli handlowych i przemysł. inż. Zygmunt Sperber w sprawie kosztów przygotowania domów dla obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej i p. Kornberger o sposobach interwencji u Władz centralnych, po czym gdy nikt już głosu nie żądał, zamknął p. Przewodniczący Zebranie o godzinie 21.

Powyższe uchwały Walnego Zebrania w kierunku interwencji u odpowiednich władz i czynników zostały przez Towarzystwo ściśle wykonane przez wysłanie memoriałów.

O przedłużeniu obniżenia komornego

(Ustawa z 1. II. 1938, Dz. U. R. P. Nr 8, poz. 45).

Art. 1. (1) Obniżenie komornego, przyznane art. 1 i 2 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. w sprawie obniżenia komornego oraz zmiany ustawy o ochronie lokatorów (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 504), przedłuża się na czas od dnia 1 grudnia 1937 r. do dnia 31 grudnia 1938 r.

(2) Począwszy od dnia 1 stycznia 1939 r. wysokość komornego wzrastać będzie co kwartał o 2½% podstawowego komornego aż do osiągnięcia wysokości pełnego podstawowego komornego.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrom Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych a także innym właściwym ministrom, o ile chodzi o wysokość komornego w budynkach, nie podlegających ochronie lokatorów, a należących do Skarbu Państwa, banków państwowych, związków samorządu terytorialnego, zakładów ubezpieczeń społecznych oraz innych instytucyj prawa publicznego.

Art. 3. (1) Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(2) Przepisy jej obowiązują na obszarze województwa śląskiego tylko, jeżeli chodzi o wysokość komornego w budynkach, nie podlegających ochronie lokatorów, a należących do Skarbu Państwa, banków państwowych, związków samorządu terytorialnego, zakładów ubezpieczeń społecznych oraz innych instytucyj prawa publicznego.

O opłacie niektórych wierzytelności hipotecznych.

(Ustawa z 5. II. 1938, Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 54).

Art. 1. (1) Przepisy ustawy niniejszej dotyczą wierzytelności hipotecznych, objętych ustawą z dnia 29 marca 1933 r. o ulgach w zakresie oprocentowania i terminów spłaty wierzytelności hipotecznych (Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 213), w stosunku do których z dniem 1 stycznia 1938 r. upłynął termin odroczenia zapłaty w tej ustawie określony.

(2) Przepisy ustawy niniejszej nie dotyczą długów rolniczych w rozumieniu art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 5, poz. 59). Rozporządzenie Rady Ministrów może jednak określić zakres działania przepisów ustawy niniejszej w stosunku do długów rolniczych, objętych ustawą z dnia 29 marca 1933 r., powołaną w ustępie poprzedzającym.

Art. 2. Egzekucja kapitału wierzytelności hipotecznych jest niedopuszczalna do dnia 1 czerwca 1938 r.

Art. 3. (1) W sprawach o zapłatę wierzytelności hipotecznych sąd na wniosek dłużnika może udzielić ulgi w spłacie długu przez odroczenie terminu zapłaty długu w całości na okres nie dłuższy niż do dnia 31 grudnia 1939 r., lub z rozłożeniem na raty na okres nie dłuższy niż do dnia 31 grudnia 1943 r.

(2) Orz.ekając o przyznaniu ulgi, sąd uwzględni stosunki gospodarcze dłużnika i wierzyciela, w szczególności sąd odmówi przyznania ulgi, jeżeli zdolność płatnicza i możliwości gospodarcze dłużnika pozwalają mu na zapłacenie długu. Sąd może również odmówić ulgi, jeżeli stwierdzi, że dłużnik w sposób złośliwy uchylał się od wykonania swoich zobowiązań, lub jeżeli czynem swoim spowodował zmniejszenie się wartości zabezpieczenia rzeczowego, albo też gdy wierzytelność uległa przerachowaniu na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 maja 1924 r. o przerachowaniu zobowiązań prywatnoprawnych (Dz. U. R. P. z 1925 r. Nr 30, poz. 213) w skali niższej od 100%.

(3) Orzeczenie co do odroczenia terminu zapłaty wierzytelności i rozłożenia jej na raty wydaje sąd w trybie postępowania niespornego (incydentalnego), jeżeli dla tej wierzytelności istnieje już tytuł egzekucyjny. Na obszarze mocy obowiązującej ustawy z dnia 17 maja 1938 r. w sprawach sądownictwa niespornego (Dz. U. Rzeszy z 1898 r., str. 339, 771) przeciw orzeczeniu wydanemu w tych sprawach służy zażalenie natychmiastowe. W postępowaniu niespornym (incydentalnym) nie ma środka odwoławczego do Sądu Najwyższego.

Art. 4. (1) Jeżeli wierzyciel przed dniem 31 grudnia 1939 r. zażąda zapłaty długu, służy dłużnikowi prawo spłaty kapitału wierzytelności hipotecznej — nie wyłączając wierzytelności w walutach zagranicznych — listami zastawnymi. Prawo spłaty listami zastawnymi wygasa, jeżeli spłata nie nastąpi do dnia 31 grudnia 1939 r.

(2) Prawo powyższe nie służy dłużnikowi, jeżeli:

a) sąd rozłożył spłatę długu na raty,
b) dług nie był oprocentowany,
c) dłużnik nabył nieruchomość w drodze kupna po 1 lipca 1932 r.

(3) W przypadku, gdy wierzytelność uległa przerachowaniu na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 maja 1924 r. o przerachowaniu zobowiązań prywatnoprawnych (Dz. U. R. P. z 1925 r. Nr 30, poz. 213) w skali niższej od 100%, prawo spłaty długu hipotecznego listami zastawnymi może być uchylone przez sąd na wniosek wierzyciela, jeżeli sąd, uwzględniając położenie majątkowe zarówno dłużnika, jak i wierzyciela, uzna, że zdolność płatnicza i możliwości gospodarcze dłużnika pozwalają mu uiścić dług gotowizną. Art. 3 ust. (3) ma odpowiednie zastosowanie.

(4) Warunki i zasady spłaty listami zastawnymi ustali Minister Skarbu w drodze rozporządzeń. Rozporządzenia te ustalą w szczególności, jakimi listami zastawnymi będzie można dokonywać spłat oraz po jakim kursie wierzyciele będą obowiązani przyjmować listy zastawne. Kurs ten jednak nie może być ustalony tak, aby strata kursowa wierzyciela przekroczyła 25% spłacanej wierzytelności.

Art. 5. (1) W razie trzymiesięcznej zwłoki dłużnika w uiszczeniu odsetek, należnych po dniu 1 stycznia 1938 r., dłużnik traci prawo do ulg, przewidzianych niniejszą ustawą.

(2) Sąd, rozkładając dług na raty, może zarazem orzec rygory na przypadek nieuiszczenia rat w oznaczonych terminach.

Art. 6. Z ulg, przewidzianych ustawą niniejszą, korzystają również dłużnicy osobiście odpowiedzialni za wierzytelność hipoteczną.

Art. 7. Cudzoziemcy korzystają z dobrodziejstwa ustawy niniejszej, jeżeli w odnośnym państwie obcym obywatele polscy są pod tym względem postawieni na równi z obywatelami własnymi.

Art. 8. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrom Sprawiedliwości i Skarbu, każdemu we właściwym zakresie działania.

Art. 9. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

O ułatwieniach w zaciąganiu pożyczek w listach zastawnych

(Ustawa z 5. II. 1938, Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 55).

Art. 1. (1) Pożyczce instytucji kredytu długoterminowego, udzielonej w listach zastawnych celem spłacenia wierzytelności hipotecznej, służy do wysokości ujawnionego w księdze hipotecznej (wieczystej) zabezpieczenia wierzytelności, która ma być spłacona, ten sam stopień pierwszeństwa hipotecznego, co wierzytelności spłaconej. Jeżeli hipoteka, zabezpieczająca powyższą wierzytelność, jest wyrażona w walucie zagranicznej, wówczas hipotekę tę przerachowuje się na walutę polską według zasad, ustalonych w rozdziale I rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 czerwca 1934 r. o wierzytelnościach w walutach zagranicznych (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 509), po kursie z dnia poprzedzającego dzień przyznania pożyczki przez instytucję kredytu długoterminowego.

(2) Ujawnienie wierzytelności instytucji kredytu długoterminowego w księdze hipotecznej (wieczystej) nastąpi bez zgody niższych wierzycieli hipotecznych. Zgoda zaś wierzyciela hipotecznego, którego wierzytelność ma być spłacona z pożyczki ,jest zbyteczna, jeżeli wykazane będzie, że całkowita spłata jego wierzytelności jest zabezpieczona.

(3) Przepisy artykułu niniejszego nie naruszają dalej idących uprawnień statutowych instytucji kredytu długoterminowego.

(4) Upoważnia się Ministra Sprawiedliwości do wydania w drodze rozporządzenia szczegółowych przepisów celem wykonania przepisów artykułu niniejszego z uwzględnieniem różnic, istniejących na poszczególnych obszarach ze względu na obowiązujące tam ustawodawstwo; rozporządzenie to może również określić, w jaki sposób ma być zabezpieczona spłata wierzyciela hipitecznego, przewidziana w ust. (2).

Art. 2. Wprowadza się do dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. w sprawie wierzytelności hipotecznych i listów zastawnych towarzystw kredytowych miejskich (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 543) zmiany następujące:

1) w art. 1 ust. (1) dodaje się zdanie drugie o brzmieniu: „Przedłuża się o lat dwa i pół okresy umorzenia pożyczek, zabezpieczających listy zastawne.“;

2) art. 1 ust. (2) skreśla się;

3) art. 1 ust. (3) staje się ust. (2) i otrzymuje brzmienie:

„Listy zastawne towarzystw kredytowych miejskich, wypuszczone na podstawie wierzytelności wymienionych w ust. (1), ulegają umorzeniu na zasadach, odpowiadających okresom umorzenia i wstrzymania spłaty kapitału tych wierzytelności. Listy zastawne z oznaczonymi terminami umorzenia powinny być ostemplowane z zaznaczeniem na nich przedłużenia okresu umorzenia o dwa i pół lat.”;

4) do art. 5 dodaje się nowy ust. (2) następującej treści:

„Upoważnia się Ministra Skarbu do zmiany w czasie do dnia 1 stycznia 1939 r. terytorialnego zakresu działania poszczególnych towarzystw kredytowych miejskich w drodze rozporządzenia."

Art. 3. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrom Sprawiedliwości i Skarbu, każdemu we właściwym zakresie działania.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

KOMUNIKATY i INFORMACJE

Uwagi i spostrzeżenia do projektu poboru w roku 1938 dodatku gminnego do państwowego podatku od nieruchomości w wysokości 90% tegoż podatku na terenie dawnego Lwowa oraz w wysokości 65% na obszarze gmin przyłączonych w roku 1931, obliczonej w stosunku do 7% podstawy wymiaru tego podatku — opracowało Towarzystwo i podpisane przez członków wniosło do Zarządu Miejskiego dnia 14 lutego 1938. W uzasadnieniu sprzeciwu szczególnie odnośnie podwyższenia dodatku w gminach przyłączonych zwróciło Towarzystwo uwagę na to, że na peryferiach miasta jest najwięcej mieszkań małych jedno i dwu-pokojowych dotkniętych największą, bo 15%-wą obniżką komornego przy niezmienionych kosztach administracji, że moratorium mieszkaniowe dla bezrobotnych i wstrzymanie eksmisji z powodu niepłacenia komornego dotknęło najbardziej domy w gminach przyłączonych, właśnie z powodu tej dużej ilości mieszkań małych, zajmowanych przez bezrobotnych, że bezrobocie we Lwowie nie tylko nie osłabło, lecz raczej się wzmogło, co stwierdzone zostało w ostatnich dniach rzez Komitet Pomocy Zimowej.

W sprawie upomnień o zaległości w opłatach za czyszczenie jezdni dowiedzieliśmy się, że Zakład czyszczenia miasta i władza nadzorcza stoją na stanowisku, iż dowody doręczenia nakazów zapłaty lub upomnień służą tylko dla wewnętrznego użytku władzy wymiarowej. W takich warunkach każdy zarzut przedawnienia pretensji stałby się bezprzedmiotowy. W myśl art. 28 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczp. z 22/3 1928 o postępowaniu administracyjnym „niezależnie od potwierdzenia osoby lub urzędu, którym pismo przeznaczone dla odbiorcy zostawiono, organ doręczający oznacza na egzemplarzu pokwitowania czas, miejsce i sposób doręczenia, po czym pokwitowanie to niezwłocznie dostarcza władzy wysyłającej". Doręczenie zatem nakazu płatniczego lub upomnienia, mające istotne znaczenie dla sprawy przedawnienia pretensji, jest prawidłowe tylko wówczas, jeżeli zostało uskutecznione w sposób wyżej podany i stwierdzenie prawidłowości doręczenia musi być dostępne dla płatnika, ponieważ nieotrzymania pism udowodnić sam nie może. O przychylne załatwianie wnoszonych w takich wypadkach i z takich powodów odwołań zwróciło się Towarzystwo nasze w ostatnich dniach do Urzędu Wojewódzkiego Lwowskiego.

Odraczanie terminu do składania zeznań o dochodzie na rok podatkowy 1938. W myśl okólnika z dnia 5 lutego 1938 L. D. V. 3207/2/38 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 4, poz. 105) Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, iż w roku bieżącym nie będzie wydane zarządzenie w sprawie generalnego przesunięcia terminu do składania zeznań o dochodzie na rok podatkowy 1938 przez osoby fizyczne i spadki wakujące, prowadzące księgi handlowe lub gospodarcze.

Z tego więc względu Ministerstwo Skarbu poleca załatwiać przychylnie wszystkie indywidualne podania prowadzących księgi osób fizycznych i spadków wakujących o odroczenie terminu do składania zeznań o dochodzie na rok podatkowy 1938 nie dłużej niż do 1 kwietnia 1938 r., nawet gdyby podania te nie zawierały szczegółowych motywów.

Jeśli natomiast chodzi o podania należycie uzasadnione — przepisy § 239 instrukcji podatkowej, na mocy których władze skarbowe władne są odraczać termin do składania zeznań do 1 maja dla osób fizycznych i do 1 lipca dla osób prawnych w dalszym ciągu posiadają moc obowiązującą, z tym, że termin określony w instrukcji podatkowej nie ogranicza uprawnień P. Dyrektorów Izb Skarbowych (§ 116 rozp. wyk. do o. p.).

Odroczenie terminu do złożenia zeznania na podstawie niniejszego zarządzenia automatycznie powoduje przesunięcie terminu płatności zaliczki (przedpłaty) na państwowy podatek dochodowy.

Kodeks nieruchomości miejskiej. Każdy właściciel realności i administrator odczuwa brak wydawnictwa, które by obejmowało całokształt przepisów o nieruchomości miejskiej. Praktyka codzienna i administrowanie nieruchomością wymaga znajomości obowiązujących przepisów, które są liczne i skomplikowane. Mając powyższe na uwadze, wydawnictwo „HAWU", Warszawa wydało wszechstronny infor-

mator w tej dziedzinie prawa p. t.: „Kodeks nieruchomości miejskiej". Kodeks zawiera poza dokładnymi wyjaśnieniami autorów, ustawy, rozporządzenia, okólniki ministerialne oraz obfite orzecznictwo Sądu Najwyższego i Najwyższego Trybunału Administracyjnego, odnoszące się do następujących działów: 1) Najem lokali w nieruchomości miejskiej, 2) Osoby zatrudnione w nieruchomości miejskiej, 3) Zastaw i dzierżawa nieruchomości miejskiej, 4) Place zajęte pod budynki miejskie, 5) Nadzór władz nad utrzymaniem nieruchomości, 6) Odpowiedzialność cywilna właściciela nieruchomości miejskiej, 7) Obciążenia podatkowe, 8) Koszty utrzymania i zabezpieczenia nieruchomości miejskiej, 9) Kredyt nieruchomości miejskiej i 10) Wzory pism, podań i umów. Obszerny materiał zawarty w Kodeksie uświadomi gruntownie właściciela i administratora domu o jego prawach i obowiązkach tak w stosunku z lokatorami jak i władzami, a dzięki ścisłym informacjom umożliwia nawet samodzielne załatwianie drobniejszych spraw w sądach i urzędach bez pomocy adwokata. Stronic 786. Oprawa płócienna. Cena zł 20.— na dogodne raty. Wyłączne przedstawicielstwo na Małopolskę: „Gazeta Mieszkaniowa", Lwów, Pasaż Hausmana 7, telef. 107-59.

Umowa zbiorowa z dozorcami. Ponieważ w myśl postanowienia § 26 Orzeczenia Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej z 14/4 1937 ustalającego warunki pracy i płacy dozorców domowych miasta Lwowa na czas od 1 kwietnia 1937 do 31 marca 1938, orzeczenie to przedłuża się automatycznie na rok następny, o ile żadna ze stron na miesiąc przed dniem wygaśnięcia orzeczenia nie zgłosi sprzeciwu — Towarzystwo nasze zgłosiło sprzeciw do p. Inspektora Pracy we Lwowie skutekiem czego została wyznaczona konferencja w Inspektoracie Pracy na dzień 2 marca br., w której wezmą udział delegaci tut. Towarzystw właścicieli realności. Celem uzgodnienia przedłożyć się mających postulatów odbyli delegaci Towarzystw konferencję porozumiewawczą w lokalu naszego Towarzystwa w dniu 22 lutego br.

Galicyjska Kasa Oszczędności

we Lwowie, ul. Jagiellońska L. orjent. 1.

wydaje książeczki oszczędnościowe na okaziciela i imienne złotowe lub w złotych w złocie płatne na każde żądanie lub terminowe.

Wkładki oszczędnościowe złożone w Galicyjskiej Kasie Oszczędności we Lwowie korzystają z poręki Państwa.

Fundusze rezerwowe wynoszą ponad 4,700.000 złotych.

Uczęszczajcie do Teatrów Miejskich we Lwowie!

Członkowie Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności mogą nabywać **Kupony zniżkowe** dla wstępów do Teatrów Miejskich na wszystkie przedstawienia **z wyjątkiem obcych imprez**, a to w godzinach przedpołudniowych w lokalu Towarzystwa ul. Halicka 21, zaś w godzinach popołudniowych od 16—19-tej w kancelarii adw. Dra Samuely'ego, ul. Brajerowska 14.

Zniżka odnosi się do wszystkich miejsc z wyjątkiem III. piętra

Ceny zniżkowe:

Parter — rząd 4 do 9 i I balkon — rząd 1 do 2	Parter — rząd 10 do 16 I balkon — rząd 3 i dalsze II balkon — rząd 1	Parter — rząd 17 i dalsze II balkon — rząd 2 i dalsze
zł 3·65	zł 2·80	zł 1·80

WYDAWCA: Lwowskie Towarzystwo Właścicieli Realności. Redaktor odpowiedzialny: RUDOLF LANG

„Związkowe Zakłady Graficzne", Spółdzielnia z odp. udz. we Lwowie, ul. Piekarska 18. — Tel. 290-05.

92586

92586

IV
39287

Nr. 3 MARZEC 1938. Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem Rocznik XLIX

LWOWIANIN

ORGAN·LWOWSKIEGO·TOWARZYSTWA WŁAŚCICIELI·REALNOŚCI

WYCHODZI RAZ NA·MIESIĄC

Członkowie Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności, **otrzymują to pismo bezpłatnie.**

Redakcja i Administracja: Lwów, ul. Halicka L. 21, II p. Telefon Nr. 240-26.

Biuro Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności znajduje się przy ul. Halickiej L. 21, II p.

Porad prawnych w sprawach podatkowych, sądowych i administracyjnych udziela się w biurze Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności za wykazaniem się kwitem na zapłaconą składkę bieżącą w poniedziałek, środę i piątek od godz. 12—13 popołudniu. — Telefon 240-26.

TREŚĆ NUMERU: W obliczu nowych obciążeń podatkowych. — Warunki pracy i płacy dozorców domowych we Lwowie na r. 1938/9. — O budżecie gminy m. Lwowa na rok 1938/9. — Komunikaty i informacje.

Przechowujcie egzemplarze „Lwowianina"
Zamieszczone w nim informacje mogą Wam być potrzebne!

W obliczu nowych obciążeń podatkowych.

Na posiedzeniu Komisji budżetowej Sejmu, oświadczył niedawno p. Minister Kwiatkowski, że „nakładanie nowych podatków na życie gospodarcze jest niemożliwe i groźne".

Wedle okólnika Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 7 stycznia br., nie powinny gminy w preliminarzach budżetowych za rok 1938/9 wprowadzać nowych obciążeń, ani podwyższać stawek podatkowych.

Polegając na powyższych enuncjacjach i instrukcjach, byli właściciele realności przekonani, że teraz przynajmniej nastąpi na pewien czas przerwa w nakładaniu na nich nowych ciężarów i obowiązków. Nadzieje zawiodły. Przekonali się bowiem znowu, że w sprawach podatkowych zachodzi zazwyczaj rozbieżność między słowami a rzeczywistością. Bo oto wpłynął do laski marszałkowskiej w Sejmie projekt rządowy „O poprawie finansów związków samorządu terytorialnego", który między innymi przewiduje wprowadzenie opłat drogowych oraz specjalnych dopłat drogowych w miastach wydzielonych tj. liczących ponad 25.000 mieszkańców.

92586.

Charakterystycznym dla projektu opłat drogowych jest, że ustalenie podstawy wymiaru oraz stawki pozostawiono rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych. W ten sposób stworzono daleko idącą możność swobodnego oznaczania tego podatku.

Co do specjalnej dopłaty drogowej, to będzie ona odnośnie waścicieli nieruchomości pewnego rodzaju podatkiem od przyrostu wartości, ile że Magistraty będą miały szerokie pole do twierdzenia, że na skutek ulepszenia ulicy wzrosła wartość nieruchomości, względnie placu. W związku z takim swobodnym ustaleniem, nastąpi opodatkowanie niewiadomą stawką, — określić się mającą przez rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych. — Tego rodzaju ujęcie sprawy może doprowadzić do bardzo przykrych następstw, zwłaszcza dla właścicieli realności podlegających ustawie o ochronie lokatorów. Może bowiem zajść taki wypadek, że realność w rzeczywistości zyska na wartości, właściciel jej jednak nie będzie w stanie opłacać tych dodatków specjalnych, ile że — przy usztywnionych czynszach — nie wzrośnie dochodowość takiej realności.

Wspomniany projekt mógłby być zatytułowany jak komedia Szekspira: „Jak się wam podoba", gdyby nie to, że jako ustawa stanie się dla niejednego tragedią.

Przypatrując się temu projektowi z punktu widzenia naszych stosunków lokalnych, nie od rzeczy będzie przypomnieć, co następuje. — Dodatek komunalny podwyższono u nas w r. 1927 do wysokości 50% państwowego dodatku od nieruchomości. W tym samym czasie wprowadzono opłaty drogowe w wysokości 50% dodatku komunalnego. Kiedy po upływie trzech lat Najwyższy Trybunał Administracyjny orzekł o bezzasadności tych opłat, wprowadzono tę samą daninę pod zmienioną nazwą podatku inwestycyjnego. Gdy po upływie dalszych trzech lat N. T. A. orzekł znowu o braku podstaw prawnych do wymierzania tego podatku, podwyższono dodatek komunalny do wysokości 90%. Wynika więc z tego, że w obecnym dodatku komunalnpm mieści się już uchylona przez Najwyższy Trybunał Administracyjny opłata drogowa względnie podatek inwestycyjny. O ileby więc projekt o opłatach drogowych stał się ustawą, to własność nieruchoma miejska byłaby u nas dwa razy obciążona tą samą daniną.

Tak tedy będzie miała własność nieruchoma miejska na wypadek uchwalenia tego projektu płacić prócz wysokiego dodatku komunalnego w wysokości 90% — zawierającego już w sobie, jak wyżej wspomniano opłatę drogową, ponadto osobne opłaty za utrzymanie ulic i chodników prócz uchwalonych już opłat za pierwsze urządzenie ulic i placów.

Poza tym przedłożono Sejmowi projekt dotyczący ustawy o usuwaniu nieczystości i wód opadowych, nakładający znowu na właścicieli nieruchomości ciężar utrzymania porządku i czystości na chodniku i połowie jezdni wraz z obowiązkiem polewania ich (kosztowną wodą, na brak której nasz Zarząd Miejski przy każdej sposobności się użala, a w stosunku do zużycia której wymierza się jeszcze opłaty kanałowe) — usuwanie z nich śniegu, lodu itd. (Wykonanie tych obowiązków przejąć może za odpowiednim wynagrodzeniem — wedle projektu rządowego — gmina lub też za jej zezwoleniem inna osoba prawna lub fizyczna). — Gdy do tego dodamy jeszcze nowe przepisy sanitarno-porządkowe — dla Lwowa np. już przygotowane, — które po uchwaleniu wspomnianego projektu rządowego mają jako całość normować liczne obowiązki związane z utrzymaniem porządku i czystości także zewnątrz i wewnątrz realności, — to możemy sobie wyobrazić, jakie to nowe ciężary spadną na miejską własność nieruchomą. — W tym miejscu należy z naciskiem podnieść, że gdy w r. 1935 podwyższono u nas opłaty kanałowe do horendalnej wysokości 50% od należytości za wodę, motywowano to tym, „że wskutek uchylenia opłat za czyszczenie jezdni przez N. T. A. powstał u nas ubytek w kwocie 500.000 zł rocznie, który to niedobór nowe opłaty kanałowe pokryć muszą". — Ciężary te staną się tym dotkliwsze, gdy się uwzględni, że wspomniane obciążenia mają być wprowadzone w czasie, gdy istnieje nadal trwające już od pięciu lat moratorium mieszkaniowe dla bezrobotnych — bez rekompenzaty dla właścicieli nieruchomości, gdy obniżka czynszu nadal obowiązuje i gdy nakazy remontowania domów i fasad — celem przysporzenia zajęcia bezrobotnym stają się coraz częstsze.

W obliczu powyższego stanu rzeczy trudno zrozumieć, jak się do zrealizować — wysunięte przez p. Ministra Skarbu na wspomnianym na wstępie posiedzeniu Komisji budżetowej — hasło, że „czynności gospodarcze mają prawo do rentowności".

Dr. ALBERT SAMUELY

Warunki pracy i płacy dozorców domowych we Lwowie na r. 1938/9.

Dnia 2 marca b. r. odbyła się w Inspektoracie Pracy we Lwowie, jak to podaliśmy już do wiadomości w poprzednim numerze „Lwowianina", konferencja przedstawicieli stowarzyszeń właścicieli realności oraz związków dozorców domowych. Przedłożony do dyskusji projekt umowy zbiorowej właścicieli realności został przez dozorców odrzucony. Ponieważ nie chcieli oni dyskutować na tle zasadniczych postanowień co do zmiany wysokości wynagrodzenia oraz terminów wypowiedzenia, została zwołana Nadzwyczajna Komisja, która wysłuchała obie strony na posiedzeniu w dniu 11 marca br. Towarzystwa właścicieli realności przedłożyły Komisji tej nowe propozycje w kierunku zmiany orzeczenia z roku poprzedniego, zgłaszając je jako postulaty minimalne. Między tymi propozycjami znajdowały się także następujące jako najistotniejsze: W §-fie 6 dodać ustęp: „Jeżeli brama domu jest przez cały dzień zamknięta, a lokatorowie dostają się do swych mieszkań za pomocą otrzymanych od właściciela kluczy od bramy lub też przez odpowiednie urządzenia dzwonkowe przy bramie, prowadzące do poszczególnych mieszkań, natenczas dozorcy nie przysługuje prawo żądania od lokatorów wynagrodzenia za posiadane przez nich klucze do bramy" względnie „natenczas dozorca otrzymuje od lokatorów po 1.— zł miesięcznie". Odnośnie § 8 przeciwstawiły się Towarzystwa utrzymaniu podwyższonej w ubiegłym roku skali wynagrodzeń, ponieważ dotkliwa obniżka komornego została utrzymana w mocy. W §-fie 9 należy dodać: „dozorca jest obowiązany najdalej do miesiąca upomnieć się o przybory oraz zgłosić swoje pretensje z tytułu nieotrzymanych a żądanych przyborów, czy też z wszelkich innych tytułów właścicielowi domu względnie jego zastępcy, a to pisemnie w książeczce obrachunkowej, pod rygorem utraty swych pretensji czy też odszkodowania w terminie późniejszym. Zgłoszenia te winien właściciel domu stwierdzić swoim podpisem". W §-fie 10 należy dodać: „lub niepłacących komornego z powodu ubóstwa, oraz w domach małych, w domach o małej dochodowości, na peryferiach miasta w domach bliźniaczych i blokach". W §-fie 12 proponowana zmiana dotyczyła wypowiedzenia 3-miesięcznego względnie 6-miesięcznego na koniec każdego miesiąca kalendarzowego. W §-fie 22 dodać słowa: „Na czas trwania urlopu obowiązany jest dozorca pozostawić w swoim zastępstwie odpowiednią i przez właściciela domu zatwierdzoną osobę". Innych drobniejszych zmian tu nie wymieniamy.

Dnia 16 marca 1938 zostało nam doręczone następujące

ORZECZENIE NADZWYCZAJNEJ KOMISJI ROZJEMCZEJ.

Nadzwyczajna Komisja Rozjemcza powołana pismem Inspektora Pracy VIII Okręgu we Lwowie, z dn. 3 marca 1938. Nr 14/31-8. na podstawie ustawy z 16. V. 1922. w przedmiocie powoływania Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej do załatwiania zatargów zbiorowych między właścicielami domów a dozorcami domowymi (Dz. U. Nr. 39. poz. 324) oraz art. 113. Rozp. Prez. Rz. P. z 28. XII. 1934. o unormowaniu właściwości władz i trybu postępowania w niektórych działach administracji państwowej (Dz. U. Nr. 110. poz. 976) w składzie:

Przewodniczący:
Inż. Stanisław Pławski — Obwodowy Inspektor Pracy

Członkowie:
Wincenty Stafiński — Sędzia Sądu Okręgowego
Mgr. Tadeusz Gretschel — Referendarz Urzędu Wojewódzkiego

odbyła w dniu 11 i 14 marca 1938 posiedzenie, w sprawie ustalenia warunków pracy i płacy dozorców domowych miasta Lwowa i po wysłuchaniu opinii przedstawicieli pracodawców i dozorców domów, oraz biorąc pod uwagę ogólne położenie stron

Orzekła:

§ 1. Orzeczenie niniejsze obowiązuje od 1 kwietnia 1938. do 31 marca 1939.

§ 2. Orzeczenie niniejsze dotyczy z jednej strony wszystkich właściecili nieruchomości miejskich we Lwowie, z drugiej strony zatrudnionych przez nich dozorców domowych.

Za dozorcę domu uważa się osobę bez względu na płeć (z wyłączeniem chłopców i dziewcząt do lat 18-tu), której właściciel, zarządca lub jego zastępca poruczył nadzór nad domem, utrzymywanie w nim porządku i czystości. Wszelkie czynności dozorcy związane z jego stanowiskiem może wykonywać sam dozorca lub zdolni do tej czynności członkowie jego rodziny i domownicy do tych czynności przyjęci.

§ 3. Orzeczenie niniejsze stanowi w myśl ustawy z dnia 16 maja 1922. (Dz. U. Nr. 39. poz. 324) podstawę przy zawieraniu umów indywidualnych. Indywidualne umowy o pracę, zawierające dla dozorców warunki mniej korzystne niż warunki niniejszego orzeczenia, ulegają z mocy wymienionych ustaw zastąpieniu przez warunki określone niniejszym orzeczeniem.

Obowiązki dozorcy.

§ 4. Dozorca jest obowiązany w interesie właściciela dbać o powierzony sobie w opiekę dom,

z oględnością i uczciwością. Powinien o wszelkich wiadomych mu zaszłych lub grożących uszkodzeniach domu bezzwłocznie donieść właścicielowi domu lub jego zastępcy. Powinien możliwie zapobiec wszelkiemu uszkodzeniu domu lub jego urządzeń i dopilnować, by w domu przestrzegano przepisów regulaminu domowego, wydanego przez właściciela domu.

Dozorca również obowiązany jest wykonywać sumiennie i troskliwie wszelkie rozporządzenia i polecenia, wydawane przez właściciela lub jego zastępcę dotyczące obsługi, nadzoru i zarządu domu, tudzież przestrzegać przepisów meldunkowych.

§ 5. Obowiązkiem dozorcy jest czuwanie nad bezpieczeństwem domu i jego mieszkańców i wzywanie w nagłych wypadkach pomocy organów bezpieczeństwa. Powinien on dbać o czystość wszystkich dostępnych części domu, a więc wjazdów, bram, sieni, klatki schodowej, strychu, piwnicy, wychodków dostępnych dla publicznego użytku i podwórzy. Tak samo powinien utrzymywać na chodniku względnie na ulicy przed domem, gdzie nie ma chodnika, czystość i porządek, usuwać śnieg, błoto, posypywać chodnik piaskiem itd. W razie epidemii winien ściśle zastosować się do zleceń sanitarnych co do utrzymywania porządku i czystości w powyższych częściach domu. Także w niedzielę i święta nie wolno dozorcy pozostawić domu bez dozoru, a w razie wydalenia się winien on nadzór poruczyć odpowiedzialnemu zastępcy.

Dozorca winien czuwać nad należytym oświetleniem tych części domu, które w myśl przepisów regulaminu winny być oświetlone. Powinien dbać o całość urządzeń wodociągowych, gazowych, elektrycznych i dwonków elektr. od bramy, oraz innych urządzeń publicznych znajdujących się w domu i wogóle ściśle przestrzegać regulaminu, oraz przepisów dotyczących utrzymania porządku i czystości. — W domach, gdzie są instalacje wodociągowe, z kranem zewnętrznym na ulicę, właściciel realności jest obowiązany dostarczyć dozorcy domu gumowego węża do polewania chodnika, w domach gdzie ich nie ma, winien dostarczyć konewki z sitkiem.

§ 6. Obowiązkiem dozorcy jest również otwieranie bramy w porze jej zamknięcia, za co należy się 20 gr. przed północą i 40 gr. po północy za każde otwarcie bramy, bez względu na porę roku. — Jeżeli lokator posiada klucz od bramy, dozorca otrzymuje 4 zł. miesięcznie. Bez zewolenia właściciela lub jego zastępcy nie wolno dozorcy dawać klucza od bramy lokatorowi lub komukolwiek. Właściciel realności winien powiadomić dozorcę o daniu klucza lokatorowi.

§ 7. Dozorca domu nie jest obowiązany do wykonywania posług domowych lub robót na rzecz właściciela, a usługi takie mają być przedmiotem odrębnej umowy, jeżeli jednak dozorca przy zawieraniu umowy zobowiązał się jednocześnie do posług lub robót domowych na rzecz właściciela lub jego zastępcy za osobnym wynagrodzeniem, nie wolno mu uchylać się jednostronnie od wykonywania przyjętego obowiązku.

§ 8. Za czynności związane ze stanowiskiem dozorcy otrzymuje tenże oprócz bezpłatnego mieszkania następujące zasadnicze wynagrodzenie płatne z dołu:

a)	w domach	parterowych	12 zł.
b)	„	I piętrowych	18 „
c)	„	II „	22 „
d)	„	III „	33 „
e)	„	IV „	44 „
f)	„	V „	66 „
g)	„	VI „	88 „

Jeżeli w domu znajduje się większa restauracja, większa kawiarnia, większy wyszynk lub pierwszorzędna cukiernia, szkoła z prawem publiczności lub stajnia i zajazd, dozorca otrzymuje 20% dodatek do ustalonego miesięcznego wynagrodzenia, zaś za każde następne przedsiębiorstwo tego rodzaju, mieszczące się w tym samym domu, o 10% więcej.

Jako jednostkę domową uważa się budynek oznaczony jednym Nr. orientacyjnym i o jednej klatce schodowej.

Jeżeli dom z powodu pochyłości terenu liczy z którejkolwiek strony większą ilość pięter, wówczas zasadnicze wynagrodzenie dozorcy podwyższa się o połowę różnicy między piątrowej.

Jeżeli dom ma więcej klatek schodowych dozorca otrzymuje dodatkowo za każdą klatkę schodową 30% zasadniczego wynagrodzenia. Podwyżka ta jednak nie odnosi się do tylnej klatki schodowej przeznaczonej dla służby a nie prowadzącej do mieszkań w oficynach.

Mieszkania położone na poddaszu uważa się za osobne piętro, o ile pojedyńczo lub łącznie przekraczają pięć izb mieszkalnych; mezzanin uważa się za piętro. Dozorca domu obsługujący windę otrzymuje również za każdorazowe użycie windy przez niezamieszkałych w tej realności 10 gr. przed i 20 gr. po zamknięciu bramy.

§ 9. O ile dozorca nie otrzymuje oświetlenia w naturze należy mu się ryczałt po 2.50 zł. miesięcznie.

Jeżeli w mieszkaniu dozorcy brak dostatecznej ilości światła dziennego, a istnieje niemożliwość dostarczenia dozorcy innego mieszkania, dozorca ma prawo używania nawet za dnia światła elektrycznego lub gazowego, a gdzie takowego nie ma, dozorca ma otrzymywać od właściciela ½ ltr. nafty dziennie, lub ryczałt w kwocie 7 zł miesięcznie.

Właścicielowi realności lub jego zastępcy nie wolno zrywać światła elektrycznego lub gazowego, z chwilą kiedy go dozorca w mieszkaniu posiada. Do-

zorca nie może używać do oświetlenia żarówki ponad 25 świec.

Właściciel realności obowiązany jest z własnych funduszów sprawić przyrządy, sprzęty i naczynia służące do czyszczenia i oświetlenia domu. Dozorca domu ma je szanować i utrzymywać w należytym porządku, a w razie opuszczenia stanowiska zwrócić w porządku właścicielowi, lub administratorowi. O ile właściciel nie dostarcza przyborów do utrzymywania czystości obowiązany on jest opłacać dozorcy na sprawienie tychże przyborów ryczałt miesięczny: w domu parterowym 2 zł., w jednopiętrowym 3 zł., w dwu i trzypiętrowym 5 zł., w domach wyższych 6 zł.

§ 10. W szczególnych wypadkach zasługujących na uwzględnienie może Sąd Pracy zasadnicze wynagrodzenie ustanowione w §-fie 8-ym niniejszego orzeczenia obniżyć **najwyżej** o 30% zwłaszcza, o ile realność ma ponad ⅓ izb zamieszkałych przez bezrobotnych, **lub położona jest na terenie gminy przyłączonej i ma najwyżej jedno piętro.**

Mieszkania dozorców.

§ 11. Dozorca otrzymuje bezpłatnie jedno mieszkanie o powierzchni najmniej 16 mtr.² nadające się na ten cel, odpowiadające wymaganiom sanitarnym i położone możliwie na parterze blisko bramy, z piwnicą i prawem używania strychu do suszenia bielizny w tym samym domu. Przy wznoszeniu nowych budunków należy budować mieszkanie dla dozorcy w bramie. Izby winny być wybielone, ze szczelnymi drzwiami i oknami na zawiasach. Szyby w oknach winny być całe. W razie stłuczenia szyby z winy dozorcy, dozorca obowiązany jest wstawić ją w ciągu 2-ch tygodni na własny koszt.

Podłogi i piece winny znajdować się w stanie zdatnym do użytku. Mieszkania winny być ze szczelnym dachem, a tam gdzie dachy są popsute, winny być naprawione. Dozorcy obowiązani są utrzymywać mieszkania w porządku. Trzymanie w mieszkaniu inwentarza żywego — prócz kota — jest stanowczo wzbronione. Sublokatorów nie wolno przyjmować bez zgody właścicieli, którym przy sprowadzeniu się ma być zameldowany skład rodziny dozorcy.

Od dostarczenia dozorcy piwnicy i strychu właściciel realności jest tylko wówczas zwolniony, jeżeli przeznaczenie tych ubikacji dla dozorcy przez właściciela jest niemożliwe.

Mieszkanie dozorcy przynajmniej jeden raz do roku winno być bielone na koszt właściciela realności.

Bez zgody dozorcy nie wolno właścicielowi realności zmieniać mieszkania służbowego na gorsze. Za mieszkanie służbowe o powierzchni większej aniżeli 16 m² nie wolno właścicielowi żądać od dozorcy żadnej dopłaty, ani też uszczuplać należnego mu wynagrodzenia.

Rozwiązanie stosunku służbowego i opróżnienie mieszkania.

§ 12. Pracodawca może rozwiązać umowę o pracę po uprzednim trzymiesięcznym wypowiedzeniu, które winno nastąpić najdalej **do** dnia 31 grudnia, z terminem ustania stosunku służbowego dnia 31 marca. Jeżeli stosunek służbowy dozorcy trwał nieprzerwanie 10 lat w tej samej realności lub u tego samego właściciela, pracodawca może rozwiązać umowę o pracę po uprzednim 6-miesięcznym wypowiedzeniu, które winno nastąpić **do** dn. 31 grudnia z terminem ustania stosunku służbowego dnia 30 czerwca roku następnego.

Wypowiedzenie stosunku służbowego przez dozorcę może nastąpić na trzy miesiące naprzód na koniec każdego miesiąca kalendarzowego.

§ 13. Niewypowiedzenie pracy przez jedną ze stron w terminie przewidzianym w §-fie 12-tym, powoduje automatyczne przedłużenie stosunku służbowego na okres następny.

§ 14. Właściciel ma prawo rozwiązać przedwcześnie stosunek służbowy **z winy dozorcy, zwłaszcza** jeżeli dozorca dopuścił się zaniedbywania swych obowiązków, **czynnej zniewagi** lub ciężkiej obrazy **właściciela lub członka jego rodziny oraz z innych ważnych powodów.**

§ 15. Jeżeli właściciel rozwiązał przedwcześnie stosunek służbowy bez ważnego powodu, albo z własnej winy dał dozorcy powód do przedwczesnego rozwiązania stosunku służbowego, wówczas dozorca zachowuje prawo do wynagrodzenia za cały czas aż do końca trwania stosunku służbowego, określonego w § 12. nin. orzeczenia.

§ 16. Ważny powód do rozwiązania stosunku służbowego wygasa, jeżeli strona nie dokonała rozwiązania go w ciągu 2-ch tygodni od powzięcia wiadomości o zaistnieniu ważnego powodu.

§ 17. W razie śmierci dozorcy, wdowa względnie pełnoletnie dzieci, które zamieszkiwały wspólnie ze zmarłym, uprawnione są do dalszego zajmowania mieszkania służbowego przez okres 3 miesięcy, licząc od dnia 1-go następnego miesiąca od daty śmierci dozorcy, oraz korzystania z wszelkich dalszych uprawnień, wynikających z niniejszego orzeczenia, o ile wykonują wszelkie obowiązki nałożone na dozorcę nin. orzeczeniem, w przeciwnym razie są uprawnione do zajmowania mieszkania służbowego tylko przez jeden miesiąc, licząc od dn. 1-go następnego miesiąca po śmierci dozorcy, bez prawa do jakiegokolwiek wynagrodzenia.

Członkowie rodziny, którzy w dniu śmierci dozorcy żyli z nim we wspólności domowej, a którym wedle przepisów prawa zmarły winien był dawać utrzymanie i faktycznie ich utrzymywał, mają pra-

wo do pośmiertnej jednorazowej odprawy w łącznej wysokości jednomiesięcznego zasadniczego wynagrodzenia, o ile zaś stosunek pracy trwał ponad 10 lat w tej samej realności, lub u tego samego właściciela — w wysokości 3-miesięcznego zasadniczego wynagrodzenia.

§ 18. Pracodawca jest obowiązany z chwilą zakończenia stosunku służbowego lub rozwiązania stosunku służbowego z jakiegokolwiek powodu, całą należytość za pracę, przypadającą dozorcy bezzwłocznie wypłacić.

§ 19. Dozorca z chwilą zawarcia omowy o pracę z pracodawcą otrzymuje bezpłatnie książeczkę obrachunkową, czyli książeczkę, w której na piśmie ustalone będą warunki pracy i płacy pracownika, przy czym pracodawca obowiązany jest wpisywać do książeczki każdorazowo dokonane wypłaty oraz powierzony inwentarz i narzędzia. Książeczka ma się znajdować w przechowaniu u dozorcy, który przy każdorazowej wypłacie, winien ją przedłożyć pracodawcy, celem wciągnięcia dokonanych wypłat.

§ 20. Przyjmowanie w jakiejkolwiek formie przez pracodawcę od dozorcy odstępnego lub też uiszczanie tegoż osobie trzeciej za wyraźną lub milczącą zgodą pracodawcy jest wzbronione i właściciel odpowiada solidarnie wraz z przyjmującym za zwrot pobranego odstępnego.

§ 21. Dozorca domu otrzymuje polecenia od właściciela realności względnie upoważnionego zastępcy. W domach, w których jest kilku współwłaścicieli, należną z tytułu pracy pensję otrzymuje dozorca domu w całości od zarządzającego realnością współwłaściciela realności, względnie jego zastępcy. Roszczenia wynikające ze stosunku służbowego dozorca ma prawo dochodzić od któregokolwiek współwłaściciela w całości.

§ 22. Dozorca ma prawo do płatnego urlopu przez 8 dni kalendarzowych, jeżeli stosunek pracy trwał nieprzerwanie co najmniej rok i przez 15 dni, jeżeli stosunek pracy twał co najmniej przez 3 lata. **Na czas trwania urlopu obowiązany jest dozorca pozostawić w swoim zastępstwie odpowiednią osobę.**

§ 23. Właściciel realności lub zarządca jest obowiązany wydać dozorcy przy ukończeniu stosunku służbowego pisemne świadectwo **pracy** stwierdzające czas i rodzaj służby.

Ubezpieczenie.

§ 24. Dozorca winien być ubezpieczony w Ubezpieczalni Społ. W realnościach, w których używa się windy, dozorca domu względnie członek rodziny dozorcy stale obsługujący windę, winien być ubezpieczony od wypadku, w myśl postanowień ustawy o ubezpieczeniu społecznym. Opłaty za ubezpieczenie od wypadków, uiszcza w całości właściciel domu.

Rozstrzyganie sporów.

§ 25. Wszelkie indywidualne spory powstałe na tle niedotrzymywania warunków niniejszego orzeczenia, między właścicielami a dozorcami domów, rozstrzyga Sąd Pracy we Lwowie.

Postanowienie końcowe.

§ 26. Orzeczenie niniejsze przedłuża się automatycznie na rok następny, o ile żadna ze stron na miesiąc przed dniem wygaśnięcia orzeczenia nie zgłosi sprzeciwu.

Lwów, dnia 14 marca 1938.

Przewodniczący:
Inż. Stanisław Plawski wr.
Obwodowy Inspektor Pracy
Członkowie:
Wincenty Stafiński wr.
Sędzia Sądu Okręgowego
Tadeusz Gretschel wr.
Referendarz Urzędu Wojewódzkiego.

Okazuje się, że orzeczenie powyższe jest niemal równobrzmiące z dotychczas obowiązującym, a drobne zmiany zostały tylko wprowadzone w §§ 10, 12, 14 i 22 i są uwidocznione tłustym drukiem.

O budżecie gminy m. Lwowa na rok 1938|9.

Uchwalony przez Zarząd Miejski preliminarz budżetu Gminy m. Lwowa na rok 1938/9 był już przedmiotem obrad Komisji budżetowej i w najbliższym czasie wejdzie na plenum Rady Miejskiej.

Poniżej podajemy uwagi nasze, które się nasunęły przy studiowaniu tego preliminarza budżetowego i które Towarzytswo nasze podało do wiadomości tym członkom Rady M., którzy jako właściciele realności interesują się obciążeniem nieruchomej własności miejskiej we Lwowie daninami komunalnymi.

1) W dochodach Zakładów wodociągowych przewidziana jest pozycja zł 35.000.— jako 3%-owa opłata od czynszów najmu z tych realności, w których nie może być zainstalowany wodociąg ze względów na oszczędzanie wody, które to realności mogą jednak korzystać z kranów ulicznych, znajdujących się w odległości do 100 mb. od realności. Opłata ta jest krzywdząca, ponieważ dotyczy realności niemal wyłącznie na peryferiach miasta i w gminach przyłączonych położonych, które już i tak są szczególnie silnie dotknięte ubytkami dochodów z powodu bezrobocia. Zużycie wody w tych domach jest minimalne z powodu braku klozetów

spłukiwanych i łazienek, nie mówiąc już o tym, że najczęściej posiadają na własnej parceli studnię kopaną. Zysk wykazany z Zakładów wodociągowych wynosi zł 406.868.—, skutkiem czego należałoby opłatę tę 3%-wą zupełnie znieść lub też przynajmniej ograniczyć do rzeczywistej wartości zużytej wody, nie przekraczającej 1% brutto wartości czynszowej domu.

2) Na koszta instalacji i konserwacji wodomierzy preliminowano w wydatkach kwotę zł 165.315.—. Na pokrycie tej pozycji przewidziano dochód z wynajmu wodomierzy w kwocie zł 210.000.—, dalej zwroty za wodociągi uliczne od właścicieli nowych domów w kwocie zł 25.000.— a wreszcie procenty zwłoki w kwocie zł 41.000.—, razem tedy zł 276.000.—. Zyski zatem wynoszą przeszło zł 100.000.—, które nie wydają się uzasadnione tym bardziej, że koszt najmu wodomierzy wynosi blisko 10% kosztów wody zużytej miesięcznie, a przy małych domach przekracza nawet i 100% kosztów wody. Należałoby zatem pozycję tę zmniejszyć przez obniżenie opłat za najem wodomierzy do połowy dotychczasowej stawki.

3) Wpływy z wygasłych podatków (inwestycyjny, drogowy, wojskowy i i.) przewidziane są w kwocie zł 100.000.— zaś wpływy z zaległości za czyszczenie jezdni w kwocie zł 50.000.—. Podatek drogowy był ostatni raz wymierzony w roku 1930, zaś inwestycyjny i za czyszczenie jezdni w roku 1933/4. — Wiadomo, że wymierzanie tych danin komunalnych zostało zaniechane skutkiem orzeczeń NTA, .że były one niezgodne z przepisami ustawowymi. Po upływie tylu lat nie można dojść bardzo często, czy daniny te nie były już raz zapłacone, czy nie nastąpiło przedawnienie itd. i dochodzenie takich pretensji u płatników, którzy z powodu nieznajomości ustaw lub niezaradności nie wnosili środków prawnych i przeciw wymiarom się nie bronili, jest nieustającym źródłem narzekania i żalów i podkopywania zaufania do wymiarów podatkowych. Dlatego dalsze dochodzenie tych resztek pretensji powinno być zaniechane, a preliminowane pozycje dochodowe skreślone.

4) Z dopłat do rachunków za wodę na rzecz bezrobotnych preliminowano dochód w kwocie zł 60.000.—. Opłaty za wodę uiszczają właściciele realności w domach pod ochroną niezależnie od tego, czy komorne otrzymali, czy też nie, a wiadomo przecież, ilu jest bezrobotnych i w nędzy będących, którzy czynszu nie płacą. Wiadomo też, że od grudnia 1935 czynsze zostały obniżone, opłaty zaś za wodę i jej zużycie, się nie zmieniły. Właściciele realności płacą już opłaty na Fudusz Pracy w podatku od nieruchomości a poza tym opłaty od czynszu dzierżawnego również na Fudusz Pracy, którego dochody mają służyć zatrudnieniu bezrobotnych. Nakazy remontowe mają swe źródło w znacznej mierze w przysporzeniu pracy bezrobotnym. Dlatego jest uzasadniony postulat, ażeby rachunki za wodę zostały zwolnione od dopłat na bezrobotnych.

5) W budżecie kanalizacji przewidziano dochód z opłat kanałowych w kwocie zł 980.000.—. Między wydatkami na cele kanałowe znajduje się pozycja zł 620.000.— tytułem zwrotu Gminie oprocentowania kapitału zakładowego, który przyjęty został w kwocie zł 15,535.361.— a stopa procentowa „około 4%". Wprowadzenie oprocentowania kapitału zakładowego jest nieuzasadnione, ponieważ koszt kanałów został pokryty z ogólnych dochodów Gminy i skutkiem tego odsetki te nie są nikomu płacone i stanowią zysk, który nie jest dopuszczalny z urządzeń dobra publicznego.

Brak uzasadnienia dla tej pozycji rozchodowej wynika też z dowolności ustalania jej wysokości. Mianowicie w październiku 1937 r. w orzeczeniu Urzędu Wojewódzkiego z 12/10 1937 L. SF. 10/d/89/1937 rozstrzygającym odwołania od nakazów płatniczych na opłatę kanałową podano wartość kapitału inwestowanego w Zakładzie kanalizacyjnym — niewątpliwie na podstawie dat dostarczonych przez Zarząd miejski — na zł 13,514.869.—, obecnie zaś już w kwocie zł 15,535.361.—. Oprocentowanie przyjęto w orzeczeniu Wojewódzkim w wysokości 3½%, obecnie zaś w wysokości „około 4%". — Skutkiem tego oprocentowanie w roku zeszłym wyniosło kwotę zł 473.020.—, obcenie zaś wstawiono kwotę zł 620.000.— a zatem o zł 150.000.— więcej. Ile będzie pozycja ta wynosiła w roku następnym, nie wiadomo, przypuszczalnie jeszcze znacznie więcej. Wydaje się jednak, że takie nieograniczone pobieranie podatku ukrytego na podstawie uchwały Rady M. jest niedopuszczalne.

Powyższa pozycja zł 620.000.— jako wydatkowa w budżecie kanalizacyjnym, powoduje w ogólnym budżecie administracyjnym nadwyżkę w kwocie łącznej także z innych źródeł zł 1,330.500.— i ta nadwyżka zostaje następnie zużyta w budżecie nadzwyczajnym na cele inwestycyjne. Między tymi inwestycjami znajdują się inwestycje w M. Zakładzie kanalizacyjnym z kwotą zł 300.000.—, na budowę nowych nawierzchni drogowych z kwotą zł 400.000.— itd. Opłaty kanałowe mają jednak służyć tylko na konserwację istniejących kanałów, a nie na inwestycje. Gdyby było inaczej, wówczas nie trzebaby obciążać dochodów z opłat kanałowych odsetkami od inwestowanego kapitału, wykazywać nadwyżki dochodów w budżecie zwyczajnym i dotować tymi nadwyżkami budżet nadzwyczajny i dopiero z tego budżetu nadzwyczajnego czynić inwestycje na kanały, lecz możnaby wprowadzić bezpośrednio do budżetu kanalizacyjnego wydatki na inwestycje zamiast odsetek od kapitału. Przy obecnym systemie budżetowania inwestycje w kanały, poczynione z odsetek od kapitału zapłaconych przez płatników opłat

kanałowych, zostaną w roku przyszłym dobite do kapitału inwestowanego w urządzenia kanalizacyjne, skutkiem czego kapitał ten zostanie znów podwyższony i od niego zostaną policzone odsetki, które będą musieli zapłacić znów płatnicy opłat kanałowych, a zatem odsetki od odsetek. Takie budżetowanie ma już jednak wyraźne cechy zysków, które są niedopuszczalne z urządzeń dobra publicznego. Dlatego należy dochody z opłat kanałowych ograniczyć do kosztów konserwacji kanałów, na które potrzeba niespełna zł 400.000.— zamiast zł 980.000.— i preliminować wysokość opłaty kanałowej w roku 1938 w wysokości 25% opłaty za wodę.

KOMUNIKATY I INFORMACJE

Doręczanie pism władz skarbowych. Okólnikiem Min. Skarbu z 26. II. 1938 L. B. P. 1738/Gosp./38 (Dz. Urz. Min. Sk. z 10. III. 1938 Nr. 7) zarządzone zostało doręczanie wszelkich pism władz skarbowych przez pocztę począwszy od dnia 1 kwietnia 1938. W miejscowościach, w których nie ma zorganizowanej pocztowej służby doręczeń, doręczenia będą dokonywane za pośrednictwem gmin.

Przyjmowanie protokolarnych zgłoszeń płatników o przyznanie ulg podatkowych. Okólnikiem Ministerstwa Skarbu z dn. 22. II. 1938 L. D. V. 12484/1/37 (Dz. Urz. Min. Sk. z 1. III. 1938 Nr 6) zostało zarządzone, że w wypadku, gdy płatnik zwracając się *osobiście* do urzędu skarbowego z prośbą o udzielenie ulg w spłacie podatków nie mą przygotowanego podania na piśmie, a tylko wyraża tę prośbę ustnie — zgłoszenie takie należy przyjmować do protokołu nadając mu bieg narówni z podaniami, składanymi na piśmie. Protokół taki podlega zasadniczo opłacie stemplowej w wysokości zł 3.— oraz 50 gr od każdego załącznika. Postanowienia urzędu na przyjętą do protokołu prośbę należy powziąć, o ile możności, bezzwłocznie i podać do wiadomości petenta zasadniczo na piśmie, z wyjątkiem tych przypadków, gdy płatnik zgodzi się na ustne ogłoszenie mu powyższego postanowienia. Wszelkie czynności urzędowe między poszczególnymi działami urzędu, związane z załatwianiem omawianych prośb, należy przeprowadzać w krótkiej drodze natychmiast po przyjęciu zgłoszenia prośby.

Ulgi w spłacie zaległości podatkowych do końca marca 1938. Zwracamy uwagę płatników podatkowych, że w myśl odnośnych rozporządzeń Ministra Skarbu i Ministra Spraw Wewnętrznych odroczone zaległości podatkowe można spłacić do końca marca br. w stosunku zł 100·— za zł 150·—, a zaległości w państwowych podatkach także papierami wartościowymi. Sprawy te były szczegółowo omawiane w naszym czasopiśmie N-rach 5 i 6 z 1935 r. Nr 6 z 1936 r., Nr 4 z 1937 r. oraz Nr 1 z 1938 r.

Projekt obciążenia nowych domów. W okólniku Nr. 3, Minist. Spraw Wewnętrznych z 7. I. 1938 r. Nr. SF. 11/8/7, ogłoszonym w Dzien. Urz. Min. Skarbu z 20. I. 1938 r. Nr. 2, poz. 50 w sprawie gospodarki finansowo-budżetowej i ustalenia preliminarzy budżetowych związków samorządowych na r. 1938/9 znajdujemy ustęp następujący: „Rząd zamierza w bieżącej sesji parlamentarnej wystąpić z projektem ustawy, nadającym miastom wydzielonym prawo pobierania specjalnych opłat drogowych, co jest uzasadnione położeniem finansowym tych miast i potrzebami drogowymi. Projektuje się, aby opłaty te pobierane były *przede wszystkim od nowowzniesionych budowli.* Wpływ z tytułu opłat drogowych mógłby być wprowadzony do budżetów miast wydzielonych na okres 1938/9 w zależności od treści ustawy, jaka w tej materii zostałaby przyjęta przez ciała prawodawcze". Nie wiadomo, czy ciała prawodawcze zechcą uchwalić te nowe obciążenia, lecz najważniejsze jest, że ciężar ten miałby dotknąć przede wszystkim *domy nowe,* w których często czynsze zostały usztywnione wskutek zawarcia umów najmu na kilka lat.

Galicyjska Kasa Oszczędności

we Lwowie, ul. Jagiellońska L. orjent. 1.

wydaje książeczki oszczędnościowe na okaziciela i imienne złotowe lub w złotych w złocie płatne na każde żądanie lub terminowe.

Wkładki oszczędnościowe złożone w Galicyjskiej Kasie Oszczędności we Lwowie korzystają z poręki Państwa.

Fundusze rezerwowe wynoszą ponad 4,700.000 złotych.

WYDAWCA: Lwowskie Towarzystwo Właścicieli Realności. Redaktor odpowiedzialny: RUDOLF LANG
Związkowe Zakłady Graficzne", Spółdzielnia z odp. udz. we Lwowie, ul. Piekarska 18. — Tel. 290-05.

92586.

IV
IVC 39287

Nr. 4 KWIECIEŃ 1938. Rocznik XLIX

Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem

LWOWIANIN

ORGAN·LWOWSKIEGO·TOWARZYSTWA WŁAŚCICIELI·REALNOŚCI

WYCHODZI RAZ NA·MIESIĄC

Członkowie Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności, otrzymują to pismo bezpłatnie.

Redakcja i Administracja: Lwów, ul. Halicka L. 21, II p. Telefon Nr. 240-26.

Biuro Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności znajduje się przy ul. Halickiej L. 21, II p.

Porad prawnych w sprawach podatkowych, sądowych i administracyjnych udziela się w biurze Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności za wykazaniem się kwitem na zapłaconą składkę bieżącą w poniedziałek, środę i piątek od godz. 12—13 popołudniu. — Telefon 240-26.

TREŚĆ NUMERU: Musimy domagać się silniejszej reprezentacji. — Estetyka a własność nieruchoma Miejska. — Czy do dochodów głowy rodziny dolicza się zawsze dochody małżonka dla wymiaru podatku dochodowego? Budżet Gminy miasta Lwowa. — Ustawa z dnia 31 marca 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr. 24, par. 210) o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o usuwaniu nieczystości. i wód opadowych. — Komunikaty i informacje.

Przechowujcie egzemplarze „Lwowianina"
Zamieszczone w nim informacje mogą Wam być potrzebne!

Musimy domagać się silniejszej reprezentacji.

Nasuwa się nieodpornie przy każdej niemal sposobności świadomość bodaj największej bolączki naszej rzeczywistości, brak odpowiednio silnej reprezentacji naszych interesów. Idzie tu zarówno o należycie zorganizowany i obdarzony należnym autorytetem samorząd klasowo - zawodowy (izby własności nieruchomej miejskiej) jak i o odpowiednio obesłane zastępstwo w ciałach publicznych, powołanych do wydawania zasadniczych decyzyj. Można uważać za pewne, że zupełnie inaczej wypadłyby losy projektu zlikwidowania ustawy o ochronie lokatorów, gdyby w gronie posłów i senatorów zasiadali ludzie, mający obowiązek uważania się za naszych naturalnych zastępców. Można wprawdzie twierdzić, że wśród 208 posłów i 104 senatorów jest i dziś pewna ilość „kamieniczników", lecz — jak to fakty wykazały — nie wystarcza to bynajmniej do zaistnienia reprezentacji we właściwym tego pojęcia znaczeniu. Panowie ci bowiem zdają sobie dobrze sprawę z tego, że o ich mandatach nie my

92586.

decydowaliśmy, lecz większość wyborców, wyznająca poglądy wręcz przeciwne, niż nasze. Zresztą wiadomo, że o mandatach decydowały raczej „czynniki miarodajne", które liczą się tylko z tymi grupami, które reprezentują jakąś siłę. My zaś — powiedzmy to sobie szczerze, choć uświadamianie sobie tego stanu rzeczy jest wprost tragiczne, — tej siły dotąd nie mamy i do jej osiągnięcia nie dążymy z należytą energią. Brak nam potrzebnej spoistości organizacyjnej, brak powszechnego zainteresowania się zbiorowymi sprawami. Dlatego jesteśmy wszędzie majoryzowani, pomijani. Każda nasza obrona jest za słaba, każdy niemal wysiłek załamuje się w pół drogi, powiększając wewnętrzne poczucie bezsiły.

Lecz sprawa naszej reprezentacji w ciałach ustawodawczych to kwestia, na której rozważanie mamy ostatecznie jeszcze dość czasu. O wiele bliższą i zupełnie aktualną jest sprawa naszego udziału w organach związków komunalnych, wszak bowiem projekt ordynacji wyborczej dla 6-ciu większych miast, m. i. we Lwowie, znajduje się już na warsztacie ustawodawczym.

Nie potrzebujemy się chyba rozwodzić szeroko nad tym, jak bardzo ważnym dla nas jest udział naszych zastępców w radach miejskich. Nasza zaś dążność do uzyskania możliwie najliczniejszych mandatów kurialnych może być wielokrotnie uzasadniana.

Przede wszystkim jest to sprawa prostej logiki, wpływ naturalnego układu rzeczy. Czemże są miasta, jeśli nie skupiskami domów będących własnością prywatną obywateli? Jeśli idzie o wysnucie tego naturalnego związku, jaki zachodzi między istotą miasta a własnością nieruchomą miejską, to można powiedzieć, że istnieje tu jedność, identyczność materii. My jako właściciele parcel i domów, tworzących miasto, jesteśmy nierozerwalnie, w sposób organiczny, związani z nim i jego losami. Więc chyba należy się nam kapitalny głos w sprawach miejskich dostosowany do tej rzeczywistej roli, a nie jakiś tam nieznaczny ułamek głosów, jakim nas częstują.

Do podobnego logicznego wyniku dochodzimy również ujmując rzecz ze strony naszych obowiązków wobec miasta i powołując się na słuszną zasadę, że nasze uprawnienia winny dorównywać zakresowi tych obowiązków. Niech tę kwestię naświetlą cyfry budżetów miejskich, dla nas w szczególności budżetu miasta Lwowa.

Właściciele domów występują w budżecie w podwójnej roli, raz jako płatnicy danin powszechnie obowiązujących, drugi raz jako płatnicy danin i opłat ciążących tylko na własności nieruchomej. Cyfrowe ujęcie pierwszej kategorii ciężarów jest trudne. Natomiast dość ściśle można wyodrębnić udział własności nieruchowej w przysparzaniu miastu dochodów, obciążających domy lub place. Tymi źródłami dochodowymi są mianowicie: dodatek komunalny do państw. podatku od nieruchomości, opłaty za zużycie wody, opłaty kanalizacyjne i dodatek kom. do opłat stemplowych za przeniesienie prawa własności nieruchomej. W zamknięciu rachunkowym budżetu miejskiego za r. 1937/38 wpływy z tych źródeł przedstawiają się j. n.:

Dodatek komun. do podatku od nieruchomości	zł 2,389.083
Dochód z opłat za zużycie wody	2,509.791
Wpływ opłat za korzystanie z kanalizacji	926.690
Dodatek komun. do taks-przenośnych	318.742
Razem	zł 6,144.306

Ponieważ zaś ogólna suma zwyczajnych dochodów budżetowych wynosi 17,590.599 zł, zatem prosty rachunek, że sam ten bezpośredni udział właścicieli domów w przysparzaniu dochodów miastu dochodzi do ⅓ całości dochodów, nie licząc, że wpłacają oni ponadto wszelkie inne świadczenia, nie wyłączając nawet podatku lokatorskiego! Nie zapomnijmy też, że właściciele domów muszą współpracować z Zarządem miasta we wielu dziedzinach, jak np. przy utrzymaniu porządku, że na nich ciąży przerzucony przez miasto ciężar społeczny w postaci dostarczania bezpłatnych mieszkań bezrobotnym!

Dla porównania trzeba jeszcze przytoczyć, w jakim stosunku partycypują w przysparzaniu dochodów miastu inne grupy ludności. Z podatku lokatorskiego wpływ ten wynosi 720.000 zł, w dodatku do podatku przemysłowego ok. 1 miliona, ze specjalnego podatku od uposażeń 790.000 zł. Więc już sam tylko wpływ z dodatku komun. od podatku od nieruchomości, wynoszący, jak podaliśmy, blisko 2 miliony 400.000 zł przenosi znacznie wpływy z innych danin płaconych przez grupy ogólne lub zawodowe. Okazuje się w szczególności, że tak bardzo w projekcie ordynacji wyborczej uprzywilejowana grupa przemysłu i handlu nie dosięga swym udziałem w ciężarach utrzymania miasta do połowy tego, co płaci nieruchomość miejska!

Czy więc nie zakrawa wprost na ironię, że mimo tych tak oczywistych, tak wymownych cyfr przyznaje się nam zaledwie 2 mandaty, udział śmiesznie nikły, zrównywający nas pod względem uprawnienia do decydowania o najważniejszych sprawach miasta z... izbami aptekarskimi i dentystycznymi!

Nie wiemy, jakie będą losy projektu ordynacji wyborczej dla 6 miast, czy utrzyma się rządowa

koncepcja wyborów kurialnych, czy też ustąpi ona miejsca zasadzie wyborów powszechnych. Gdyby jednak miał utrzymać się system kurialny, to musielibyśmy wielkim głosem wołać o przyznanie nam takiej reprezentacji w radach miejskich, jaka ze wszech stron należy się sprawiedliwie tej grupie obywatelskiej, która niejako z korzeniami zrosła się z istotą i losami miast i której daniny, ciężary i świadczenia stanowią podstawę i właściwy trzon środków pieniężnych, potrzebnych miastom dla wypełniania ich publicznych zadań.

Dd. A. L.

Estetyka a własność nieruchoma Miejska.

W ostatnich przemówieniach wskazał p. Wicepremier Kwiatkowski na obiawy zbliżającego się przesilenia gospodarczego i zwrócił uwagę na konieczność zaniechania niepotrzebnych wydatków.

P. Minister Skarbu wypowiedział się napewno o naszych stosunkach w związku z ogólno-światową sytuacją gospodarczą, a widząc nadciągające chmury, uważał za wskazane przestrzec przed rozrzutnością.

W tym samym czasie kiedy p. Wicepremier zalecił oszczędność, pojawił się okólnik Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, wedle którego ma się bezzwłocznie — pod rygorami karno-administracyjnymi — przystąpić do upiększenia domów przez sharmonizowanie koloru pomalowania zarówno ścian frontowych jak i ogrodzeń z krajobrazem oraz z kolorem sąsiednich budynków i ogrodzeń, dalej ma się doprowadzić podwórza do porządku przez zastosowanie nawierzchni gładkiej (asfalt, beton itp.), poza tym winno się przystąpić do zakładania i utrzymywania zieleńców, skwerów i alei przydomnych oraz ukwiecenia balkonów, okien itd.

Jest więcej niż pewnym, że serca wszystkich radować się będą na widok miast tonących w kwiatach, zieleńcach i alejach, należałoby się jednak zastanowić nad tym, czy roboty te wykonać należy już teraz tj. w czasie kiedy p. Wicepremier przestrzega przed zbędnymi wydatkami, czy też w czasie późniejszym, kiedy przesilenie gospodarcze minie. — Należałoby również pomyśleć i o tym, czy opieszałych w wykonaniu zarządzeń zawartych we wspomnianym okólniku można będzie posądzać o złą wolę i nakładać na nich kary.

O fatalnym położeniu prywatnej własności nieruchomej miejskiej rozpisywać się już chyba nie trzeba. Wystarczy tylko wskazać na fakt, że kiedy do dnia 31. marca br. można było korzystać z ulg w spłacie zaległości podatkowych, to bardzo wielka liczba właścicieli realności z dobrodziejstwa tego korzystać nie mogła, a to z powodu notorycznej ciasnoty pieniężnej, zaniku kredytu i topniejącej dochodowości z realności.

Okólnikiem z dnia 24. marca 1938 zarządziło Ministerstwo Skarbu, by Urzędy Skarbowe przystąpiły w dniu 1. kwietnia br. do przymusowego ściągania tych zaległości. — Pomnoży się więc znowu i tak już dość znaczna liczba realności, w których się zajmie czynsze i wprowadzi przymusowe zarządy celem ściągnięcia tych zaległości, tam gdzie już w wielu wypadkach nawet bieżących podatków płacić nie można. W ślad za tym wzrośnie także i cyfra realności wystawionych na licytację, ile że nie można będzie wyrównać rat bankowych i odsetek i spłacać długów, dla których istniejące dotąd moratorium hipoteczne zostało uchylone. Czy wobec takiego stanu rzeczy nie należałoby nakładanie nowych ciężarów dla podniesienia wyglądu estetycznego realności odłożyć na czas późniejszy a obecnie domagać się od właścicieli, by dbali o czystość i porządek w swych realnościach?

Nie ulega wątpliwości, że gdy się stosunki zmienią na lepsze, to się także zaniedbany obecnie wygląd domów i ludzi poprawi.

Dr. ALBERT SAMUELY.

Czy do dochodów głowy rodziny dolicza się zawsze dochody małżonka dla wymiaru podatku dochodowego?

(Orzeczenie NTA. z 16. V. 1935 L. rej. 2844/32).

Stwierdzenie, iż rzeczywisty zarząd majątkiem sprawuje sama żona lub z jej upoważnienia ktoś inny, wyklucza pod rządem austr. ustawy cywilnej uznanie, iż mężowi służy prawo rozporządzania dochodami z tego majątku (art. 11 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym, poz. 411/25 Dz. Ust.). (Teza).

Przedmiotem sporu jest zastosowanie przepisu art .11 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym (poz.

411/25 Dz. Ust.) przez doliczenie do dochodu skarżącego dochodu, uzyskanego przez jego żonę z części nieruchomości miejskiej, stanowiącej jej własność, a zarządzanej przez inną współwłaścicielkę tej nieruchomości.

NTA rozważył co następuje:

Skarżący podniósł w odwołaniu, że dana część nieruchomości jest częściowo odziedziczona przez jego żonę po ojcu, częściowo przez nią za oszczędności nabyta, że zgodnie z testamentem ojca żony zarząd tą nieruchomością sprawuje inna współdziedziczka, że dochody przypadające na żonę z tej nieruchomości, są przez zarządczynię do jej rąk wypłacane i przez nią zużywane. Zarzuty te zresztą podniesione były już w toku postępowania wymiarowego i potwierdzone zeznaniami skarżącego i jego żony, tudzież przedłożonymi dokumentami.

Zaskarżona decyzja nie rozprawia się z powyższymi zarzutami, powołując się jedynie na przepisy ustawy o podatku dochodowym.

Odpowiedź na skargę uzasadnia stanowisko władzy pozwanej tym, iż skarżący, choć nie miał prawa zarządu majątkiem żony, ani też żadnego wpływu na dochody z tego majątku płynące, to jednak miał prawo użytkowania tych dochodów w celu utrzymania swej rodziny, skarżący bowiem nie udowodnił, że prawa takiego nie miał.

Motywy te nie są uzasadnione w przepisach austr. ustawy cywilnej, regulującej zarząd i użytkowanie majątku małżonków. Przepisy te nie dają mężowi prawa użytkowania majątku żony ani pobierania dochodów z tego majątku, zawierają jedynie postanowienie, iż „domniemanie prawne przemawia za powierzeniem przez nią zarządu swego wolnego majątku mężowi, jako swemu zastępcy prawnemu" (§ 1238 u. c.) oraz że „ze względu na taki zarząd" ma mąż stanowisko uprzywilejowane, odpowiadając „jedynie za majątek zakładowy lub kapitał", i nie mając „obowiązku składania rachunków z dochodów, pobranych w czasie zarządu, jeśli tego wyraźnie nie zastrzeżono" (§ 1239 u. c.). Prawo dyspozycji męża dochodami z majątku żony wynika więc z tych przepisów tylko wtedy, gdy mąż faktycznie wykonuje zarząd majątkiem żony bez jej sprzeciwu i bez obowiązku składania rachunków. Za istnieniem takiego zarządu przemawia wprawdzie domniemanie, domniemanie to jednak może być obalone, a wystarcza do jego obalenia stwierdzenie faktu, że rzeczywisty zarząd tym majątkiem sprawuje sama żona lub z jej upoważnienia kto inny. W tym wypadku mąż z mocy ustawy nie ma żadnego prawa do żądania wydawania sobie przez zarządcę dochodów z majątku żony, ustawa bowiem, jak wyżej zaznaczono, nie przyznaje mężowi prawa użytkowania majątku żony, a tylko takie prawo uzasadniałoby roszczenie o wydanie pożytków tego majątku. Nie ma więc w tym wypadku podstaw do domniemania, że mąż faktycznie rozporządza dochodami z tego majątku. Żadnego znaczenia dla oceny niniejszej sprawy nie ma powołany w odpowiedzi na skargę przepis § 139 u. c., z przepisy bowiem tego nie wynika w najmniejszej mierze prawo użytkowania majątku żony przez męża, ani prawo rozporządzania dochodami z majątku żony.

W tym stanie rzeczy podniesione przez skarżącego w postępowaniu wymiarowym i odwołaniu zarzuty miały istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia, czy zachodzą warunki zastosowania art. 11 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym — w szczególności, czy skarżącemu przysługiwało prawo rozporządzania dochodem z majątku nieruchomego żony. Obowiązkiem tedy władzy pozwanej było z zarzutami odwołania się rozprawić, brak zaś takiego rozprawienia się stanowi istotną wadliwość postępowania....

Budżet Gminy miasta Lwowa.

na rok 1938/39 uchwalony przez Radę Miejską dnia 23. marca 1938 wykazuje po stronie wydatków zwyczajnych sumę . . . . . zł 17,221.174.—

po stronie dochodów zwyczajnych nych sumę . . . . . „ 9,432.020.—

Razem zł 26,653.194.—

po stronie dochodów zwyczajnych sumę . . . . . zł 18,556.674.—

po stronie dochodów nadzwyczajnych sumę . . . . . „ 8,096.520.—

Razem zł 26,653.194.—

Zarzuty właścicieli realności przeciw projektowi poboru dodatku gminnego do państw. podatku od nieruchomości nie zostały uwzględnione jako nieuzasadnione z następujących powodów:

1) władze skarbowe umarzają część wymierzonego państw. podatku od nieruchomości wraz z dodatkiem samorządowym tym płatnikom, którzy w roku poprzedzającym rok podatkowy, ponieśli przynajmniej 10% ubytku w przychodzie wskutek zaległości komornego, przypadających od lokatorów pozostających bez pracy,

2) władze skarbowe stosują ulgi w spłacie zaległości podatków państwowych wraz z dodatkami samo-

rządowymi przez zniżenie, umorzenie, rozłożenie na raty lub odroczenie spłat. Także Zarząd Miejski w przypadkach gospodarczo uzasadnionych lub zasługujących na szczególne uwzględnienie umarza w całości lub w części należności za wodę i w opłacie kanałowej.

3) podatek państwowy od nieruchomości nie został podwyższonym od dwu lat, wynosi 8% wzgl. 12% podstawy wymiaru — jednak dodatek na rzecz gminy oblicza się w stosunku do 7% podstawy wymiaru. Również wysokość opłaty kanałowej od kilku lat pozostaje ta sama.

4) podwyżka tego dodatku z 40% na 65% jest słuszna i uzasadniona gdyż od czasu przyłączenia do Lwowa gmin podmiejskich — Gmina m. Lwowa wydała na ich administrację, na zaopatrzenie we wodę, na oświetlenie, budowę jezdni i kanałów, budowę i utrzymanie szkół, szerzenie oświaty, na opiekę społeczną itd. przeszło dziewięć milionów, z tego na samą budowę jezdni 1,048.833 zł, podczas gdy wpływ z danin komunalnych z tych obszarów za ten czas wyniósł zaledwie 1,800.000 zł, ponadto projektowana stawka podatku gminnego na terenach przyłączonych jest o 25% niższa od stawki na obszarze dawnego Lwowa. Przed przyłączeniem do Lwowa właściciele realności w gminach podmiejskich płacili wprawdzie dodatek do państw. podatku od nieruchomości w wysokości 30%, ale nadto płacili opłatę drogową w wysokości 50% podatku państw. od nieruchomości i byli pociągani do świadczeń drogowych w naturze. Obciążenie podatkami realności w gminach przyłączonych było zatem większe przed przyłączeniem aniżeli po przyłączeniu.

5) Obsługa długów hipotecznych jest zawsze brana w rachubę w racjonalnej gospodarce danej realności, dlatego też ewent. cofnięcie moratorium nie może być brane pod uwagę. Obniżenie dotychczasowej stawki na obszarze dawnego Lwowa do 75% jest niemożliwe ze względów finansowych, gdyż ubytek dochodów Gminy powodowałby zachwianie równowagi finansowej.

Z innymi zarzutami i uwagami naszymi co do budżetu, zamieszczonymi w Nrze 3. „Lwowianina", nie rozprawiono się. Towarzystwo nasze przedłożyło swoje uwagi Urzędowi Wojewódzkiemu, który ma budżet ten zatwierdzić.

USTAWA

z dnia 31 marca 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr. 24, par. 210) o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o usuwaniu nieczystości i wód opadowych.

Art. 1. Wprowadza się w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o usuwaniu nieczystości i wód opadowych (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 311), zmienionym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 976), zmiany następujące:

1) jako art. 1 umieszcza się dotychczasowy art 2;

2) jako art. 2 umieszcza się dotychczasowy art. 1 ze zmianami:

a) w ust. 1 pkt. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. czuwać, aby były zaprowadzone w dostatecznej liczbie publiczne i prywatne urządzenia do zbierania śmieci i odpadków gospodarczych";

b) w ust. 2 wyrazy: „Minister Spraw Wewnętrznych może" zastępuje się wyrazami: „Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej może";

3) dodaje się art. 2a i art. 2b w brzmieniu:

„Art. 2a. Utrzymanie porządku i czystości w miejscach prywatnych, służących do ogólnego użytku ludności, w miejscach zabudowań prywatnych, przeznaczonych do wspólnego użytku mieszkańców i na placach niezabudowanych, jak również usuwanie zebranych z tych miejsc nieczystości, należy do właściciela nieruchomości lub osób, reprezentujących prawa właściciela w stosunku do tej nieruchomości lub też sprawujących jej zarząd.

Do osób, wymienionych w ust. 1. należy również utrzymywanie porządku i czystości na połowie szerokości ulicy (chodnik i połowa szerokości jezdni) wzdłuż nieruchomości oraz usuwanie zgarniętych nieczystości. Gdy nieruchomość przylega do placu publicznego, obowiązek ten dotyczy utrzymania porządku i czystości na chodniku przy nieruchomości i pasie jezdni wzdłuż chodnika 5-metrowej szerokości.

Utrzymywanie porządku i czystości w innych miejscach pudlicznych należy do gminy.

Obowiązek utrzymywania porządku i czystości na ulicy obejmuje również polewanie jezdni i chodników, usuwanie z nich błota, śniegu i lodu oraz posypywanie chodników szorstkimi materiałami w czasie gołoledzi.

Art. 2b. Gminy mogą na podstawie uchwały organu stanowiącego przejąć od osób do tego obowiązanych utrzymywanie porządku i czystości na ulicach i placach oraz usuwanie nieczystości z nieruchomości.

Gmina przemując obowiązki, określone w ust. 1, lub też w okresie wykonywania tych obowiązków, może wyłączyć spod swego działania niektóre części obszaru gminy, w szczególności dzielnice-ogrody, albo też poszczególne nieruchomości, jak również wykonywanie niektórych z obowiązków, wymienionych w art. 2a, nie może jednak wyłączyć spod swego działania obowiązku wywożenia błota, śniegu i lodu, zebranego z jezdni i chodnika.

Gmina może wykonywać powyższe obowiązki we własnym zakresie, albo też zezwolić na ich wykonywanie innej osobie prawnej lub fizycznej.

W przypadku przejęcia przez gminę obowiązku usuwania nieczystości, będą one stanowiły jej własność";

4) w art. 3 początkowe wyrazy ust. 1: „Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Robót Publicznych przysługuje prawo wydawania przepisów sanitarnych, normujących" zastępuje się wyrazami: „Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej może w drodze rozporządzeń określać";

5) w art. 4. w ust. 1 wyrazy: „w porozumieniu z Ministrem Robót Publicznych" — skreśla się:

6) w art. 5 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„Zatwierdzenie projektów urządzeń: kanalizacyjnych, do oczyszczania ścieków i usuwania nieczystości, jak również badanie tych urządzeń przed oddaniem ich do użytku publicznego należy do Ministra Spraw Wewnętrznych";

7) w art. 6 na końcu ust. 3 dodaje się zdanie w brzmieniu: „Wysokość zaś opłat w przypadkach udzielenia przez gminę innej osobie prawnej lub fizycznej zezwolenia na wykonywanie obowiązków, przejętych na podstawie art. 2b, zatwierdza właściwa władza nadzorcza";

8) dodaje się art. 8a w brzmieniu:

„Art. 8a. Właściciele nieruchomości w osiedlach — w których gmina przejęła niektóre z obowiązków, określonych w art. 2a — są obowiązani korzystać wyłącznie z urządzeń gminy lub osoby uprawnionej (art. 2b ust. 3) oraz dostosować zbiorniki na śmiecie do warunków, które określi organ stanowiący gminy, albo zaopatrzyć się w zbiorniki, dostarczane przez gminę lub osobę uprawnioną.

Organ zarządzający gminy ustala opłaty, nakładane na właścicieli nieruchomości, z tytułu zastępczego wykonywania przez gminę obowiązków, przejętych na podstawie art. 2b";

9) w art. 9 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„W razie stwierdzenia, że niedostateczne oczyszczenie ścieków lub niszcznie kanałów gminy jest wywołane przez wpuszczanie ścieków fabrycznych do systemu kanałów, powiatowa władza administracji ogólnej, a w m. st. Warszawie Komisarz Rządu może — jeśli uzna to za potrzebne — zabronić wpuszczania ścieków fabrycznych do kanałów lub ograniczyć to wpuszczanie, może także wymagać takiego oczyszczania ścieków, jakie uzna za niezbędne";

10) art. 12 otrzymuje brzmienie:

„Kto wykracza przeciw przepisom prawa niniejszego i wydanym na jego podstawie rozporządzeniom lub postanowieniom, podlega w drodze administracyjnej karze aresztu do miesiąca i grzywny do1.000 zł albo jednej z tych kar";

11) art. 13 otrzymuje brzmienie:

„Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z właściwymi ministrami".

Art. 2. Upoważnia się Ministra Spraw Wewnętrznych do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o usuwaniu nieczystości i wód opadowych (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 311) z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów, wydanych do dnia ogłoszenia jednolitego tekstu.

Art. 3. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Numer ten Dziennika Ustaw doszedł nas w ostatniej chwili przed oddaniem numeru do druku, wobec czego ograniczając się do przedruku — zapowiadamy zajęcie naszego stanowiska w następnym numerze.

KOMUNIKATY I INFORMACJE

Budżet państwowy na rok 1938 39. W ustawie skarbowej na okres od 1/4 do 31/3 1939 przewidziano dochód z podatku od nieruchomości w kwocie zł 85,000.000.—.Ta sama pozycja w roku 1937 wynosiła zł 82,000.000.—, a w roku 1934 zł 70,000.000.—. Podwyższenie tej pozycji dochodowej na rok obecny w stosunku do roku poprzedniego o 3 miliony znajduje swoje usprawiedliwienie niewątpliwie w płatności odroczonych do końca marca 1938 zaległości podatkowych z roku 1933 i lat poprzednich, ponieważ przy dalszym trwaniu obniżki komornego i niezmienionej stawce podatkowej jakoteż sprawnego ściągania podatków bieżących, nie można się spodziewać zwyżki dochodów z wymiarów tegorocznych.

Doręczanie pism władz skarbowych za zwrotnym poświadczeniem odbioru. W uzupełnieniu okólnika Min. Skarbu z 26/2 1928 („Lwowianin" Nr. 3/1938) Ministerstwo to zarządziło okólnikiem z 29/3 1938

L. B. P. 3382/Gosp./38 (Dz. Urz. Min. Skarb. Nr. 9/1938 poz. 221), że doręczanie pism władz skarbowych przez organa własne (gońce, roznosiciele) może być stosowane, jednak wyłącznie w miastach, będących siedzibami Izb Skarbowych.

Doręczanie miejscowych przesyłek Zarządu Miejskiego we Lwowie w sprawach należących do poruczonego zakresu działania będą doręczane od dnia 1. kwietnia 1938 przez pocztę, w sprawach zaś należących do własnego zakresu działania w sposób dotychczasowy. (Zarządzenie z 19/3 1938, Dz. Rozp. Gminy Nr. 7/38).

„Konkurs czystości domów i sklepów spożywczych" został ogłoszony przez Zarząd Miejski we Lwowie obwieszczeniem z 25/3 1938. W konkursie mogą wziąć udział właściciele realności, którzy domy, podwórza i ogrodzenia zaniedbane przed rozpoczęciem konkursu trwającego od 6 do 30 maja 1938 uporządkują i doprowadzą do należytego stanu — a zwłaszcza na peryferiach miasta oczyszczą i odnowią zniszczone fasady domów, ustawią, względnie naprawią ogrodzenia oraz ozdobią domy pnączami i kwietnikami, dalej także dozorcy domów, którzy szczególnie zaniedbane realności i podwórza przed konkursem oczyszczą i utrzymywać będą stale we wzorowym porządku i czystości. Zgłoszenia ustne i pisemne osób pragnących uczestniczyć w konkursie przyjmują Miejskie Urzędy Dzielnicowe od 5/5 1938. Komisje konkursowe powołane w obrębie każdej dzielnicy miasta przeprowadzą w okresie konkursowym lustracje domów, a wyniki badania będą stanowić dla Sądu konkursowego podstawę do kwalifikacji i oceny. Osobom wyróżnionym wręczy Prezydent miasta na osobnym uroczystym posiedzeniu Rady Miejskiej dyplomy czystości i odznaczenia oraz wkładkowe książeczki oszczędnościowe. Ponieważ konkurs powyższy ma na celu tak ze wszech miar pożądaną poprawę stanu sanitarnego oraz wyglądu estetycznego miasta, zachęcamy jaknagoręcej wszystkich zainteresowanych obywateli do wzięcia udziału w konkursie.

Wygaśnięcie ulg podatkowych z rozporządzenia z 15/4 1935. W myśl okólnika Ministerstwa Skarbu z 24/3 1938 L. D. V. 7678/I/38 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 9/1938 poz. 235) Urzędy skarbowe powinny z dniem 1. kwietnia 1938 przystąpić do przymusowego ściągania zaległości podatkowych, które nie zostały zlikwidowane w okresie odroczenia, t. j. w latach budżetowych 1935/6, 1936/7, 1937/8. Fakt wygaśnięcia ulg z powołanego rozporządzenia nie wyklucza oczywiście możliwości stosowania przez władze skarbowe I. i II. instancji — w granicach posiadanych uprawnień — indywidualnych ulg w spłacie niezlikwidowanych w okresie odroczenia zaległości na indywidualne należycie uzasadnione prośby płatników.

Celem przedłożenia prośby o stosowanie umorzeń podatkowych także wtedy, jeśli podatek bieżący został zapłacony w ratach sięgających poza rok budżetowy na podstawie zezwolenia Urzędu skarbowego oraz o dalsze odroczenie płatności zapadłych z końcem marca 1938 zaległości podatkowych z tym, że w razie dalszego terminowego płacenia bieżących podatków, także ta reszta zaległości zostanie płatnikom umorzona — wyjechała deputacja Towarzystwa do Warszawy.

Interwencja u p. Dyr. Izby Skarbowej przez deputację Towarzystwa naszego odbyła się dnia 5 kwietnia br. Poruszono sprawę egzekucyjnego zajmowania czynszów u lokatorów z powodu zaległości podatkowych oraz zasadniczo odmowne załatwienie próśb o umorzenia podatkowe z powodu ubytków komornego. P. Dyrektor wyjaśnił, że władze skarbowe nie mogą zrezygnować ze środka prawnego we formie egzekucyjnego zajmowania czynszów, jakkolwiek zdają sobie sprawę ze szkodliwości tej drogi dla gospodarki w realności miejskiej i skutkiem tego stosują ten środek dopiero w ostateczności, kiedy inne drogi przymusu nie doprowadziły do celu. Władze skarbowe są jednak skłonne porozumiewać się zawsze z dłużnikiem podatkowym co do rozterminowania spłaty zaległości na raty dogodne i odpowiadające dochodowości domu jakoteż wysokości kwoty zaległej, kładą jednak za warunek bezapelacyjny zapłacenie podatku bieżącego. Umorzenia zaległości podatkowych z powodu ubytków komornego mogą być przeprowadzane tylko wówczas, jeżeli są one znaczniejsze w stosunku do rocznej wartości czynszowej oraz jeżeli zostanie udowodnione, że pretensje czynszowe są nieściągalne, przy czym musi zachodzić warunek „gospodarczego uzasadnienia" umorzeń, tzn. że zapłacenie zaległości podatkowej zagrażałoby egzystencji gospodarczej płatnika. Ubytek komornego z powodu próżnostania mieszkania czy lokalu może być uwzględniony tylko wówczas, jeżeli nie zachodzi wina właściciela domu n. p. z powodu uporczywego żądania wygórowanego czynszu, nieodpowiadającego cenom rynkowym. Oczywiście w całej pełni pozostają uwzględniane ubytki czynszowe z małych mieszkań z powodu bezrobocia, przewidziane w ustawie o podatku od nieruchomości, jeśli przekraczają 10% rocznego komornego z całego domu.

Zamykanie dopływu wody do nieruchomości przez Zarząd miejski jest dozwolone między innymi przypadkami także z powodu nieuiszczenia należności za wodę, o ile względy zdrowia publicznego nie stoją na przeszkodzie. W tym przypadku zamknięcie dopływu wody do nieruchomości, zabudowanej budynkami przeznaczonymi na mieszkania, jest dozwolone, jeżeli

a) upomnienie, doręczone właścicielowi lub zarządowi nieruchomości najpóźniej na 14 dni przed zamierzonym zamknięciem dopływu wody, nie odniosło skutku; upomnienie zawierać powinno zagrożenie zamknięcia dopływu wody; b) upłynęło co najmniej 90 dni od daty doręczenia rachunku do dnia doręczenia upomnienia; c) mieszkańcy nieruchomości mają możność korzystania ze zdrojów (kranów) ulicznych, znajdujących się w odległości nie większej niż 55 metrów od granicy nieruchomości. Zamknięcie dopływu wody do innych nieruchomości jest dozwolone po uprzednim bezskutecznym upomnieniu, jeżeli upłynęło co namniej 60 dni od daty doręczenia rachunku do dnia doręczenia tego upomnienia. Właściciel lub zarząd nieruchomości obowiązany jest zawiadomić niezwłocznie o zamierzonym zamknięciu dopływu wody wszystkich mieszkańców nieruchomości (lokatorów domu). (Rozp. Min. Spr. Wewn. i Op. Społ. z 8. I. 1938 Dz. U. R. P. Nr 11 poz. 76).

Opłaty za czyszczenie jezdni. Z powodu użalań się członków naszych, że Zakład czyszczenia Miasta wdraża egzekucje przez zajęcie czynszów z powodu zaległości w opłatach za czyszczenie jezdni i nie chce ich zastanawiać zasłaniając się brakiem upoważnienia do zawierania ugód we formie częściowych odpisów pretensji względnie rozterminowania zaległości na spłaty ratalne, interweniowało Towarzystwo w pierwszych dniach kwietnia w Prezydium miasta i zaznało bardzo lojalnego i życzliwego zrozumienia dla sytuacji płatników danin samorządowych oraz uzyskało wydania odpowiednich zarządzeń, które umożliwiają zawarcie doraźnej ugody i zastanowienie kroków egzekucyjnych.

Podwyższenie opłaty stemplowej od sprzedaży nieruchomości drogą licytacji przymusowej lub od orzeczenia sądowego, na mocy którego w toku postępowania egzekucyjnego nieruchomość przechodzi na własność wierzyciela, który ma prawo hipotecznie zabezpieczone na danej nieruchomości, gdy nabywcą jest bank hipoteczny, bank kredytu krótkoterminowego, Spółdzielnia kredytowa, kom. Kasa Oszczędności, bank państwowy, Bank Polski, Towarzystwa kredytowe ziemskie i miejskie, Galicyjska Kasa Oszczędności, Towarzystwo kredytowe Przemysłu Polskiego i Zakłady Ubezpieczeń. Stawka ulgowa, wynosząca dotychczas 0.2% będzie wynosiła od 19. III. 1938 do końca 1938 0.5%, w roku 1939 1%, a w r. 1940 2%. Stawka ulgowa zostanie zastosowana, jeżeli w okresie, z którym ona się wiąże, odbędzie się licytacja lub jeżeli na dany okres przypadnie ostateczny termin licytacji, na którym zostanie stwierdzone niedojście licytacji do skutku, uprawniające wierzyciela do objęcia nieruchomości na własność. Stawki ulgowej nie stosuje się, jeżeli nabywca wyżej wymieniony nieruchomość nabytą na licytacji zbył w ciągu 3 tygodni po licytacji. (Rozp. Min. Sk. z 5. III. 1938. Dz. U. R. P. Nr 17 poz. 129).

Rządowe projekty ustaw o wprowadzenie w gminach wyłączonych specjalnych opłat drogowych i specjalnych dopłat drogowych, o których pisaliśmy kilkakrotnie w „Lwowianinie" i przeciw którym wnosiliśmy protesty, nie zostały uchwalone na ostatniej sesji parlamentu. Także projekt rządowy o obniżenie państwowej należności przenośnej od nieruchomości z 4.4% na 3% nie doszedł pod obrady plenum Sejmu.

Galicyjska Kasa Oszczędności

we Lwowie, ul. Jagiellońska L. orjent. 1.

wydaje książeczki oszczędnościowe na okaziciela i imienne złotowe lub w złotych w złocie płatne na każde żądanie lub terminowe.

Wkładki oszczędnościowe złożone w Galicyjskiej Kasie Oszczędności we Lwowie korzystają z poręki Państwa.

Fundusze rezerwowe wynoszą ponad 4,700.000 złotych.

WYDAWCA: Lwowskie Towarzystwo Właścicieli Realności. Redaktor odpowiedzialny: RUDOLF LANG
Związkowe Zakłady Graficzne", Spółdzielnia z odp. udz. we Lwowie, ul. Piekarska 18. — Tel. 290-05.

92586.

DK IV 39287
P.T. Centralny Zarząd Ordynacji Familijnej Hr. Hr. Dzieduszyckich Lwów, ul. Kurkowa L. 15.

Nr. 5 Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem Rocznik XLIX

LWOWIANIN

ORGAN·LWOWSKIEGO·TOWARZYSTWA WŁAŚCICIELI · REALNOŚCI

WYCHODZI RAZ NA·MIESIĄC

Członkowie Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności, otrzymują to pismo bezpłatnie.

Redakcja i Administracja: Lwów, ul. Halicka L. 21, II p. Telefon Nr. 240-26.

Biuro Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności znajduje się przy ul. Halickiej L. 21, II p.

Porad prawnych w sprawach podatkowych, sądowych i administracyjnych udziela się w biurze Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności za wykazaniem się kwitem na zapłaconą składkę bieżącą w poniedziałek, środę i piątek od godz. 12—13 popołudniu. — Telefon 240-26.

TREŚĆ NUMERU: Stopa procentowa od długów hipotecznych a położenie gospodarcze realności miejskich. — O przygotowaniu w czasie pokoju obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej Państwa. — O sposobie odgradzania posiadłości i działek w miastach i osiedlach, w których obowiązują przepisy policyjno-budowlane dla gmin miejskich. — Podniesienie zdrowotności i wyglądu miasta. — O spłacie niektórych wierzytelności hipotecznych. Oznaczenie listów zastawnych i ich kursów. — Komunikaty i informacje.

Przechowujcie egzemplarze „Lwowianina“
Zamieszczone w nim informacje mogą Wam być potrzebne!

ZAPROSZENIE
na
ZWYCZAJNE WALNE ZGROMADZENIE
CZŁONKÓW LWOWSKIEGO TOWARZYSTWA WŁAŚCICIELI REALNOĆCI
które odbędzie się w Sali Izby Przemysłowo-Handlowej we Lwowie
ul. Bourlarda L. 5. we środę, dnia 8 czerwca 1938 r. o godz. 18·30

z następującym porządkiem dziennym:

Odczytanie protokołu z ostatniego Walnego Zgromadz.
Sprawozdanie z czynności Zarządu za rok 1937.
Sprawozdanie Komisji Rewizyjnej.
Zmiana § 18 statutu.
Wybory do Władz Towarzystwa.
Wolne wnioski.

Zaproszenie niniejsze służy za legitymację dla wstępu na salę.

ZA ZARZĄD:
Dr. T. Bałłaban Prezes

92586. 92586

Stopa procentowa od długów hipotecznych a położenie gospodarcze realności miejskich.

Jeśli dziś ogromna większość właścicieli realności walczy z niedostatkiem, nie mogąc podołać ciężarom przewyższającym niejednokrotnie osiągnięty dochód, to do tego stanu nieopłacalności, obok nadmiernych ciężarów publicznych przyczyniła się w wysokim stopniu błędna polityka bankowa, mianowicie niewspółmierna wysokość obsługi długów hipotecznych. Prostym rachunkiem możemy dojść do istoty i przyczyny tej niewspółmierności. Wiadomo powszechnie, że na skutek uprawianej u nas przez długie lata deflacyjnej polityki finansowo-gospodarczej wartość zamienna pieniądza obiegowego, czyli t. zw. „siła kupna“ bardzo znacznie wzrosła, co ujawnia się zaznaczającym się od szeregu lat wybitnym spadkiem cen towarów i świadczeń (przede wszystkim pracy), oraz dochodów w stosunku do epoki przedkryzysowej. Realność w miastach odczuła ten spadek gorzej niż inni, bo nie tylko obniżono komorne, dostosowując je do obniżonych zarobków ludności, ale jednocześnie podwyższono ciężary podatkowe, komunalne, społeczne. Te świadczenia nie tylko nie uległy współmiernej deflacyjnej obniżce, lecz przeciwnie wzrosły, bo opiewają na tę samą ilość złotych, która obowiązywała, gdy złoty posiadał mniejszą wartość, bo było go więcej w obiegu. Właściciel realności wydobywał ze swej gospodarki coraz mniej, a musiał świadczyć coraz więcej. Nic dziwnego, że musiało się to wreszcie załamać. Nikt nam nie może poczytać tego za winę złego gospodarowania, bo przecież znajdowaliśmy się w stanie bezwzględnie nieodpornego przymusu. Czynniki publiczne zignorowały zupełnie ten stan rzeczy i nie dały nam żadnej ochrony. Przyznany rolnictwu przywilej oddłużenia nie objął własności miejskiej, chyba jeśli idzie o czasowe moratorium dla prywatnych długów hipotecznych. Natomiast publiczne instytucje długów długoterminowych obroniły się przed moratorium, a co ważniejsze, nie uznały za właściwe dostosować się do zmienionej sytuacji własności obciążonej, utrzymując nadal wysoką, niewspółmierną stopę procentową, która uniemożliwia do reszty jakąś racjonalną i opartą na zdrowych zasadach gospodarkę realnościami.

Dużo hałasu wywołało w niedawnych czasach ogłoszenie oficjalne o możliwości „potanienia“ kredytu długoterminowego przez skonwertowanie pożyczek zaciągniętych dawniej w Kasach Oszczędności na niższoprocentowe w Towarzystwach Kredytowych Miejskich. Wielu z nas „rozpaliło“ się zrazu do tej kombinacji, jednak, jak okazało się, brakło w niej jednego z najważniejszych ogniw, możliwości zrealizowania z istotną jakąś korzyścią. Nie będziemy tu rozpatrywali bliżej tej kwestii, wystarczy zaznaczyć, że kombinacja nie przyjęła się, a przyjęłaby się niezawodnie, gdyby była dobra. Zaledwie kilku dłużników na wiele tysięcy, skorzystało z niej we Lwowie, jak słychać dlatego, iż ze strony Kas Oszczędności zachodzą wielkie trudności w przyjmowaniu listów zastawnych.

Wobec tego jedynym środkiem, który należałoby zastosować, by złagodzić nadmierny ciężar stopy procentowej, wydaje się być jej obniżenie. Jest to tym więcej uzasadnione, iż w tym właśnie kierunku podąża polityka oficjalna. Wszak Banki państwowe na przestrzeni ostatniego roku dwukrotnie obniżyły stopę procentową, za czym musiały pójść Kasy Oszczędności, które obniżyły z dniem 1 lipca 1937 r. odsetki od wkładek oszczędnościowych do 4½, a od 1 stycznia 1938 do 4%. Odsetki od wkładek w złotych w złocie są o 1% niższe. Ponieważ zaś kwestia wysokości odsetek dla pożyczek długoterminowych wiąże się ściśle ze stopą oprocentowania wkładek, mieliśmy wszelkie prawo oczekiwania, że nastąpi jednocześnie współmierne obniżenie procentów hipotecznych. To jednak nie nastąpiło, a raczej nastąpiło tylko cząstkowo. Dziś bowiem obowiązuje wciąż jeszcze 7—8%. Jest to stopa, która nawet w odmiennych warunkach musiałaby uchodzić powszechnie za zbyt wygórowaną, nie dopiero dzisiaj, gdy z uwagi na fatalny stan realności miejskiej staje się dla niej zabójczą! Nie spotykamy się niestety w Kasach ze zrozumieniem tego stanu rzeczy.

Wszystkie pożyczki są udzielane w walucie złotowej w złocie, co Kasy uzasadniają tym, że muszą mieć zabezpieczenie ze względu na tę samą ilość wkładów złożonych w tej samej walucie. Zatem Kasy płacą od wkładów 3% a pobierają 7 wzg. 8%!, zatem zyskują na tej transakcji 4—5%. Jest to stosunek rozpiętości wprost niesłychany, co okaże się najwyraźniej, gdy zestawimy go z przedwojennym, wynoszącym ½, najwyżej 1%. Wtedy wystarczało to najzupełniej Kasom, które osiągały nie tylko zyski, ale pokrywały straty w kredycie krótkoterminowym niefundowanym.

Miejska Kom. Kasa Oszczędności we Lwowie, która najwięcej nas interesuje ze względu, że posiada ona wierzytelności hipoteczne u największej ilości domów we Lwowie, nie trzyma się przytem jednolitej stopy procentowej. Rozróżnia mianowicie pożyczki t. zw. „budowlane“, oprocentowane na 7% i inne, obciążone na 8%. Ponadto Kasa ta zalicza sobie przy udzielaniu wzgl. przy przejmowaniu po-

życzek w razie kupna domu obciążonego pożyczką tej Kasy prowizję. Każda taka transakcja wyciąga od klienta Kasy znaczne gotówkowe świadczenia, tym więcej, iż Kasa żąda też nowego kosztownego aktu notarialnego dla przejęcia już istniejącej pożyczki przez nowonabywcę realności.

Trudno zrozumieć przede wszystkim, dlaczego stosuje się inną stopę procentową do pożyczek z kredytów budowlanych a inną do tych, których Kasa do budowlanych zaliczać nie chce, choćby ich celem była rzeczywiście jakaś budowa czy inwestycja techniczna. Dla uzasadnienia tej różnicy słyszy się w Kasie, że muszą być wyżej oprocentowane pożyczki, które były pierwotnie udzielone jako wekslowe. Jednak wszak te ostatnie nie wymagają dziś innej obsługi i droższej administracji, nie stanowią większego ryzyka dla Kasy i udzielane są z tych samych funduszów, pochodzących z powierzonych Kasie wkładek oszczędnościowych, oprocentowanych, jak zaznaczyliśmy, jednolicie. W rezultacie tedy wśród długoterminowych dłużników Kasy są uprzywilejowani, płacący za ten sam dług 7% i reszta, i to większa reszta, która niejako ponosi karę za to, że nie mogąc uzyskać od razu pożyczki długoterminowej musiała chcąc nie chcąc przyjąć pożyczkę wekslową. Nie zapomnijmy zaś, że taki klient nie ma właściwie wyboru, bo napróżnoby poszukiwał w innej instytucji pożyczki. Nie trzeba również zapominać o tym, że ta przemiana kredytów wekslowych na długoterminowe ma swą swoistą genezę, bo pochodzi stąd, że Kasy po załamaniu się dolara skłaniały dłużników dolarowych do zgody na przeliczenie po kursie wyższym od kursu dziennego dolara za cenę zmiany na dług długoterminowy. Nie można jednak stąd wysnuwać konsekwencji, by dłużnik taki był zmuszony opłacać wyższe odsetki przez długi okres trwania amortyzacji. Jeszcze mniej racji, by pociągać do takich zwiększonych ciężarów tych, którzy zaciągnęli pierwotnie pożyczki w złotych a nie w dolarach.

Nie powinny też zapominać Kasy Oszczędności, zwłaszcza Kasy Komunalne, że poza celem osiągania zysków tkwi w ich założeniu i celu istnienia jeszcze inny, donioślejszy cel, służenia miastom, t. j. ich obywatelom godziwym kredytem i przyczyniania się tym sposobem do wzrostu ogólnego dobrobytu. Realność miejska, jak to ciągle powtarzamy i przy każdej sposobności podkreślamy, jest bodaj że najważniejszą gałęzią gospodarki obywatelskiej w miastach, bo wszak z domów składa się miasto, a z dochodów z nich czerpie miasto w znacznej części środki na spełnienie swych zadań publicznych. Ta więc ultrafiskalna polityka, zapoznająca powyższe zadania, powinna ulec rewizji i zmianie. Inaczej doprowadzi do stanu kompletnej dekapitalizacji, a także, o ile idzie o Małopolskę Wschodnią, do denacjonalizacji, czemu tak energicznie chcemy przeciwstawiać się na wszelkich innych polach.

Na ostatnim wiecu właścicieli realności, odbytym z inicjatywy Lwow. Tow. Właśc. Realności w dniu 8 marca b. r. wygłoszony został w tym przedmiocie wyczerpujący referat i powzięte stosowne rezolucje. Delegaci nasi, którzy bawili w ostatnich tygodniach w Warszawie, poruszyli już w Ministerstwie Skarbu kwestie związane z koniecznością obniżenia stopy procentowej kredytu długoterminowego i ustalenia jej na godziwym poziomie. Uważamy, że ten postulat dojrzał do tego, by go zaliczyć do naszych „czołowych“ żądań, zdążających do poprawy naszego bytu i podniesienia gospodarczego miast.

O przygotowaniu w czasie pokoju obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej Państwa.

W myśl rozporządzenia Rady Ministrów z 29/I 1937 (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 73) kierownictwo i zwierzchni nadzór nad przygotowaniem w czasie pokoju obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej Państwa sprawuje z ramienia Generalnego Inspektora Sił Zbrojnych Inspektor Obrony Powietrznej Państwa. W ramach wytycznych, ustalonych przez Inspektora LOP przygotowuje obronę między innymi Minister Spraw Wewnętrznych co do osiedli i obiektów budowlanych, z wyjątkiem obiektów administrowanych przez innych ministrów oraz co do wszystkich budowli publicznych i prywatnych pod względem zasad budowlanych. Minister Spraw Wewn. jest uprawniony do przekazywania przygotowania opl władzom samorządu terytorialnego. Dla celów wykonania zadań opl służą organa opl, których organizacje, zasady działania i wyszkolenie ustalają właściwi ministrowie i które mają być zaopatrzone w sprzęt i środki potrzebne do sprawowania swych czynności. Zaopatrzenie organów opl w sprzęt i środki należy do obowiązków władz, instytucji i osób, przez które dany organ został zorganizowany, a odbywa się na podstawie zarządzeń właściwej władzy.

Na zasadzie powyższego rozporządzenia Rady Ministrów zarządził p. Prezydent m. Lwowa dnia 2/3 1938 LW. V. 1946/38: 1) przeszkolenie w opl właścicieli i administratorów domów mieszkalnych oraz

tych lokatorów, których wyznaczą właściwe Miejskie Urzędy Dzielnicowe, 2) wykonanie przez wyszkolonych komendantów opl domów mieszkalnych zadań, wskazanych Instrukcją M. S. Wewn. Nr Wojsk. o. p. L. 370/1, 3) podporządkowanie się mieszkańców zarządzeniom właściwych komendantów opl domów mieszkalnych zmierzających do przygotowania samoobrony domów. Wyszkoleni komendanci opl otrzymują bezpłatnie Instrukcję M. S. Wewn. i przystąpią niezwłocznie do właściwego przygotowania samoobrony domów mieszkalnych w myśl zasad tej Instrukcji, przy czym są obowiązani legitymować się zainteresowanym osobom upoważnieniami otrzymanymi w Miejskich Urzędach Dzielnicowych.

Niepodporządkowanie się powyższemu zarządzeniu spowoduje zastosowanie środków prymusowych przewidzianych w rozp. Prez. Rzeczyposp. z 28/3 1928 o postępowaniu przymusowym w administracji a w szczególności wymierzenie kary pieniężnej do 100 zł wzgl. aresztu do 5 dni, przy czym kara ta będzie stosowana kilkakrotnie, aż do uzyskania zamierzonego niniejszym zarządzeniem skutku".

Jak nam wiadomo, komendanci opl obchodzą obecnie realności lwowskie i domagają się przede wszystkim przystosowania strychów do wymogów obrony. Ponieważ przedziałki strychowe stanowią część składową oddanych lokatorom w najem mieszkań czy lokali, winni zatem właściciele realności, ażeby uchylić się od odpowiedzialności, zawezwać lokatorów do uporządkowania strychów przez usunięcie wszelkich rupieci i materiałów łatwopalnych (starych mebli, szmat, papierów itp.) zwiększających niebezpieczeństwo pożarów. Każdy posiadacz strychu winien go uporządkować na własny koszt i zawiadomić komendanta domu (bloku) o dokonaniu tego. Poza sprzętem przeciwgazowym, jak skrzynie z piaskiem, gaśnice, naczynia z wodą — nie mogą znajdować się na strychu żadne inne przedmioty. Kto uchyli się od tych zarządzeń, podlega karze aresztu względnie grzywny a ponadto mogą organa nadzorcze dokonać uporządkowania nie dostosowanych strychów na koszt właściciela strychu.

Przy tej sposobności zwracamy uwagę, że w myśl obowiązujących przepisów porządkowo-sanitarnych dla m. Lwowa, nie wolno umieszczać na gankach i podestach schodowych i w ogóle poza obrębem mieszkania żadnych szafek, skrzyń itp. przedmiotów pod rygorem przymusowego ich usunięcia oraz nałożenia grzywny przez powołane do tego władze.

W Dz. U. R. P. Nr 32/1938, poz. 278 zostało ogłoszone rozporządzenie Rady Ministrów z 29/4 1938 o przygotowaniu w czasie pokoju obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej w dziedzinach regulacji i zabudowania osiedli oraz budownictwa publicznego i prywatnego. Rozporządzenie to zawiera daleko idące zmiany w ustawie o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli. Reguluje ono między innymi odległość pomiędzy frontowymi liniami zabudowania, obszary w nowych osiedlach i dzielnicach przeznaczyć się mające na skwery, parki, ogrody itp., odległość tylnych linij zabudowania przy zabudowie zwartej, sprawy zadrzewienia, zakrzewienia i obsiania trawą na terenach w obrębie granic miast oraz w promieniu 50 km od granic miast wydzielonych z powiatowych związków samorządowych, procenty zabudowania powierzchni działek przy wznoszeniu nowych budynków, szczegółowe przepisy odnośnie budowy garaży nadziemnych, budynków jednotraktowych, szerokości bram, ogrodzeń działek i nieruchomości oraz konstrukcji budynków. W szczególności wykonywanie ścian zewnętrznych i nośnych, filarów nośnych i **konstrukcji dachów z drzewa** jest zabronione z wyjątkiem, gdy idzie o budynki wolnostojące i bliźniacze o kubaturze nie przewyższającej 1000 m^3, o budynki parterowe oraz tymczasowe. Konstrukcje budynków o wysokości przekraczającej 16 m powinny być szkieletowe żelazne albo żelazobetonowe. Wszelkie schody wewnętrzne w budynkach mieszkalnych o 3 kondygnacjach i wyższych powinny być wykonane jako schody ogniotrwałe i powinny łączyć się z piwnicami, mieszczącymi schron przeciwlotniczy a konstrukcje dachów powinny być wykonane z żelazobetonu o grubości płyty conajmniej 8 cm albo z żelaza, przykrytego płytami z materiału niezapalnego o wytrzymałości na przebicie, odpowiadającej wytrzymałości płyty żelazobetonowej o grubości 8 cm. Zabronione jest 1) urządzanie mieszkań w poddaszach w budynkach o dwóch kondygnacjach i wyższych. 2) budowy wykuszy, wykraczających poza linię zabudowania oraz 3) budowy gzymsów wysuniętych przed lice budynku więcej niż o 0.5 m. Dzielenie strychów na części poza podziałem murami ogniochronnymi, jest dozwolone tylko za pomocą przepierzeń przewiewnych z materiału niezapalnego, jak n. p. z siatki metalowej. Budynki mieszkalne nowowznoszone o kubaturze, przewyższającej 2500 m^3 powinny posiadać schrony przeciwlotnicze, przeznaczone dla osób, zamieszkujących dany budynek. Schrony te powinny być urządzane w piwnicach pod budynkiem lub całkowicie bądź częściowo poza budynkiem i posiadać stropy o grubości płyty żelbetowej nie mniejszej od 30 cm zbrojonej krzyżowo o oczkach nie większych niż 10 cm przy ilości zbrojenia co najmniej 100 kg na 1 m^3. Schron powinien posiadać dwa wejścia z przedsionkami, o powierzchni co najmniej 4 m^2 dla każdego przedsionka. Jedno z wejść mające służyć równocześnie jako wyjście zapasowe, powinno prowadzić gdy jest to możliwe, poza obręb terenu, narażonego na ewentualne zasypanie gruzem w przypadku zawalenia się budynku. Wysokość schronu

powinna wynosić w świetle co najmniej 2.20 m. Powierzchnia schronu, z wyłączeniem przedsionków i urządzeń pomocniczych, powinna być obliczona w stosunku 1 m^2 na osobę, a pojemność w stosunku 3 m^3 powietrza na osobę. Przy obliczaniu powierzchni i pojemności schronu przyjmuje się 4 osoby na każde samoistne mieszkanie, a dla lokali, mieszczących hotele, pensjonaty, pokoje umeblowane itp. 60% ilości osób, na jaką lokale te są obliczone. Schron powinien być gazoszczelny a gdy osiedle posiada wodociąg i kanalizację gminną, zaopatrzony w normalną instalację wodociągową i posiadać ustęp spłukiwany wodą.

Rozporządzenie omawiane powyżej wchodzi w życie na obszarze miast, wydzielonych z powiatowych związków samorządowych z dniem 15 maja 1938 r. i odnosi się tak do budynków, wznoszonych na podstawie pozwoleń, udzielonych przed wejściem jego w życie jak i do budynków, wznoszonych na podstawie pozwoleń udzielonych po wejściu w życie tego rozporządzenia w przypadkach, gdy prośba o pozwolenie na budowę zgłoszona została przed jego ogłoszeniem, a ponadto budowa została rozpoczęta w okresie co najwyżej jednego miesiąca od daty uzyskania pozwolenia na budowę. Przewidziane są rozporządzenia wykonawcze odnośnych Ministrów, stosownie do ich zakresu działania.

O sposobie odgradzania posiadłości i działek w miastach i osiedlach, w których obowiązują przepisy policyjno-budowlane dla gmin miejskich.

(Z Rozp. Ministra Spraw Wewn. z 16 III 1938, Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 182).

§ 1. (1) Poszczególne posiadłości i działki powinny być odgraniczone od ulic, dróg publicznych oraz placów publicznych ogrodzeniem przewiewnym o wysokości nie przekraczającej 2,5 m.

(2) Ogrodzenie, z wyjątkiem przypadków, przewidzianych niżej w § 2, może być wykonane w postaci niskiego krawężnika lub poziomych prętów metalowych, bądź barier drewnianych albo zastąpione przez żywopłot czy inne założenie ogrodnicze.

(3) W przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, władza, powołana do udzielenia pozwolenia na budowę, może zezwolić na zastosowanie ogrodzenia pełnego, o wysokości przez nią określonej.

§ 2. (1) Przy głównych arteriach komunikacyjnych, biegnących szlakiem dróg państwowych i wojewódzkich, powinno być stosowane lekkie ogrodzenie bez podmurówki, dające się łatwo usunąć.

(2) W przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, władza, powołana do udzielenia pozwolenia na budowę, może zezwolić na odstępstwa od przepisu zawartego w ust. (1).

§ 3. (1) Wysokość podmurówki ogrodzenia nie może przekraczać 1 m.

(2) Podmurówka i inne murowane części ogrodzenia powinny być wykonane z kamienia w stanie naturalnym lub obrobionym po kamieniarsku, z betonu, zacieranego na mokro i w ogóle z kamienia sztucznego albo z cegły.

(3) Podmurówka i inne murowane części ogrodzenia z cegły powinny być wykonane z trwałej cegły lub otynkowane albo wyłożone kamieniem w stanie naturalnym, łupanym, bądź obrobionym po kamieniarsku, albo licówką.

(4) Malowanie podmurówki i innych części murowanych ogrodzenia, wykonanych z kamienia naturalnego lub wyłożonych trwałą licówką, jest zabronione.

(5) Przy zastosowaniu zabarwienia otynkowanych części ogrodzenia należy je uskuteczniać przez wmieszanie farby do zaprawy.

§ 4. (1) Metalowe części ogrodzenia należy grafitować lub malować w barwach ciemnych, jak kolor grafitu, ciemnogranatowy, ciemnozielony itp., — o ile te części nie są wykonane z metalu nierdzewiejącego, albo ich powierzchnie nie są utrwalone przez złocenie w ogniu lub w inny odpowiedni sposób.

(2) Ogrodzenie z drzewa powinno być wykonane ze sztachet heblowanych i pomalowane olejno lub inną trwałą farbą na kolor, harmonizujący z krajobrazem oraz z kolorem sąsiednich ogrodzeń i budynków, o ile kolor ten nie szpeci otoczenia.

(3) W przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, władza powołana do udzielenia pozwolenia na budowę, może pozwolić na odstępstwa od przepisów ust. (1) i (2), a w szczególności — na pozostawienie drzewa w ogrodzeniu w kolorze naturalnym, ewentualnie z zastrzeżeniem pewnych warunków.

§ 5. (1) Ogrodzenie i odgraniczenie, o których mowa w § 1 ust. (1) i (2), powinny być wykonane w jednakowej wysokości i o jednolitym typie dla ulicy, drogi lub placu albo ich części, przedstawiających element, wyraźnie wyodrębniający się z całości,

poza tym powinny odpowiadać charakterowi otoczenia i nie powinny powodować zeszpecenia otoczenia albo krajobrazu.

(2) Sposób budowy, zarys, kolor oraz wysokość ogrodzenia, o ile nie zostały ustalone w prawomocnym planie zabudowania, ustala dla całej ulicy, drogi lub placu albo ich pewnego odcinka właściwa władza policyjno-budowlana, określona w art. 385, 388 lub 389 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli.

§ 6. (1) Niezabudowane place budowlane za zgodą władzy, określonej w art. 385, 388 lub 389 powołanego w § 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej, mogą być odgraniczone od ulicy prowizorycznym pełnym ogrodzeniem z drzewa o wysokości, wynoszącej co najmniej 1,8 m i co najwyżej 2,5 m.

(2) Ogrodzenia, o których mowa wyżej w ust. (1), powinny odpowiadać warunkom, określonym w § 4.

(3) Nad ogrodzeniem może być zastosowane zabezpieczenie z drutu, umieszczone nie niżej, niż na wysokości 2 m ponad poziomem chodnika, a gdy nie ma chodnika, ponad poziomem otaczającego terenu. Władza może zażądać umieszczenia takiego zabezpieczenia w sposób niewidoczny od strony arterii komunikacyjnej lub placu publicznego.

§ 7. Bramy i furtki w ogrodzeniach powinny być otwierane w kierunku nieruchomości lub działek.

§ 8. (1) Ogrodzenia pomiędzy poszczególnymi posiadłościami i działkami powinny być przewiewne, o wysokości, nie przekraczającej 2,50 m.

(2) W razie, gdy ogrodzenie jest wzniesione na podmurówce, wysokość podmurówki nie może przekraczać 1 m.

(3) Nad ogrodzeniem może być urządzone zabezpieczenie z drutu, umieszczone nie niżej, jak 2 m nad poziomem terenu.

4) Części ogrodzenia, widoczne z ulic, dróg, placów publicznych i szlaków turystycznych, powinny być dostosowane pod względem konstrukcji i wyglądu do ogrodzenia przy tych ulicach, placach i drogach.

§ 9. Zabrania się budowania ogrodzeń w sposób, zagrażający bezpieczeństwu życia i zdrowia ludzkiego oraz zwierząt domowych. W szczególności, zabrania się pokrywania powierzchni murowanych części ogrodzeń — bitym szkłem.

§ 18. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(2) Z dniem tym tracą moc obowiązującą przepisy sprzeczne z przepisami tego rozporządzenia.

(3) Przepisy niniejszego rozporządzenia nie mają zastosowania do nieruchomości państwowych, kolejowych oraz użytkowanych przez władze wojskowe.

§ 19. (1) istniejące ogrodzenia, z wyjątkiem przypadków, określonych niżej w ust. (2), powinny być dostosowane do przepisów rozporządzenia niniejszego:

a) ogrodzenia na posiadłościach i działkach zabudowanych: w gminach miejskich — w 2 lata, w gminach wiejskich — w 3 lata od dnia ogłoszenia rozporządzenia niniejszego;
b) ogrodzenia na posiadłościach i działkach niezabudowanych — w 3 lata od tejże daty.

2) Ogrodzenia, wzniesione po dniu 1 stycznia 1935 r., powinny być dostosowane do przepisów rozporządzenia niniejszego w 5 lat od dnia jego ogłoszenia.

Podniesienie zdrowotności i wyglądu miasta.

Na podstawie przepisów rozporządzenia o prawie budowlanym a w szczególności rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z 16/3 1938 i okólnika tegoż Ministra Nr 13 z 29/3 1938 (Nr AP. 10.28) w celu podniesienia zdrowotności i wyglądu miasta wydał p. Prezydent miasta Dr Ostrowski do L. dz. III. 6133/38 następujące zarządzenie:

1. Właściciele nieruchomości winni bezzwłocznie i zgodnie z obowiązującymi przepisami doprowadzić lica frontowych budynków do przyzwoitego wyglądu i uporządkować stan odgrodzeń odgraniczających poszczególne nieruchomości od dróg publicznych. Kolor pomalowania zarówno lic frontowych budynków, jak i ogrodzeń, winien harmonizować z krajobrazem, oraz z kolorem sąsiednich budynków i ogrodzeń. Należy unikać malowania lic frontowych budynków i ich ogrodzeń na kolor jaskrawy.

2. Podwórza winny być uporządkowane, wybrukowane w części służącej do komunikacji i opatrzone w ścieki dla odprowadzania wód opadowych, ustępy czysto utrzymane, a śmietniki szczelnie zamykane i uporządkowane, same zaś podwórza stale oczyszczane.

3. Nawierzchnie podwórz w nieruchomościach położonych przy ulicach o nawierzchni gładkiej, zwłaszcza w tej części podwórz, które służą do komunikacji, należy doprowadzić do porządku przez zastosowanie nawierzchni gładkiej (asfalt, beton).

4. W budynkach, gdzie znajduje się więcej niż 10 aparatów odbiorczych radiowych, należy anteny jed-

nopromieniowe zastąpić anteną wielopromieniową, tj. anteną o odpowiednim stojaku, której część górna składa się z dwóch, lub więcej przewodów wielopromieniowych.

Zaznaczam, że przeciw opieszałym, względnie opornym w wykonywaniu wydanych przez Zarząd Miejski zarządzeń, niezależnie od pociągnięcia, w myśl art. 400 powołanego na wstępie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej, do odpowiedzialności karno-administracyjnej, zastosowane będą środki przymusowe przewidziane w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu przymusowym w administracji (Dz. U. Nr 36, poz. 342).

W końcu apeluję do mieszkańców miasta, by dbając o estetyczny jego wygląd, ukwiecili swoje balkony i okna.

O spłacie niektórych wierzytelności hipotecznych. — Oznaczenie listów zastawnych i ich kursów.

Rozporządzenie Ministra Skarby z 2/5 1938 (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 297).

Na podstawie art. 4 ust. (4) ustawy z dnia 5 lutego 1938 r. o spłacie niektórych wierzytelności hipotecznych (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 54) zarządzam co następuje:

§ 1. Prawo spłaty listami zastawnymi kapitału wierzytelności hipotecznej służy dłużnikowi — zgodnie z art. 4 ust. (1) powołanej wyżej ustawy z dnia 5 lutego 1938 r. — listami zastawnymi następujących instytucyj:

1) jeżeli wierzytelność zabezpieczona jest hipotecznie na nieruchomości miejskiej:

a) towarzystw kredytowych miejskich, mających siedzibę: w Częstochowie, Kaliszu, Kielcach, Lublinie, Lwowie, Łodzi, Piotrkowie, Płocku, Poznaniu, Radomiu, Warszawie i Wilnie;

b) Towarzystwa Kredytowego Przemysłu Polskiego;

c) Akcyjnego Banku Hipotecznego we Lwowie;

d) Wileńskiego Banku Ziemskiego Spółki Akcyjnej;

e) 5½% listami zastawnymi Banku Gospodarstwa Krajowego;

2) jeżeli wierzytelność zabezpieczona jest hipotecznie na nieruchomości ziemskiej:

a) Poznańskiego Ziemstwa Kredytowego oraz towarzystw kredytowych ziemskich, mających siedzibę: we Lwowie i Warszawie;

b) Akcyjnego Banku Hipotecznego we Lwowie;

c) Wileńskiego Banku Ziemskiego Spółki Akcyjnej;

d) Państwowego Banku Rolnego, oraz

e) 4½% listami zastawnymi Banku Gospodarstwa Krajowego.

§ 2. Kurs, po którym wierzyciele obowiązani są przyjmować listy zastawne na spłatę kapitału ich wierzytelności, ustala się według poniższej skali, w zależności od wartości giełdowej tych listów:

Wartość giełdowa listu zastawnego za zł 100 nominału						Kurs spłaty listu zastawnego o wartości nominalnej zł 100
	od zł	45	do zł	47		zł 60
powyżej	„	47	„	49		„ 62,50
„	„	49	„	51		„ 65
„	„	51	„	53		„ 67.50
„	„	53	„	55		„ 70
„	„	55	„	57		„ 72.50
„	„	57	„	59		„ 75
„	„	59	„	61		„ 77.50
„	„	61	„	63		„ 80
„	„	63	„	65		„ 82.50
„	„	65	„	67		„ 85
„	„	67	„	69		„ 87.50
„	„	69	„	71		„ 90
„	„	71	„	73		„ 92.50
„	„	73	„	75		„ 95
„	„	75				„ 100

§ 3. Wartość giełdową listów zastawnych (§ 2) oblicza się na podstawie ostatniego przed dniem spłaty notowania na Giełdzie Pieniężnej w Warszawie, a w braku takiego notowania — na podstawie ostatniego przed dniem spłaty notowania na właściwej giełdzie pieniężnej prowincjonalnej.

§ 4. Listy zastawne, przeznaczone na spłatę kapitału wierzytelności hipotecznej, powinny być zaopatrzone we wszystkie kupony wraz z kuponem bieżącym.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

KOMUNIKATY I INFORMACJE.

Interwencja Towarzystwa u władz centralnych w Warszawie. Ciężkie położenie nieruchomości miejskiej a specjalnie we Lwowie spowodowały, że Prezes Tow. naszego p. Dr Teodor Bałłaban wraz z Wiceprezesem, p. Drem Westreichem interweniowali w Warszawie w Ministerstwie Skarbu i w Prezydium Rady Ministrów, gdzie konferowali z czynnikami miarodajnymi i przedłożyli memoriał, którego główne postulaty poniżej podajemy: 1) wstrzymanie licytacji realności na przeciąg przynajmniej 2 lat, 2) unieważnienie klauzuli złotowej długów hipotecznych, zaciągniętych przed dewaluacją w roku 1927, 3) obniżenie odsetek od długów hipotecznych, 4) płacenie podatków od czynszów rzeczywiście pobranych, 5) obciążenie opłatami za wodę i kanał lokatorów, 6) przedłużenie ulg w spłacie zaległości podatkowych, 7) ograniczenie nakazów remontowych do wypadków zagrożenia bezpieczeństwa życia i zdrowia 8) ułatwienie kredytów dla przeprowadzenia koniecznych remontów, 9) zaniechanie zajmowania czynszów przez władze skarbowe dla pokrycia zaległości podatkowych.

Deputacja doznała życzliwego przyjęcia i zrozumienia postulatów specjalnie Lwowa. Prezes Towarzystwa, Dr Bałłaban otrzymał pismo z kancelarii p. Premiera z zawiadomieniem o otrzymaniu memoriału oraz przyrzeczeniem szczegółowego zbadania zgłoszonych postulatów.

Pismo to jest dowodem, że delegaci nasi znajdują posłuch w Warszawie i że postulaty naszego miasta zostają uwzględnione. Ostatni numer Dziennika Ustaw przynosi rozporządzenie wykonawcze do ustawy z 5 lutego 1938 o spłatach wierzytelności hipotecznych w listach zastawnych, o co specjalnie prosiła nasza delegacja, a które ze względu na doniosłość dla naszego życia gospodarczego cytujemy w całości na innym miejscu.

Centralna Małopolska Kasa Oszczędności we Lwowie
(dawniej Galicyjska Kasa Oszczędności)

Najstarsza instytucja oszczędnościowa, założona w 1843 roku.

Wkłady oszczędnościowe z gwarancją Państwa. — Rachunki czekowe. — Rachunki bieżące. Dyskont rymes. — Pożyczki wekslowe i hipoteczne. — Kupno, sprzedaż i lombard papierów wartościowych. — Inkaso. — Depozyty.

REZERWY 5,668.000.— zł.
Zasięg działalności — cała Małopolska.
Zamiejscowe wpłaty — P. K. O. 500.198.

TOWARZYSTWO KREDYTOWE MIEJSKIE WE LWOWIE
LWÓW, ul. HALICKA 21. Telef. 276-03 i 208-96

udziela właścicielom murowanych nieruchomości miejskich, położonych w miastach i miasteczkach Małopolski

długoterminowych pożyczek hipotecznych

w 5% listach zastawnych

na cele dobrowolnej konwersji prywatnych zobowiązań, przebudowy lub remontu nieruchomości, zakładania instalacji wodociągowych i tp.

Ceny ogłoszeń: 1/1 str. zł. 250·—, 1/2 str. zł. 125·—, 1/4 str. zł. 70·—, 1/8 str. zł. 40·—, wiersz m/m jednołamowy lub jego miejsce 80 groszy. — Zastrzeżenie miejsca 20% drożej.

WYDAWCA: Lwowskie Towarzystwo Właścicieli Realności. Redaktor odpowiedzialny: RUDOLF LANG
Związkowe Zakłady Graficzne", Spółdzielnia z odp. udz. we Lwowie, ul. Piekarska 18. — Tel. 290-05.

92586.

Jk IV 39287

Nr. 6 LIPIEC 1938. Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem Rocznik XLIX

M.P. Reiss Leopold Lwów, Boguszewskiego L. 9.

LWOWIANIN

ORGAN·LWOWSKIEGO·TOWARZYSTWA WŁAŚCICIELI · REALNOŚCI

WYCHODZI RAZ NA·MIESIĄC

Członkowie Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności, otrzymują to pismo bezpłatnie.

Redakcja i Administracja: Lwów, ul. Halicka L. 21, II p. Telefon Nr. 240-26.

Biuro Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności znajduje się przy ul. Halickiej L. 21, II p.

Porad prawnych w sprawach podatkowych, sądowych i administracyjnych udziela się w biurze Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności za wykazaniem się kwitem na zapłaconą składkę bieżącą w poniedziałek, środę i piątek od godz. 12—13 popołudniu. — Telefon 240-26.

TREŚĆ NUMERU: Remonty w perspektywie czasu. — Ustalenie dochodu z nieruchomości budynkowych. — Komunikaty i informacje.

Przechowujcie egzemplarze „Lwowianina"
Zamieszczone w nim informacje mogą Wam być potrzebne!

Remonty w perspektywie czasu

Chcąc omówić szczegółowo falę nakazów remontowych, którą zostali zaskoczeni właściciele realności lwowskich od początku maja 1938, cytujemy odnośne ustępy z okólnika Ministra Spraw Wewnętrznych Nr 13, z 29/3 br. Nr AP. 10.28:

1. Właściciele nieruchomości tak w miastach, miasteczkach, osadach jak i we wsiach, którzy ubiegłego roku nie doprowadzili lic frontowych budynków do przyzwoitego wyglądu i nie uporządkowali stanu ogrodzeń, odgraniczających poszczególne nieruchomości od dróg publicznych winni bezzwłocznie czynności te uskutecznić, zgodnie z obowiązującymi przepisami. Opieszałych w wykonywaniu wydanych w tym kierunku zarządzeń pociągać należy do odpowiedzialności karno-administracyjnej.

Kolor pomalowania zarówno lic frontowych, jak i ogrodzeń ma harmonizować z krajobrazem oraz z kolorem sąsiednich budynków i ogrodzeń.

92586 92586

Należy unikać malowania lic frontowych budynków i ich ogrodzeń na kolor jaskrawy.

2. Od właścicieli nieruchomości, którzy w roku ubiegłym zastosowali się do zarządzeń władz i budynki swe oraz ogrodzenia do należytego stanu doprowadzili, należy w roku bieżącym żądać dokonania tylko takich czynności, które okażą się potrzebne dla usunięcia braków w należytym wyglądzie tych przedmiotów. W szczególności należy żądać usuwania tych braków stopniowo z wyznaczeniem dłuższych terminów wykonania dotyczących zleceń.

3. Podwórza winny być uporządkowane, wybrukowane w części służącej do komunikacji i opatrzone w ścieki dla odprowadzania wody deszczowej, przy czym zwrócić należy szczególną uwagę na to, aby ustępy były utrzymywane czysto a śmietniki szczelnie zamykane i uporządkowane.

4. Nawierzchnie podwórz w nieruchomościach położonych przy ulicach o nawierzchni gładkiej w miastach takich jak m. st. Warszawa, Łódź, Katowice, Poznań, Wilno, Lwów, Kraków, Bydgoszcz, Częstochowa, Sosnowiec, Stanisławów i inne większe miasta, zwłaszcza w tej części podwórz, które służą do komunikacji, mają być doprowadzone do porządku przez zastosowanie nawierzchni gładkiej (asfalt, beton itp.).

5. Z uwagi na szpecenie budynków mieszkalnych licznymi antenami odbiorczymi, należy w oparciu się na postanowieniach art. 338 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli, wywrzeć nacisk na właścicieli budynków mieszkaniowych i posiadaczy anten odbiorczych, aby w budynkach, gdzie znajduje się więcej niż 10 aparatów odbiorczych radiowych anteny jednopromieniowe zastąpiono anteną wielopromieniową to jest o odpowiednim stojaku, której część górna składa się z dwóch lub więcej przewodów wielopromieniowych.

Ponieważ tut. Starostwo Grodzkie przez organa Policji P. wydało nakazy remontowania domów z terminem rozpoczęcia robót do dni 3 i terminem ukończenia do dni 14-tu, co nie było zgodne z brzmieniem okólnika powyższego, interweniowało Towarzystwo nasze tak w Starostwie Grodzkim jak i w Zarządzie Miejskim, a gdy otrzymane odpowiedzi nie były zadowalające, u p. Wojewody dnia 30 maja przy przedłożeniu obszernego memoriału. P. Wojewoda zapewnił deputację o swej życzliwości dla miasta i dla dotkniętych nakazami remontowymi, z drugiej jednak strony wypowiedział zapatrywanie, że wielu właścicieli realności, których stosunki finansowe są bardzo dobre, lekceważą sobie estetyczny wygląd swych domów i zaniedbują je do tego stopnia, że miasto nasze bardzo niekorzystnie odbija w porównaniu z innymi miastami nie będącymi w lepszych stosunkach gospodarczych. Dlatego musi nastawać na uporządkowanie zewnętrznego wyglądu miasta, jakkolwiek usilnym staraniem jego będzie, ażeby niesprawiedliwości nie dających się ominąć przy generalnej akcji było jak najmniej. Przyrzekł też zainteresować się szczególnie sprawą uruchomienia kredytów na cele remontowe w instytucjach kredytowych. W otrzymanej na memoriał nasz odpowiedzi z 7/6 br. wyjaśnia Województwo, że w myśl art. 377 prawa budowlanego właściciele budynków obowiązani są utrzymywać budynki w stanie dobrym, czysto i porządnie i nie dopuszczać, aby budynki wskutek zaniedbania zagrażały bezpieczeństwu publicznemu lub osobistemu, oddziaływały szkodliwie na zdrowie mieszkańców lub szpeciły ulice lub place publiczne. Władza powołana do karania (we Lwowie Starostwo Grodzkie) obowiązana jest pociągać do odpowiedzialości tego, kto dopuści się wykroczenia przez zaniedbanie obowiązku utrzymania budynków w należytym stanie. Zaniedbanie zaś, jak: brudna, odrapana, odpadająca fasada, brudna sień lub klatka schodowa, niewybrukowanie podwórza i t. d. nie wymaga fachowego stwierdzenia przez budowlanego rzeczoznawcę. Władze powołane będą stosować środki karne i przymusowe tylko wobec osób opornych i opieszałych. Natomiast uwzględniać będą okazaną dobrą wolę doprowadzenia nieruchomości do porządku i faktycznie już wykonane roboty tak w tym roku jak i w najbliższych poprzednich latach. Ilekroć będzie chodziło o roboty wychodzące poza zakres zwyczajnego odnowienia budynków, to zarządzenia w tej mierze przez władze budowlane będą wydawane jak dotychczas na podstawie zbadania i opinii budowlanych rzeczoznawców. W końcu zawiadamia p. Wojewoda, że dnia 2/6 odbył konferencję z przedstawicielami Galicyjskiej i Miejskiej Komunalnej Kasy Oszczędności, którzy zapewnili, iż podania kredytowe na cele remontowe będą traktowane jak najprzychylniej.

Zamierzając zdać sprawę z powyższych interwencji naszych, zastanowić się nad dalszymi krokami a w szczególności nad potrzebą interwencji z powodu stosowania kar wolnościowych jako też w kierunku zorganizowania pomocy kredytowej przed możliwie jak największą ilością zainteresowanych, zwołaliśmy wiec wszystkich właścicieli realności na dzień 8-go czerwca br., korzystając z tego, że na ten dzień było już zwołane Walne Zgromadzenie członków naszych, na 8 dni naprzód. Uważaliśmy mianowicie, że nawet przerwanie zebrania sprawozdawczego przy stałym kontakcie naszym z członkami za pomocą czasopisma naszego oraz zebrań dyskusyjnych w ciągu roku, nie wywołała sprzeciwów w chwili, kiedy idzie o tak ważną i doniosłą sprawę, zagrażającą ogromnymi wydatkami każdemu niemal właścicielowi domu czy parceli, w chwili wymagającej wyjątko-

wego skupienia i nadania wystąpieniom naszym szczególnej powagi i znaczenia. Skoro z powodów od nas niezależnych odbycie wiecu zostało uniemożliwione a nasilenie wydawania nakazów remontowych przy niezmienionym trybie postępowania władz administracyjnych i stosowania kar nie uległo zmianie, zwołaliśmy ponownie wiec na dzień 23 czerwca br., nie ustając zresztą w staraniach naszych o skierowywanie nakazów na właściwą drogę i zwolnienie tempa remontów, które wykazywało już swe ujemne strony przez ogromną zwyżkę kosztów robocizny, zatrudnianie sił niekwalifikowanych, niecelowe i nieodpowiednie wykonanie robót itd. I tak współdziałaliśmy we wniesieniu interpelacji na Radzie M. oraz informowaniu społeczeństwa w drodze artykułów przyjmowanych i zamieszczanych z godną największego uznania i podzięki życzliwością i bezinteresownością przez tut. prasę codzienną, zwłaszcza przez nasz Expres Wieczorny.

Na wiecu po odpowiednich referatach i dyskusji uchwalone zostały następujące rezolucje:

„Zebrani na Wiecu w dniu 23 czerwca 1938 r. właściciele realności miasta Lwowa uchwalają zwrócić się do Władz centralnych i miejscowych w następującej sprawie:

Sprawa wydawania nakazów remontu domów została oddana we Lwowie organom Policji Państwowej i o konieczności i rozmiarach remontu decydują posterunkowi. Orzeczenia ich są ostateczne, a wykonanie na tej podstawie wydanych zarządzeń remontu jest egzekwowane w terminach od 3 dni do 2 tygodni, podczas gdy roboty takie wymagają bez porównania dłuższego czasu na przygotowanie i wykonanie. Egzekwowanie takie stosuje się pod groźbą doprowadzenia zobowiązanego do Komisariatu Policji i do Starostwa Grodzkiego, które już wobec kilku właścicieli realności zastosowało karę aresztu. Przymusowe nakazy remontowe wydane dla ogromnej ilości domów spowodowały niesłychaną i nieuzasadnioną zwyżkę cen materiałów i robocizny, nie mówiąc już o niesolidności wykonania wskutek pośpiechu robotników zamówionych do robót dalszych na innym miejscu. Jeżeli już uporządkowanie stanu estetycznego Magistratu na podstawie komisyjnego badania stanu faktycznego i zachodzących potrzeb remontowych przez powołane do tego organa fachowe,

1) ażeby nakazy remontowe wydawane były wyłącznie na piśmie i przez Urząd Nadzoru Budowlanego Magistratu na podstawie komisyjnego badania stanu faktycznego i zachodzących potrzeb remontowych przez powołane do tego organa fachowe,

2) ażeby przy wydawaniu takich nakazów uwzględniono stanowisko p. Ministra Spraw Wewnętrznych zawarte w okólniku Nr 13 z 29/3 1938, że braki w należytym wyglądzie winny być usuwane stopniowo z wyznaczeniem dłuższych terminów wykonania dotyczących zleceń tym bardziej, że wykonywanie dotychczasowych nakazów spowodowało już brak niezatrudnionych sił fachowych oraz drabin i ogromną podwyżkę kosztów robocizny oraz, ażeby dopuszczalne środki prawne przeciw tym nakazom wstrzymywały wykonanie nakazów z wyjątkiem wypadków zagrażania bezpieczeństwu publicznemu,

3) ażeby urządzanie anten zbiorowych było nakazywane wyłącznie w wypadkach, kiedy w budynkach znajduje się więcej jak 10 aparatów odbiorczych radiowych tak, jak tego żąda okólnik Nr 13, oraz ażeby bywał wyznaczany dłuższy termin dla przeprowadzenia tych urządzeń ze względu na brak dostatecznej ilości fachowców dla takich robót oraz z uwagi na powstrzymanie zwyżki kosztów zakładania takich urządzeń, ażeby wreszcie stwierdzone zostało z urzędu, że koszt urządzenia anten zbiorowych obciąża wyłącznie korzystających z nich radioabonentów.

4) Z uwagi na to, że olbrzymia większość właścicieli realności nie rozporządza środkami finansowymi na wydatki remontowe, ażeby a) zapowiedziana przez p. Wojewodę i przez p. Prezydenta Miasta akcja uruchomienia kredytów została zrealizowana, b) zarówno władze skarbowe jak i miejskie a wreszcie instytucje kredytu długoterminowego przyznały właścicielom domów odpowiedniej ulgi w bieżących należytościach skarbowych, komunalnych oraz w ratach hipotecznych.

5) Z uwagi na to, że akcja remontowa ma na celu między innymi dostarczenie zarobków bezrobotnym, ażeby władze uwzględniły, że właściciele domów są już ponad miarę obciążeni świadczeniami dla bezrobotnych przez dostarczanie im bezpłatnych mieszkań, przez obciążenie na rzecz Funduszu Pracy i składanie na równi z innymi obywatelami opłat na rzecz Pomocy Zimowej".

Poza tym uchwalono wysłać do p. Ministra Skarbu następujący telegram:

„Zebrani na wiecu 23 czerwca lwowscy właściciele realności uchwalili usilnie prosić Pana Ministra, by z uwagi, iż właściciele na skutek surowych zarządzeń władz administracyjnych musieli wydać kwoty przeznaczone na czerwcową ratę podatku od nieruchomości na natychmiastowy remont domów, zechciał wydać władzom skarbowym lwowskim zarządzenie przyznawania przewidzianych ordynacją podatkową najdalej idących ulg w zapłacie tej raty".

Ponieważ w czasie odbywania wiecu Komisja Skarbowa Sejmu rozpatrywała rządowy projekt ustawy o poprawie finansów komunalnych, zawierający przepisy o wprowadzeniu opłat i dopłat drogowych w miastach wydzielonych z powiatowych związków samorządowych, uchwalona została przedłożona przez Zarząd Towarzystwa następująca rezolucja:

‚Poleca się Zarządowi Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności wnieść na ręce p. Marszałka Sejmu, posła Kazimierza Świątopełk-Mirskiego jako przewodniczącego Komisji Skarbowej oraz posła Stanisława Widackiego jako referenta projektu ustawy o poprawie finansów komunalnych kategoryczny protest przeciwko projektowi referenta ustawy, obciążenia nieruchomości w miastach wydzielonych opłatami drogowymi w wysokości do 3% od komornego brutto, ponieważ nieruchomości te są już przeciążone świadczeniami publiczno-prawnymi a ostatnio także dostarczaniem pracy bezrobotnym przez remonty realnościowe i znajdują się u kresu swoich możliwości, jako źródła podatkowego".

Wszystkie powyższe rezolucje zostały wysłane przez Towarzystwo gdzie należało a pierwsza w szczególności do p. Premiera, p. Wojewody, p. Prezydenta miasta i p. Starosty grodzkiego.

W tej dziedzinie mamy do zanotowania jeszcze uchwałę Komisji technicznej Rady miejskiej w dniu 28/6 br. z interpelacji p. Dra Rosenkranza przedłożenia swej opinii w sprawie generalnych remontów p. Prezydentowi miasta z prośbą o pozytywne ustosunkowanie się do jej poglądów. Z opinii tej, która zresztą pokrywa się z naszymi postulatami, na wyróżnienie zasługuje zapatrywanie, że wedle art. 385 prawa budowlanego wykonywanie nadzoru nad istniejącymi budynkami należy do Zarządu Miejskiego i że wobec tego ingerencja innych Władz administracyjnych może nastąpić jedynie na żądanie Zarządu Miejskiego.

Dnia 15 lipca interweniowaliśmy ponownie w Prezydium Rady Miejskiej w składzie pp. radnych miejskich Kistryna, Mgra Zubickiego oraz Dra Samuely'ego i Langa, ażeby wniesione odwołania od nakazów remontowych miały moc wstrzymującą, ażeby wyznaczano dłuższe terminy dla wykonania remontów względnie udzielano odroczeń, ażeby wreszcie przy komisyjnym badaniu uwzględniano tylko najkonieczniejsze i najpilniejsze naprawy, mając na uwadze możliwości finansowe właścicieli i małą dochodowość czynszową tym bardziej, że uzyskanie kredytów natrafia na różne trudności a Bank Gospodarstwa Krajowego wprost odmówił udzielania pożyczek na cele odnawiania fasad, wyprawiania murów szczytowych, brukowania podwórz i zmiany portali, stojąc na stanowisku, że niskoprocentowe kredyty długoterminowe, o ile zostałyby przeznaczone odpowiednie fundusze, mają na celu wyłącznie tworzenie nowych mieszkań przez nad- i do-budowę, podział większych mieszkań na mniejsze, unowocześnienie mieszkań przez wprowadzenie instalacji i urządzeń sanitarnych itd.

Dnia 16 lipca interweniowała deputacja w składzie: pp. Dr Lewicki, Dr Samuely i Lang u p. dyrektora Izby Skarbowej i składając odpowiedni memoriał prosiła o wydanie zarządzenia, ażeby Urzędy skarbowe korzystały w całej pełni ze swych uprawnień nadanych im ordynacją podatkową i w wypadkach wykazania znaczniejszych wydatków na cele remontowe, rozkładały bieżące podatki na odpowiednio dogodne raty. P. Dyrektor oświadczył, że władze skarbowe nie mogą dopuścić do nowego powstania zaległości podatkowych, że wpływ z podatku od nieruchomości wykazuje w ostatnich miesiącach już pewien ubytek w stosunku do roku zeszłego, że jednak tak jak każdy inny wypadek zasługujący na szczególne uwzględnienie, także wypadki znaczniejszych w stosunku do należnego podatku wydatków na cele nakazanych doraźnych remontów powinny znaleźć zrozumienie w Urzędach skarbowych przy rozpatrywaniu podań o rozterminowanie raty podatkowej, szczególnie gdy idzie o sumiennych i punktualnych płatników, jakkolwiek władze skarbowe nie mają wpływu na sharmonizowanie wydatków w poszczególnych realnościach i nie mogłyby uznać znaczniejszych ubytków w dochodach podatkowych. Wreszcie przyrzekł p. Dyrektor zwrócić ponownie uwagę Urzędów skarbowych na zaszłe wyjątkowe wypadki.

W końcu wniosło Towarzystwo nasze jeszcze memoriał do Prezydium Sądu Apelacyjnego i odpis jego przedłożyło p. Prokuratorowi Sądu Okręgowego, wskazując na brak uzasadnienia w ustawie dla postępowania, gdy posterunkowi w razie nieprzyjęcia wyroku Sądu Starościńskiego, nakładającego karę aresztu w związku z akcją remontową, odstawiają skazanego natychmiast wraz z aktami do Sądu Okręgowego karnego, gdzie odbywa się wbrew przepisom postępowania karnego bezzwłocznie rozprawa zatwierdzająca zazwyczaj wyrok Sądu starościńskiego, przez co pozbawia się oskarżonego należytej obrony. Po za tym znajduje się w wyroku nakaz wykonania robót remontowych, co również nie znajduje uzasadnienia w ustawie.

W sprawie zakładania anten zbiorowych względnie wspólnych zwróciliśmy się w obszernym piśmie do Departamentu administracyjnego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych o odroczenie wykonania zmian w urządzeniach antenowych oraz z zapytaniem, na podstawie jakiego przepisu prawnego koszt ten miałby obciążać właścicieli domów, jakby wynikać miało z konferencji prasowej odbytej w tymże Ministerstwie. Na pismo to jeszcze z 1/6 br. nie mamy dotychczas odpowiedzi.

Dnia 7/7 br. wysłało Towarzystwo telegram do p. Premiera z prośbą o złagodzenie rygorystycznych nakazów remontowych w uwzględnieniu notorycznie krytycznego położenia gospodarczego nieruchomej własności we Lwowie.

Nakazy remontowe, które w skutkach swych dla właścicieli realności dadzą się porównać do prawdziwej klęski elementarnej jeśli się uwzględni, że we-

dług oficjalnych dat doszły we Lwowie do tysięcy wypadków w okresie trzech miesięcy i sum idących w miliony złotych, znalazły swe echo także w interpelacjach posłów sejmowych, pp. Tarnowskiego i Krzeczunowicza i dość silne określenie, że wysyłanie ich jest sprzeczne z zasadą praworządności, obniża poczucie prawa, podrywa autorytet władz administracyjnych, wydających nakazy i psuje ich stosunki z rozgoryczoną w najwyższym stopniu ludnością. Jeden z tych interpelantów zapytuje, jakich środków p. Premier zamierza użyć celem zapobieżenia szkodliwym objawom, jako też rosnącej drożyźnie i spekulacji materiałami i farbami.

Okazał się wprawdzie okólnik p. Ministra Spraw Wewnętrznych z 6/7 br. treści następującej: „Wobec wykonania przez ludność wiejską większości prac przy porządkowaniu osiedli, polecam na okres pilnych robót w polu pozwolić wstrzymać prace porządkowe: a) we wsiach i osadach, b) w miasteczkach o charakterze rolniczym. Prace te mają być wykończone w okresie późniejszym“ — ale o miastach nie ma w nim mowy, jak gdyby te remonty nie były znacznie kosztowniejsze i uciążliwsze.

W ostatnich tygodniach daje się zauważyć pewne złagodzenie tempa nakazanych robót, komisje Zarządu m. obchodzą domy i stwierdzają braki, przyjmują odwołania i uwzględniają o ile możności przedstawiane trudności, ograniczają i odraczają remonty itd. Oczywiście nie chcemy twierdzić, żeby nakazy te ustały, szczególnie, kiedy ich właściwym źródłem jest potrzeba zatrudnienia bezrobotnych. Lecz sądzimy, że władze zrozumiały też niekorzystne objawy gwałtownego cywilizowania miast, na które zwracaliśmy tak wielokrotnie i wszechstronnie uwagę i sprowadzają swą działalność do właściwej miary i zgodności z obowiązującym prawem. Obserwujemy nadal czujnie, jak się sprawa ta kształtować będzie, a jeżeli pewna poprawa daje się konstatować, to niewątpliwie dzięki energicznemu i właściwemu wystąpieniu naszej organizacji, która nie zaniedbała żadnej drogi i żadnej instancji. Podkreślić musimy, że bardzo wiele mamy do zawdzięczenia pomocy naszej prasy codziennej, która z całą gotowością ogłaszała nasze artykuły i komunikaty i pozwoliła na takie naświetlenie zagadnienia, na jakie ono sobie zasłużyło.

Ustalenie dochodu z nieruchomości budynkowych

(Okólnik Min. Skarbu z 4 4 1938 L. D. V. 8390/1/38, Dz. U. Min. Skarbu Nr. 10 z 11 4 1938. poz. 279).

Dążąc stale do realizacji postulatu opierania wymiarów na materiale faktycznym, Ministerstwo Skarbu niejednokrotnie zwracało uwagę izb i urzędów skarbowych na konieczność ustalania dochodów, płynących z nieruchomości budynkowych, na podstawie ścisłego materiału dowodowego, a nie na podstawie norm dochodowości.

Wyrazem tego stanowiska było zatwierdzenie na 1937 r. podatkowy norm dochodowości budynków li tylko dla budynków mieszkalnych gospodarstw rolnych oraz dla budynków czynszowych o ilości izb nie przekraczającej 20.

W roku podatkowym 1938 stosowanie norm dochodowości budynków będzie przez Ministerstwo Skarbu jeszcze bardziej ograniczone, wobec czego należy się liczyć z koniecznością ustalania dochodów dla ogromnej większości budynków czynszowych na podstawie ścisłych danych dochodowych.

Celem ujednostajnienia trybu postępowania przy ustalaniu dochodów z tych nieruchomości, Ministerstwo Skarbu zarządza:

1) Urzędy skarbowe przystąpią już obecnie do ustalania dochodów z nieruchomości budynkowych, przy czym czynności te przeprowadzać będzie ten urząd skarbowy, w którego okręgu znajduje się nieruchomość i to bez względu na miejsce zamieszkania właściciela (i).

2) Celem ustalenia dochodów, urzędy skarbowe wezwą właścicieli (pełnomocników, administratorów) nieruchomości budynkowych, położonych w ich okręgach do wypełnienia formularzy wykazów przychodów i wydatków nieruchomości i bądź nadesłania tych wykazów wraz z dowodami, uzasadniającymi wykazane przychody i wydatki oraz odpisy na zużycie nieruchomości, bądź też do osobistego (lub za pośrednictwem pełnomocników, administratorów) przedłożenia wspomnianych wykazów w terminie dni 14 urzędowi skarbowemu. Osobistego stawiennictwa należy z reguły żądać w tych wszystkich przypadkach, gdy nie stoją ku temu na przeszkodzie względy komunikacyjne. Do wezwania należy dołączyć odpowiednie formularze.

3) Wezwania do wypełnienia i dostarczenia wykazów przychodów i wydatków należy kierować do wszystkich właścicieli (pełnomocników, administratorów) nieruchomości czynszowych, z wyłączeniem jedynie właścicieli (pełnomocników, administratorów) tych nieruchomości, w których ilość izb nie przekracza 12. W zależności jednak od miejscowych warunków, wezwania te mogą być przesyłane nawet do właścicieli (pełnomocników, administratorów) nieruchomości czynszowych o mniejszej ilości izb, o ile poziom intelektualny płatników pozwala przypuszczać, że wypełnianie wykazów nie nastręczy im spe-

cjalnych trudności i że wykazy będą przez nich należycie wypełnione.

4) Wykaz przychodów i wydatków składa się: z arkusza ogólnego wykazu przychodów i wydatków oraz z arkuszy wkładkowych wzoru A i B, przeznaczonych: wzór A — na szczegółowy wykaz przychodów z nieruchomości oraz wzór B — na szczegółowy wykaz wydatków na remont nieruchomości.

W zależności od wielkości nieruchomości, należy przy wysyłaniu wezwań o wypełnienie wykazów przychodów i wydatków, dołączać po jednym lub więcej arkuszy wkładkowych typu A i B.

5) Badanie dochodów z nieruchomości budynkowych polegać winno na skrupulatnym skontrolowaniu, wypełnionych przez właścicieli (pełnomocników, administratorów) nieruchomości wykazów przychodów i wydatków z nadsyłanymi lub przedłożonymi przez nich osobiście dowodami, uzasadniającymi wysokość osiągniętych przychodów i poniesionych wydatków oraz z posiadanymi przez urząd materiałami podatkowymi.

Drogą badania należy ustalić, czy:

a) wykazy przychodów i wydatków są należycie we wszystkich rubrykach przez płatnika wypełnione,

b) wysokość wykazanych przychodów zgodna jest z przedstawionymi przez płatnika dowodami i posiadanymi przez urząd materiałami,

c) wykazane wydatki poparte są odpowiednimi dowodami (z wyjątkiem wydatków na drobne pozycje, jak np. oświetlenie naftowe i wywóz śmieci w mniejszych nieruchomościach, koszt mioteł, piasku itp),

d) potrącenie poszczególnych wydatków nie jest sprzeczne z przepisami ustawy o państwowym podatku dochodowym,

e) przedłożone dowody dotyczą badanej nieruchomości i czy nie wzbudzają uzasadnionych wątpliwości co do ich wiarygodności.

Ustalone w ten sposób kwoty przychodów i wydatków należy uwidocznić w wykazie ogólnym przychodów i wydatków oraz w arkuszach wkładkowych A i B w specjalnie na ten cel przeznaczonych rubrykach.

W przypadkach ustalenia przez urząd skarbowy przychodów nieruchomości w innej sumie niż to podał płatnik, wyeliminowania niektórych wydatków w ogóle, lub też ustalenia pewnych wydatków w innej wysokości niż to wynika z przedłożonego przez płatnika wykazu — należy każde odmienne ustalenie omówić i należycie uzasadnić w specjalnie na ten cel przenaczonych rubrykach wykazu lub arkuszy wkładkowych.

6) Celem ustalenia podstaw amortyzacji nieruchomości budynkowych oraz wysokości odpisów na zużycie założą urzędy skarbowe dla badanych przez nie nieruchomości specjalne tabele amortyzacyjne.

Przy wypełnianiu tych tabel należy mieć na uwadze postanowienia okólników Ministerstwa Skarbu z dnia 18 listopada 1936 r. L. D. V. 24674/2/36 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 32, poz. 976) i 15 lipca 1937 r. L. D. V. 22116/2/37 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 19 poz. 664) oraz objaśnienia, podane w formularzu tabeli amortyzacyjnej. 22116/2/37 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 19 poz. 664) oraz objaśnienia, podane w formularzu tabeli amortyzacyjnej. „Lwowianin“ Nr 8/1937.

Tabele należy założyć zasadniczo dla każdego właściciela nieruchomości, a jeżeli nieruchomość jest własnością kilku osób — dla każdego współwłaściciela oddzielnie. Tabele amortyzacyjne zakłada urząd raz jeden na szereg lat, aż do całkowitego zamortyzowania nieruchomości, bądź zmiany w osobie właściciela. W tym ostatnim przypadku sporządzić należy nowe tabele dla nabywców.

Tabele należy wypełniać na podstawie przedłożonych przez płatników dowodów (pkt. 2 niniejszego okólnika), stwierdzających bądź:

1) cenę nabycia nieruchomości,

2) koszty wybudowania nieruchomości,

3) szacunek nieruchomości, przyjęty do wymiaru podatku spadkowego,

4) pierwszy po wybudowaniu szacunek ubezpieczenia nieruchomości od ognia.

W razie nieprzedstawienia powyższych danych przez płatników, należy wydelegować urzędnika celem zebrania potrzebnych danych o cenie nabycia nieruchomości lub jej części przez obecnych właścicieli z ksiąg hipotecznych lub ustalić wartość szacunkową nieruchomością z urzędu przy współudziale biegłych.

Zaznacza się, że wypełnienie tabel amortyzacyjnych należy do obowiązków urzędu i nie mogą być one przerzucane na płatników.

7) okoliczność przedłożenia przez płatnika dowodów na przychody i wydatki nieruchomości oraz dowodów stwierdzających wysokość odpisów na zużycie, jak również dokonanie kontroli tych dowodów, powinno być stwierdzone własnoręcznym podpisem urzędnika, przeprowadzającego badanie dochodów nieruchomości.

8) Wszystkie przedłożone przez płatników dowody powinny być im zwrócone. Celem uniknięcia jednak ewentualności przedstawienia tych samych dowodów na uzasadnienie poniesionych wydatków w innej nieruchomości lub w innym roku podatkowym, należy przed zwróceniem dowodów ostemplować je stemplem urzędu, stwierdzającym wykorzystanie ich dla celów ustalenia dochodu z nieruchomości.

9) Na podstawie wykazów przychodów i wydatków oraz arkuszy wkładkowych lit. B, należy sporządzać informacje o osobach, które pobrały procenty, dokonały robót w danej nieruchomości, otrzymały wynagrodzenia itp. O sporządzeniu każdej informacji należy w odpowiednich rubrykach wykazu umieścić

adnotację, z zaznaczeniem złożenia informacji do akt, płatnika lub daty wysłania, Nr dziennika i urzędu, do którego informacja została wysłana.

10) Wypełnione w wyżej wskazany sposób wykazy przychodów i wydatków oraz tabele amortyzacyjne przechowuje się w urzędzie w kolejności miejscowości oraz ulic i numerów nieruchomości. Na podstawie tych wykazów należy wypełnić dla każdego właściciela lub współwłaściciela nieruchomości przewidziane w § 234 i. p. karty dochodu z budynków, uwidoczniając w nich kwotę ustalonego ostatecznie dla danego płatnika dochodu, i bądź dołączyć karty te do akt wymiarowych podatku dochodowego płatników, zamieszkałych w tym samym okręgu, bądź też — w przypadkach gdy właściciel lub współwłaściciel nieruchomości zamieszkuje w innym okręgu wymiarowym — przesłać je urzędom skarbowym do wymiaru podatku dochodowego według miejsca zamieszkania płatnika.

O załączeniu do akt lub wysłaniu kart dochodu z budynków należy uczynić odpowiednią adnotację w wykazie przychodów i wydatków.

11) Gdy w postępowaniu wymiarowym lub odwoławczym dane uwidocznione w kartach dochodu z budynków okażą się niewystarczającymi dla oprawymiaru lub załatwienia odwołań, urząd skarbowy cowania wymiaru, udzielenia płatnikowi podstaw sporządzi odpisy wykazu przychodów i rozchodów, arkuszy wkładkowych A i B oraz tabeli amortyzacyjnej i dołączy je do akt wymiarowych podatku dochodowego płatnika.

Jeżeli właściciele lub współwłaściciele nieruchomości zamieszkują w innych okręgach wymiarowych, sporządzanie odpisów i przesyłanie ich właściwym do wymiaru podatku dochodowego urzędom nastąpić winno dopiero po otrzymaniu odnośnego żądania ze strony zainteresowanego urzędu.

12) Nakład druków wykazów przychodów i wydatków, arkuszy wkładkowych A i B, tabel amortyzacyjnych oraz wezwań do przedłożenia wykazów został już zarządzony i w najbliższym czasie zostanie izbom skarbowym rozesłany.

13) Zarządzenie niniejsze nie dotyczy nieruchomości, których właściciele prowadzą księgi handlowe lub księgi gospodarcze właścicieli nieruchomości budynkowych (§ 80 rozp. wyk. do O. P.). Badanie dochodów tych nieruchomości przeprowadzać będą również urzędy, w których okręgu znajdują się nieruchomości, na podstawie prowadzonych ksiąg i w trybie przepisanym dla badania ksiąg handlowych i gospodarczych.

KOMUNIKATY I INFORMACJE.

Które grunty niezabudowane są wolne od podatku od nieruchomości? W myśl art. 2 pkt. 5 dekretu Prez. Rzeczp. z 14/I 1936 o podatku od nieruchomości wolne są od tego podatku grunty niezabudowane, których rozporządzalność na cele budowlane jest ograniczona ustawami, nie pozwalającymi na natychmiastową ich zabudowę. Brak planów zabudowania osiedli lub ich części względnie istnienie takich planów, lecz jeszcze nieprawomocnych, nie stanowi samo przez się przeszkody w świetle przepisów prawa budowlanego do zabudowania gruntów niezabudowanych, znajdujących się na terenach tych osiedli lub ich części — i tym samym nie uzasadnia zwolnienia tychże gruntów od podatku od nieruchomości. W przypadkach zatem, gdy płatnicy w toku postępowania wymiarowego lub odwoławczego zakwestionują obowiązek podatkowy gruntów niezabudowanych z uwagi na brak prawomocnego planu zabudowania terenów, na których wzmiankowane grunty są położone, władze skarbowe winny żądać od płatników zaświadczeń władz budowlanych, że **w danym roku** podatkowym odnośne grunty w myśl przepisów prawa budowlanego nie mogą być zabudowane. (Okólnik Min. Sk. z 24/6 1938 L. D. V. 8365/3/38 Dz. Urz. Min. Sk. Nr 18/1938 poz. 454.)

Zmiany w ustawie o podatku dochodowym. Wolne od podatku dochodowego są między innymi przychody na pokrycie kosztów utrzymania, otrzymywane od zamieszkałych na obszarze Rzeczypospolitej osób fizycznych, których dochody nie podlegają opodatkowaniu na podstawie przepisów działu I. ustawy. Minister Skarbu może zarządzić pobór podatku dochodowego od drobnych płatników w formie ryczałtu, w drodze ugody, bez ustalania sum dochodu w każdym poszczególnym przypadku. Rozporządzenie Ministra Skarbu określi zasady zryczałtowania podatku, prawa i obowiązki władz skarbowych i płatników oraz postępowanie. Przepisy te będą stosowane po raz pierwszy przy wymiarze podatku dochodowego na rok podatkowy 1938. (Dz. U. R. P. Nr 26/1938, poz. 226).

Ulgi w opłatach wodociągowych i kanałowych w Krakowie. Komisja finansowo - budżetowa R. M. uchwaliła zniżyć stałą opłatę wodociągową i opłatę kanałową o 50% na przeciąg trzech lat małym tanim domom mieszkalnym, wybudowanym po 1 stycznia 1933 i przyjmować obligacje 4-proc. pożyczki konwersyjnej Gminy m. Krakowa z r. 1925 według nominalnej wartości na pokrycie należytości w stałej opłacie

wodociągowej, opłacie kanałowej i opłacie za wywóz śmieci i popiołu, powstałe po koniec 1935 r. wraz z odsetkami zwłoki do dnia 30 czerwca 1938 roku.

Kiedy dla wymiaru podatku dochodowego dolicza się do dochodów głowy rodziny dochody krewnych zstępnych? W myśl wyroku NTA z 9. 2 1938 r. L. rej. 2238/36, brak jest jakiegokolwiek uzasadnienia dla stanowiska, iż dochód córek pełnoletnich podlega doliczeniu do jej dochodu z powodu, że są one na jej utrzymaniu i pozostają z nią we wspólnym gospodarstwie. Art. 11 ustawy o pod. dochodowym inne stawia wymogi takiego doliczania, uzależnia on je mianowicie od prawa głowy rodziny rozporządzania dochodami członków rodziny. Skoro ani z ustawy takie prawo matce pełnoletnich dzieci nie przysługuje, ani władza skarbowa nie stwierdziła istnienia żadnej prywatno - prawnej umowy, na podstawie której prawo takie by matce służyło, nie jest uzasadnione prawo matki do rozporządzania dochodami córek.

Otwieranie bram w realnościach lwowskich w porze letniej tj. od 1 kwietnia do 30 września winno si ęodbywać o godzinie 5-tej rano, zaś w porze zimowej tj. od 1 października do 31 marca o godzinie 6-tej rano. — Brama winna być zamykana na klucz przez cały rok o godzinie 22-giej (10-tej wieczorem), w myśl obwieszczenia Zarządu Miejsk. z 18 czerwca 1938 r.

Zwyczajne Walne Zgromadzenie Członków Towarzystwa odbyło się dnia 8 czerwca br. i zostało po złożeniu ogólnego sprawozdania z działalności w roku 1937 odroczone z powodu zwołania wiecu na ten sam dzień o godzinie 19.30. Ponieważ Zarząd Towarzystwa był w czerwcu silnie absorbowany czynnościami i interwencjami w łączności z aktualnymi wówczas nakazami remontowymi a potem wielu członków rozjechało się na ferie wakacyjne — dalszy ciąg Walnego Zgromadzenia odbędzie się dopiero we wrześniu br.

O sposobie odgradzania posiadłości i działek. Do zamieszczonego w Nrze 5. „Lwowianina" Rozporządzenia Ministra Spraw Wewn. okazały się zmiany w Dz. U. Nr 46/1938 poz. 373 w tym kierunku, że w § 19 dodano ustęp 3 treści następującej: „W granicach okresów, wymienionych w ust. (1) i (2), władze określone w § 5 ust. (2) i § 11 ust (2) ustalą terminy dostosowania istniejących ogrodzeń do przepisów rozporządzenia niniejszego, uwzględniając w każdym przypadku warunki lokalne, a przede wszystkim stan ogrodzeń i warunki majątkowe zobowiązanych".

Centralna Małopolska Kasa Oszczędności we Lwowie
(dawniej Galicyjska Kasa Oszczędności)

Najstarsza instytucja oszczędnościowa, założona w 1843 roku.

Wkłady oszczędnościowe z gwarancją Państwa. — Rachunki czekowe. — Rachunki bieżące. Dyskont rymes. — Pożyczki wekslowe i hipoteczne. — Kupno, sprzedaż i lombard papierów wartościowych. — Inkaso. — Depozyty.

REZERWY 5,668.000.— zł.
Zasięg działalności — cała Małopolska.
Zamiejscowe wpłaty — P. K. O. 500.198.

TOWARZYSTWO KREDYTOWE MIEJSKIE WE LWOWIE
LWÓW, ul. HALICKA 21. Telef. 276-03 i 208-96

udziela właścicielom murowanych nieruchomości miejskich, położonych w miastach i miasteczkach Małopolski

długoterminowych pożyczek hipotecznych

w 5% listach zastawnych

na cele dobrowolnej konwersji prywatnych zobowiązań, przebudowy lub remontu nieruchomości, zakładania instalacji wodociągowych i tp.

Ceny ogłoszeń: 1/1 str. zł. 250·—, 1/2 str. zł. 125·—, 1/4 str. zł. 70·—, 1/8 str. zł. 40·—, wiersz m/m jednołamowy lub jego miejsce 80 groszy. — Zastrzeżenie miejsca 20% drożej.

WYDAWCA: Lwowskie Towarzystwo Właścicieli Realności. Redaktor odpowiedzialny: RUDOLF LANG
Związkowe Zakłady Graficzne", Spółdzielnia z odp. udz. we Lwowie, ul. Piekarska 18. —Tel. 290-05.

92586.

IVc IV 39287

Nr. 7 WRZESIEŃ 1938. Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem Rocznik XLIX

Mr. Weiss Leopold
Lwów, Bogusławskiego 4.9.

LWOWIANIN

ORGAN·LWOWSKIEGO·TOWARZYSTWA WŁAŚCICIELI · REALNOŚCI

WYCHODZI RAZ NA·MIESIĄC

Członkowie Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności, otrzymują to pismo bezpłatnie.

Redakcja i Administracja: Lwów, ul. Halicka L. 21, II p. Telefon Nr. 240-26.

Biuro Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności znajduje się przy ul. Halickiej L. 21, II p.

Porad prawnych w sprawach podatkowych, sądowych i administracyjnych udziela się w biurze Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności za wykazaniem się kwitem na zapłaconą składkę bieżącą w poniedziałek, środę i piątek od godz. 12—13 popołudniu. — Telefon 240-26.

TREŚĆ NUMERU: Nie dajmy się rozbić! — Odnawianie domów i portali. — O podatku drogowym. — Korzystanie z terenu sąsiedniej realności. — Tabela opłat w Ubezp. Społecznej. — Komunikaty i informacje.

Przechowujcie egzemplarze „Lwowianina“
Zamieszczone w nim informacje mogą Wam być potrzebne!

NIE DAJMY SIĘ ROZBIĆ!

Towarzystwo nasze swą wieloletnią działalnością potrafiło sobie wyrobić w całym społeczeństwie lwowskim a nawet pozalwowskim uznanie i szacunek. Ludzie doświadczeni w pracy społecznej wiedzą dobrze, że każda organizacja zawdzięcza swą żywotność i znaczenie przede wszystkim temu nielicznemu gronu członków, skupionemu przy przewodniczącym, które pod jego dyrektywą wypełnia zadania kierownicze i wykonawcze. Jest to rola trudna i odpowiedzialna, a wymaga ona wielu poświęceń i abnegacyj osobistych. Trzeba poświęcać jej nie tylko wiele czasu i trudu, ale eksponować niejednokrotnie swe osobiste stosunki i wpływy, a nawet materialne ryzyko. Ustrój naszych organizacyj społecznych wymaga zaś, by taka praca była bezinteresowna. Godność więc przewodniczącego czy członka Zarządu nie jest „synekurą“, lecz przeciwnie, osobistym wyrzeczeniem się i obciążeniem dużej miary.

O tym należy pamiętać zawsze, a zwłaszcza wtedy,

92586.

gdy nadchodzi doroczny termin wyborów do władz Towarzystwa.

Było dawnym zwyczajem u nas i gdzie indziej, że przed Walnym Zebraniem Zarząd powierzał tzw. „komisji-matce" ułożenie listy kandydatur do nowego Zarządu celem przedłożenia jej Walnemu Zebraniu w formie propozycji. Komisja ta kieruje się myślą, że trzeba powołać do Zarządu ludzi wypróbowanych w pracy i doświadczeniu i gotowych do dalszych wysiłków dla dobra ogółu. Najchętniej też zawsze przyjmuje się do grona nowego Zarządu tych członków, którzy w nim dotąd nie zasiadali, a zdradzają żywsze zainteresowanie sprawami Towarzystwa i chęć czynnej współpracy w Zarządzie.

Postępując w myśl tych zasad i dbając zawsze o utrzymanie jak najściślejszego kontaktu i harmonii między ogółem członków a władzami Towarzystwa, organizacja nasza przechodziła przez swe długie lata, przezwyciężając ciężkie momenty, jakie nam życie nie szczędziło. Ogół członków nie zdaje sobie może sprawy, jak wyczerpującą jest ta ustawiczna, nieprzerwana walka z rzeczywistością. Zaledwie uporano się z jednym złem, wyrasta jak spod ziemi drugie. Aby sobie zdać sprawę z ciągłości i napięcia tych wysiłków, trzebaby przestudiować dokładnie stosy aktów zalegających szafy naszego biura, stosy egzemplarzy „Lwowianina"! Lecz i ten utrwalony na papierze rejestr naszych prac nie powie wszystkiego. Trzebaby go badać w różnych przekrojach, rachować godziny poświęcone posiedzeniom oficjalnym i te nierównie liczniejsze godziny rozmów pozakonferencyjnych, a do tego dodać czas odosobnionej pracy w domu i te przeliczne godziny czasu straconego w poczekalniach urzędowych! Tych godzin i tych wysiłków umysłowych i nerwowych nikt z nas nigdy nie rachował, bo obcą nam jest myśl o jakiejkolwiek autoreklamie, a jedyną podnietą jest troska o sumienne wypełnienie naszych moralnych obowiązków w imię dobra całości.

Tym boleśniej i z tym większą troską odczuwamy to, co zaszło w ostatnich czasach na terenie naszego Towarzystwa. Jakaś anonimowa grupka osób usiłuje podkopać dotychczasowe fundamentalne zasady naszej organizacji i spowodować rozkład, prowadzący niechybnie do destrukcji i osłabienia. Każdy zastanawiający się poważniej, a nawet instynktownie, odczuje, że zachwianie wewnętrznej harmonii, jaka dotąd panowała i osłabienie liczebne, wiodą do tego, że możemy przestać uchodzić za największe i najpoważniejsze stowarzyszenie właścicieli nieruchomości we Lwowie, tym samym zniweczyć wieloletnie owoce wysiłków i pracy! Nie można się bowiem łudzić, że w razie rozbicia naszego Towarzystwa powstanie jakaś inna organizacja o tych samych siłach materialnych i tym samym autorytecie. Nastąpiłoby tylko rozczłonkowanie na mniejsze grupy bez znaczenia i bez warunków do życia.

Owa anonimowa grupa rozesłała między członków agitacyjne odezwy, a na zebraniu w dniu 8 czerwca przypuszczalnie jej przedstawiciele wywołali bezprzykładną awanturę, która spowodowała udaremnienie jakichkolwiek dalszych w poważniejszym tonie utrzymanych obrad. Oburzenie ogromnej większości członków i spontaniczne objawy uznania dla przewodniczącego zebrania jak też i dla solidaryzujących się z nim członków Zarządu, są dostatecznym potępieniem tych zajść oraz ujawnieniem stanowiska, jakie wobec tych prób zakłócenia wewnętrznej harmonii w naszej organizacji zajmuje ogromna większość członków.

Nie uważamy też za właściwe wdawać się w dyskusję z autorami wspomnianych ulotek. Nie będziemy ich przekonywali, bo wiemy, że to na nic się nie zda. Natomiast pragniemy w kilku słowach przemówić do przekonania i do rozsądku tych naszych Członków, którzy by mogli ulec sugestii owych cyklostylowych haseł.

Otóż tych naszych Członków przestrzegamy przed daniem posłuchu odezwom i hasłom, które stanowią wyraz zakorzenionego niestety u nas obyczaju nadużywania szczytnych haseł dla celów małostkowych lub złych. Tym mniej mamy zaufania do owych odezw, owianych niby troską o polski stan posiadania nieruchomości, iż nie wiemy, kto to udziela nam lekcji patriotyzmu i czy ma do tego jakiekolwiek prawo.

Ostrzegamy ogół naszych Członków, by byli ostrożni i nie dali się złapać na przynętę nie wiedząc, w czyich rękach jest wędka!

A już chyba każdy przyzna, że nie należy pod żadnym pretekstem dopuszczać do naszego organizacyjnego osłabiania się! Nie zapomnijmy, że przeprowadzenie tzw. „czystki" aryjskiej w gronie członków, a choćby tylko w Zarządzie, spowodowałoby nieuchronnie znaczne liczebne zmniejszenie się grona naszych członków a tym samym znaczne osłabienie naszej moralnej i materialnej siły w najmniej wskazanej ku temu chwili!

Nasze Towarzystwo rządziło się dotąd zasadą przyjmowania do swego grona obywateli - Polaków bez różnicy wyznania i temu hasłu pragniemy zostać wierni. Jesteśmy bowiem organizacją złączoną wspólnotą zawodowo-gospodarczą, jaką jest ochrona naszej własności. Obcą nam więc jest jakakolwiek „polityka" i chcemy się bronić przed jej niepożądaną inwazją. **Stoimy przy tym i stać chcemy zawsze jako obywatele na gruncie państwowym i narodowym,** bierzemy zawsze wraz z całym społeczeństwem udział w świadczeniach na cele państwowe i narodowe, a działalność nasza ma ograniczone statutem cele. Każdy zaś z nas może pracować w ideowo-

politycznym kierunku ile chce i gdzie chce, a jest chyba u nas dość organizacyj, mających taką właśnie działalność na celu. **Przynależność do nas nikogo przecież tej możności nie pozbawia i niczym się jej nie przeciwstawia.**

Nie należy zresztą i tego pominąć, że wystąpienie owej anonimowej grupy wyrządza wielką moralną krzywdę naszym członkom i współpracownikom Żydom, którzy położyli dla naszej organizacji wybitne zasługi, czują się Polakami i posiadają aż nadto dostateczne legitymacje swego czynnego patriotyzmu.

Jesteśmy pewni, że olbrzymia większość naszych członków po rozważeniu w swych choćby najczulszych sumieniach narodowych powyższych względów, odgrodzi się jak najbardziej stanowczo przed pójściem na lep haseł, mających na celu tylko wprowadzenie zamętu i destrukcję.

Chwila obecna, stanowiąca wyjątkowo ciężki moment przesilenia dla naszej smaganej nielitościwymi ciosami własności, wymaga szczególnego wysiłku dla utrzymania niewzruszonej zwartości i liczebności naszych szeregów. W tych warunkach nie powinno się ścierpieć czających się za węgłem prób i działań, nacechowanych podstępem i warcholstwem!

WYDAWNICTWO „LWOWIANINA".

Odnawianie domów i portali

W prasie codziennej okazały się cyfry ilustrujące rozmiar akcji porządkowania realności miejskich we Lwowie w roku bieżącym. Według tych notatek pochodzących przypuszczalnie z zestawień urzędowych Miejskie Urzędy dzielnicowe wysłały 2.193 nakazów natury sanitarno-porządkowej oraz 3.213 nakazów odnowienia realności. Nadto Miejski Urząd Nadzoru Budowlanego w czasie od 25 maja do 30 czerwca wysłał nakazów na odnowienie fasad 3.572, a w lipcu 594, na ogrodzenia 1.463, a w lipcu 338. Na portale 540, a w lipcu 45, na szyldy i reklamy 858, a w lipcu 160. Na rozbiór szop i kiosków 737, a w lipcu 116, na wyprawę murów ogniowych 915, a w lipcu 249, na naprawę nawierzchni podwórz 1.581, a w lipcu 294, na rekonstrukcję ustępów 308, a w lipcu 75.

Cyfry powyższe są wiele mówiące jeśli się uwzględni, że dawny Lwów, dzisiejsze śródmieście ma około 5000 domów a gminy przyłączone około 8000. Wysokie cyfry nakazów świadczą nie tylko o wielkim zaniedbaniu domów z powodu wieloletniego braku remontów zawinionego niedostatecznością dochodów na wysokie podatki i obsługę długów hipotecznych ale co ważniejsze, o ogromnych wydatkach połączonych z wykonaniem tych remontów, wydatkach wynoszących przecież bez przesady kilka milionów złotych. Zrozumiałą jest rzeczą, że takich oszczędności dotknięci nakazami nie mieli, że wobec tego zużyli na te cele fundusze przeznaczone na podatki i raty hipoteczne. Ujawniło się to już w różnicy wpływów podatkowych w porównaniu z rokiem zeszłym a w instytucjach kredytowych niewątpliwie także bardzo znacznie. Jeśli się zważy, że źródłem tych nakazów gwałtownych i rozległych była nie tyle potrzeba podniesienia estetycznego wyglądu miast i osiedli lecz przede wszystkim zatrudnienia bezrobotnych, to obawiać się należy, że akcja ta będzie pod tytułem innych napraw i unowocześnień mieszkań prowadzona także w latach następnych. Skąd znajdą się jednak fundusze na to?! Pomimo entuzjazmu, z jakim szeroki ogół społeczeństwa powitał zarządzenia remontowe i widocznego zadowolenia i radości z powodu zewnętrznej choć tak szybko przemijającej czystości fasad, szkodliwość nadmiernie gwałtownego usuwania wszystkich niedomagań w tej dziedzinie okazała już swoje oblicze w formie omijania przez kapitał inwestycyj w budynkach miejskich. Skonstatowano znacznie mniejszą ilość rozpoczętych budów i wydanych konsensów na budowę w roku obecnym a transakcje ze starymi domami ustały niemal całkowicie. Do tego doprowadzono ustawami podatkowymi, dalszymi utrudnieniami w usuwaniu lokatorów nie chcących płacić komornego, narzuceniem obowiązku udzielania bezpłatnych mieszkań bezrobotnym a obecnie też dawania im zatrudnienia i tą masą innych ciężarów i utrudnień, które składają się na prawdziwą udrękę dla posiadaczy realności. To też od samego początku cała nasza intensywna działalność skierowana była na przekonanie władz, że nakazom remontowym musi być postawiona racjonalna granica tak co do rozmiarów jak i szybkości ich wykonania. Niestety dość późno i dopiero po interwencji Związku Zrzeszeń Własności Nieruchomej Miejskiej u p. Premiera w dniu 4 lipca br. okazało się pismo okólne p. Ministra Spraw Wewnętrznych z 12/7 1938 (Dz. Urz. Nr 20 poz. 112) treści następującej:

W związku z wykonywaniem okólnika Nr 13 z dnia 29 marca rb. w sprawie podniesienia estetycznego wyglądu osiedli zauważyłem, że niektórzy P. P. Starostowie w tych przypadkach, gdy dla doprowadzenia danej nieruchomości do po-

rządku potrzebne jest wykonanie kilku rodzai prac np. zmiany anteny i wybrukowanie podwórza bądź też odnowienie fasady i naprawienie czy pomalowanie ogrodzenia itp. polecają wykonanie tych prac równocześnie i to często dając bardzo krótkie terminy.

W związku z tym wyjaśniam, że zarządzenia tego rodzaju winny być zawsze stopniowane, tzn. osobie zainteresowanej winna być dana możność przeprowadzenia ich w pewnej kolejności, a nie wszystkich razem jednocześnie. Przy ustaleniu kolejności pierwszeństwo należy dawać pracom najpilniejszym.

Jednocześnie zawiadamiam, że wyrażam zgodę na przedłużenie terminu przeprowadzenia akcji zamiany anten do dnia 1 lipca 1939 roku z tym, że jest to termin ostateczny.

Jeszcze z końcem lipca br. zwróciło się Towarzystwo z memoriałem do Prezydium Sądu Apelacyjnego w sprawie sprowadzania właścicieli realności przez posterunkowych do Sądu Starościńskiego, gdzie się na nich nakłada karę kilku- lub nawet kilkunastodniowego aresztu z powodu niewykonania remontów realności w terminie wyznaczonym, i o ile skazany wyroku tego nie przyjmuje, odstawia się go natychmiast wraz z aktami w asystencji posterunkowego do Sądu okręgowego karnego, gdzie znów odbywa się bezzwłocznie rozprawa zatwierdzająca zazwyczaj wyrok Sądu starościńskiego z tym dodatkiem, że skazany na karę aresztu, karę tę natychmiast odbyć musi. Towarzystwo wypowiedziało swój pogląd, że postępowanie to nie znajduje uzasadnienia w ustawie i że sprowadzanie danego właściciela realności do Sądu przez posterunkowego bez nakazu sędziowskiego równa się ograniczeniu jego osobistej wolności, że dalej natychmiastowe przeprowadzenie rozprawy jest sprzeczne z art. 292 k. p. k., wedle którego pomiędzy doręczeniem wezwania oskarżonemu a terminem rozprawy powinno upłynąć co najmniej 7 dni a wskutek nierespektowania tego postanowienia pozbawia się oskarżonego należytej obrony. Po zapodaniu konkretnych faktów na żądanie p. Prezesa Sądu Apelacyjnego otrzymaliśmy zawiadomienie z d. 23/9, iż w przedmiocie tym wydane zostały zarządzenia stanem sprawy wskazane.

Dnia 5 sierpnia br. interweniowała deputacja Towarzystwa w składzie pp. Dra Zakrejsa, inż. Dziakiewicza i Langa w Urzędzie Wojewódzkim w sprawie nakazów zrywania portali sklepowych i zastępowania ich nowymi przy równoczesnym przerabianiu wejść sklepowych. Zwrócono uwagę na to, że takie remonty należą do najkosztowniejszych, powodujących często nadmierne zadłużenie realności, że według opinii NTA polecenie robienia nowych portali może nastąpić tylko wtedy, gdy już starych naprawić nie można, bo wymogi estetyczne nie mogą podlegać ciągłym zmianom w miarę jak zmieniają się poglądy na estetykę, że wreszcie nawet w okólnikach p. Premiera co do zmiany estetycznego wyglądu miast nie wspomniano o zmianie portali, nie mówiąc już o tym, że najnowszym okólnikiem zalecono stopniowe usuwanie braków przy daniu pierwszeństwa pracom najpilniejszym, a zamiana portali obecnych znajdujących się w dobrym stanie wyłącznie ze względów estetycznych nie jest przecież sprawą najpilniejszą. Deputacja podkreśliła, że badania stanu faktycznego portali przez komisje Magistratu, najczęściej pod nieobecność właściciela realności, są nieraz bardzo pobieżne i nieścisłe i że w razie uczynienia zarzutu w odwołaniu od nakazu remontowego, iż ustalenia Komisji nie są zgodne ze stanem faktycznym, Urząd Wojewódzki powinien sprawę tę ponownie zbadać przy współudziale swego fachowego delegata. Wówczas odpadłaby często potrzeba zaskarżania orzeczenia Urzędu Woj. do NTA. Na wypadek zaś, jeżeli skarga taka musiała być wniesiona, prosiła deputacja o przychylne załatwienie próśb o odroczenie nakazu remontowego aż do wydania orzeczeznia przez NTA. Odnośny Naczelnik Urzędu Wojewódzkiego przyrzekł wedle możności uwzględnić zgłoszone postulaty, zaznaczył jednak, że sprawa przeróbki portali sklepowych we Lwowie nabrała pewnego swoistego znaczenia i jest tylko kontynuacją zapoczątkowanej już dawniej akcji, która nie może być obecnie zaniechaną w zupełności, a tylko modyfikowaną do granic pewnego zwolnienia tempa. Ponieważ jak się okazuje, Władze tutejsze kontynuują w dalszym ciągu akcję wymiany portali w niezmienionych rozmiarach, postanowiło Towarzystwo interweniować u Władz centralnych w kierunku postawienia tej sprawy na poziomie zgodnym z wymogami ustaw.

Tym sprawozdaniem uzupełniamy starania i poczynione przez nas kroki przedstawione w poprzednim Nrze „Lwowianina“ a mające na celu sprowadzenie remontów do właściwej miary. Zagadnieniu temu jako pierwszorzędnemu obecnie dla zachowania swej własności nieruchomej, poświęcamy nadal naszą największą uwagę i nie możemy dość silnie podkreślić, iż własności tej grozi ostateczna ruina, jeżeli nie potrafilibyśmy zapobiec powtórzeniu się podobnych nakazów w roku następnym.

O podatku drogowym i dopłatach drogowych

w ustawie z 5/8 1938 o poprawte finansów związków samorządu terytorialnego i o zmianie ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych. (Dz. U. Nr 59, poz. 455).

Zmiany w ustawie o tymcz. uregul. finansów komunalnych:

Art. 5. W ustawie z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 62, poz. 454) wprowadza się następujące zmiany:

3) przed art. 12 wstawia się nowy tytuł:

„8 a. Podatek drogowy" —,

a w miejsce uchylonego art. 12 wstawia się nowy art. 12 treści następującej:

. . . . . .

„Art. 12 (1) Podatek drogowy może być pobierany przez:

a) wojewódzkie związki samorządowe na budowę i utrzymanie dróg wojewódzkich,
b) powiatowe związki samorządowe na budowę i utrzymanie dróg powiatowych oraz na zapomogi dla gmin wiejskich i miast niewydzielonych z powiatowych związków samorządowych na budowę i utrzymanie dróg gminnych,
c) miasta wydzielone z powiatowych związków samorządowych na budowę i utrzymanie dróg w obrębie granic administracyjnych tych miast.

(2) Podatek drogowy obciąża położone na obszarze danego związku samorządowego:

a) grunty, podlegające państwowemu podatkowi gruntowemu,
b) przedsiębiorstwa przemysłowe i handlowe...
c) nieruchomości czasowo zwolnione od podatku od nieruchomości, a w gminach wiejskich i miastach niewydzielonych również nieruchomości podlegające temu podatkowi.

(3) Najwyższe obciążenie podatkiem drogowym nie może przekraczać:

a) 75 procent wymiaru państwowego podatku gruntowego,
b) 15 porc. cen świadectw przemysłowych i kart rejestrowanych...
c) 3,5 proc. podstawy wymiaru podatku od nieruchomości, ustalonej w myśl przepisów dekretu Prezydenta R. P. z dnia 14 stycznia 1936 r. o podatku od nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 14), względnie 3,5 proc. podstawy idealnego wymiaru podatku od nieruchomości, czasowo zwolnionych od podatku od nieruchomości.

(4) W przypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie, Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu może zezwolić na podwyższenie norm w ust. (3) lit. a), b), c) — nie więcej jednak niż o 50 proc.

(5) W miastach wydzielonych łączne obciążenie dodatkiem do podatku od nieruchomości i podatkiem drogowym nie może przewyższać 7 proc. podstawy wymiaru podatku od nieruchomości.

(6) Nieruchomości, opłacające koszty pierwszego urządzenia ulic i placów na mocy art. 174 ustawy z dnia 14 lipca 1936 r. o zmianie rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 405), są wolne przez lat 6 od podatku drogowego.

(7) Wpływy z podatku drogowego mogą być użyte wyłącznie na cele, wskazane w ust. (1).

(8) Szczegółowe przepisy o wymiarze i poborze podatku drogowego ustala w drodze rozporządzenia Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrami Skarbu i Komunikacji";

5) po art. 32 dodaje się nowe artykuły 32a, 32 b, 32 c, w brzmieniu następującym:

„Art. 32a. (1) Na podstawie zatwierdzonej przez władzę nadzorczą uchwały organu stanowiącego wojewódzki bądź powiatowy związek samorządowy może pobierać na budowę drogi o twardej nawierzchni specjalne dopłaty od tych właścicieli gruntów i nieruchomości, przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych, którym budowane drogi przynoszą korzyści gospodarcze i udogodnienia.

(2) Specjalne dopłaty na budowę, pobierane na podstawie ust. (1), nie mogą przekraczać 35 proc. kosztów budowy drogi o nawierzchni szutrowej, szerokości, nie przekraczającej 5 metrów — po potrąceniu świadczeń w naturze — oraz nie mogą obciążać właścicieli w pasie przydrożnym, szerszym niż 3 km z każdej strony drogi. Wymiar dopłaty dla indywidualnego płatnika nie może przekraczać w strefie do 1 km 80 proc. podatku drogowego, pobieranego na zasadzie art. 12, w strefie drugiego km 60 proc., w strefie pozostałej 40 proc. O przynależności do odnośnej strefy decyduje położenie ośrodka gospodarczego obiektu podatkowego. Pobór tej dopłaty może trwać najwyżej lat 10.

Art. 32b. (1) Na podstawie zatwierdzonej przez władzę nadzorczą uchwały organu stanowiącego związek samorządowy może pobierać na utrzymanie dróg specjalne dopłaty od osób, nadmiernie zużywających drogi.

(2) Dla oceny nadmiernego zużycia drogi miarodajnym jest powiększenie kosztów utrzymania drogi w stosunku do przeciętnych kosztów utrzymania na obszarze związku samorządowego dróg tej samej kategorii i o nawierzchni tego samego typu, co droga nadmiernie zużywana. Ogólna suma dopłat za nad-

mierne zużycie drogi nie może przewyższać różnicy między przeciętnymi kosztami utrzymania na obszarze związku dróg tej samej kategorii o nawierzchni tego samego typu, co droga nadmiernie zużywana, a kosztem utrzymania tej drogi.

(3) Dopłaty mogą być zastąpione przez ryczałt umówiony między władzą wymiarową a płatnikiem.

Art. 32c. (1) Do poboru i wymiaru dopłat drogowych stosują się przepisy ustawy niniejszej, dotyczące samoistnych danin komunalnych.

(2) Szczegółowe przepisy o wymiarze i poborze dopłat drogowych ustala w drodze rozporządzenia Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrami Skarbu i Komunikacji.

. . . . . .

III. Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 7. (1) Przepisy art. 12 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych w brzmieniu, nadanym art. 5 ustawy niniejszej, będą miały po raz pierwszy zastosowanie przy wymiarze podatku drogowego: w odniesieniu do miast wydzielonych za drugie półrocze okresu budżetowego 1938/39, w odniesieniu do powiatowych i wojewódzkich związków samorządowych — za okres budżetowy 1939/40.

(2) Przepisy art. 32a, 32b i 32c ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych, w brzmieniu nadanym art. 5 niniejszej ustawy, będą miały zastosowanie po raz pierwszy przy wymiarze dopłat drogowych za okres budżetowy 1939/40.

Art. 8. (1) Z dniem 1 kwietnia 1939 r. uchyla się przepisy art. 19 i art. 23 ustawy z dnia 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. z 1921 r. Nr. 6, poz. 32) w części, dotyczącej wymiaru i poboru opłat i specjalnych dopłat drogowych na budowę i utrzymanie dróg samorządowych.

(2) Ilekroć w obowiązujących przepisach powołane są przepisy, uchylone na podstawie ustępu poprzedzającego, należy zamiast nich stosować odpowiednie przepisy art. 12, 32a, 32b i 32c ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych w brzmieniu nadanym w art. 5 ustawy niniejszej.

Art. 9. Ustawa niniejsza nie obowiązuje na obszarze województwa śląskiego.

Art. 10. Wykonanie ustawy niniejszej poruczа się Ministrom Spraw Wewnętrznych i Skarbu.

Art. 11. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia (tj. 12/8 1938).

Do genezy wprowadzenia podatku drogowego w miastach wydzielonych zauważamy, że od pierwszej chwili projektu rządowego obciążenia nieruchomości w miastach wydzielonych, zrzeszenia zainteresowanych właścicieli realności przeciwstawiały się jaknajenergiczniej wprowadzeniu tego podatku. Jeszcze Komisja Skarbowa Sejmu uchwaliła w projekcie tej ustawy obciążenie podatkiem drogowym wszystkich nieruchomości, podlegających podatkowi od nieruchomości, jak i od tego podatku czasowo zwolnionych. Dopiero na plenum Sejmu dzięki wystąpieniu posła Bołądzia imieniem mniejszości Komisji Skarbowej uchwalono zmianę projektu w tym kierunku, że podatkowi drogowemu podlegają w miastach wydzielonych tylko nieruchomości czasowo zwolnione od podatku od nieruchomości.

Czy możliwe jest korzystanie z terenu sąsiedniej nieruchomości przy wykonywaniu nakazanych przez władze robót budowlanych?

OKÓLNIK

z dnia 30 maja 1934 r.

o korzystaniu z sąsiedniej nieruchomości przy wykonywaniu robót budowlanych, nakazanych przez władze. (Nr. SB 28/7).

W związku z zapytaniem jednego z Panów Wojewodów, czy i na mocy jakiego przepisu prawnego możliwe jest czasowe korzystanie z terenu sąsiedniej nieruchomości przy wykonywaniu przez właściciela robót budowlanych, nakazanych przez właściwe władze na podstawie art. 380 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202), w brzmieniu rozporządzenia z dnia 3 grudnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia:

W wypadkach, gdy przy rozpoznawaniu sprawy w trybie art. 380 ustawy budowl. okazałoby się, że osiągnięcie celów, wskazanych w odnośnym przepisie (bezpieczeństwo życia itd.) jest możliwe tylko w drodze wykonania robót, związanych w sposób konieczny z korzystaniem z sąsiedniej posesji lub z umieszczeniem tam urządzeń pomocniczych, władza powołana do wykonywania nadzoru policyjno-budowlanego nad istniejącymi budynkami, powinna w toku postępowania administracyjnego umożliwić właścicielowi odnośnej sąsiedniej posesji udział w postępowaniu w charakterze interesowanego w znaczeniu art. 9—14 rozporządzenia o postępowaniu administracyjnym, a więc między innymi powiadomić go o ter-

minie oględzin i wydać orzeczenie, nakazujące właścicielowi budynku wykonanie niezbędnych robót, a sąsiadowi dopuszczenie wykonania robót na jego gruncie, bądź ustawienia na nim koniecznych urządzeń pomocniczych, wreszcie orzeczenie to doręczyć zarówno właścicielowi budynku jak i będącemu w mowie sąsiadowi.

Takie łączne orzeczenie będzie miało charakter tytułu wykonawczego w znaczeniu art. 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o postępowaniu przymusowem w administracji (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 342 z 1928 r.) nietylko w stosunku do osoby, której nakazano roboty, lecz również i do osoby, na której gruncie mają być wykonane roboty albo urządzenia pomocnicze.

Rozumie się, że nie przesądza to ewent. roszczeń opartych na prawie cywilnym pomiędzy sąsiadami, wynikających z faktu wykonywania robót na obcym gruncie, jako też możności dochodzenia tych roszczeń na drodze cywilno-sądowej.

(—) Korsak
Podsekretarz Stanu

(Z okólnika Min. Spraw. Wewn. Nr. 77 z 30/5 1934, Dz. Urz. Nr. 15).

TABELA

składek do Ubezpieczalni Społecznej za dozorców domowych i pomocników dozorców domowych za ubezpieczenia: chorobowe, emerytalne robotnicze i wypadkowe, łącznie z opłatami na Fundusz Pracy, **obowiązująca od 1 kwietnia 1938.**

	Wysokość składek i opłat na Fundusz Pracy przypadających:		
	na ubezpieczonego	na pracodawcę	Razem zł
Zarabiający w gotówce do zł 20.— miesięcznie	0.25	2.68	2.93
powyżej zł 20.— „ „ 30.— „	0.40	4.29	4.69
„ „ 30.— „ „ 40.— „	3.36	3.09	6.45
„ „ 40.— „ „ 50.— „	4.27	3.93	8.20
„ „ 50.— „ „ 60.— „	5.18	4.78	9.96
„ „ 60.— miesięcznie	6.1%	5.62%	11.72%

Za pracowników fizycznych, zatrudnionych w gospodarstwach domowych oraz za dozorców i pomocników dozorców domowych, zarabiających w gotówce powyżej zł 60.— miesięcznie, należy obliczać składki i opłaty na Fundusz Pracy procentowo od zarobku podstawowego, tj. od faktycznie pobranego zarobku w gotówce z doliczeniem przeciętnej wartości wynagrodzenia w naturze i świadczeń osób trzecich, którą ocenia się w tym wypadku na zł 30.— miesięcznie.

KOMUNIKATY I INFORMACJE.

Upoważnienie Prezydenta miasta do umarzania zaległych danin komunalnych. Rada Miejska na posiedzeniu z 29/3 1938 uchwaliła upoważnić Prezydenta miasta we Lwowie na okres do końca roku budżetowego 1938/9 do umarzania należności, przypadających Gminie z tytułów publiczno-prawnych, gdy ściągnięcie danej należności stało się niemożliwe, a to na zasadzie postanowień art. 44 lit. f) ustawy z 23/3 1933 o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorialnego oraz upoważnić Prezydenta miasta na okres do końca roku budżetowego 1938/9 do umarzania w całości lub w części zaległych należności przypadających gminie z tytułów publiczno-prawnych w wyjątkowych gospodarczo uzasadnionych lub na szczególne uwzględnienie zasługujących przypadkach, analogicznie do uprawnień odnośnie podatków państwowych, przewidzianych w postanowieniach art. 123 ordynacji podatkowej z 15/3 1934 w brzmieniu obwieszczenia Ministra Skarbu z 14/2 1936.

Plakatowanie ogłoszeń wyborczych. W związku z rozpoczynającą się akcją wyborczą do Sejmu i Senatu oraz do Samorządu miejskiego nastąpi niewątpliwie masowe plakatowanie odezw różnych stronnictw politycznych. W obawie, że jak to zazwyczaj bywa, odświeżone tak znacznym nakładem kosztów fasady domów i płoty zostaną oszpecone naklejaniem afiszów i odezw oraz smarowaniem liczb i haseł nie dającymi się zmyć tłustymi farbami, zwróciło się Towarzystwo nasze do p. Starosty Grodzkiego z prośbą o wydanie zarządzeń zapobiegających szkodom z zagrożeniem pociągnięcia winnych do odpowiedzialności administracyjno-karnej.

Dalszy ciąg Zwycz. Walnego Zgromadzenia Członków Towarzystwa naszego odbędzie się w czasie najbliższym na podstawie zaproszeń wysłać się mających. Ogłaszamy tu bilans zamknięcia za rok 1937.

Przychody:

1. Saldo z roku 1936	zł	1.12
2. Wpisowe członków	„	103.—
3. Wkładki członków	„	15.377.50
4. Inseraty w „Lwowianinie“	„	150.—
5. Odsetki od kapitału w MKKO	„	110.47
6. Teatr	„	47.85
7. Dochód z druków	„	374.70
8. Różne wpływy i datki na wyjazd do Warszawy	„	179.07
Razem	zł	16.343.71

Rozchody:

1.	Czynsz za lokal	zł	720.—
2.	Telefon	„	235.50
3.	Wkładka do Związku Zrzeszeń	„	200.10
4.	Druk „Lwowianina“	„	1388.96
5.	Wyjazdy delegacji do Warszawy	„	353.30
6.	Portoria, telegramy i telefony międzymiastowe	„	125.30
7.	Wiece i walne zebrania	„	175.60
8.	Biblioteka i prenumerata czasopism fachowych	„	256.—
9.	Druki	„	15.—
10.	Wydatki kancelaryjne	„	114.20
11.	Pobory personelu	„	7810.—
12.	Ubezpieczenia społeczne i podatki	„	1790.29
13.	Prowizja od inkasa	„	2757.69
14.	Różne wydatki	„	52.85
15.	Saldo na rok 1938	„	348.92
	Razem	zł	16.343.71

FICOWSKI TADEUSZ, em. naczelnik Kasy Skarb. Hofmana 24, przyjmie Zarząd realności.

Zakład Kąpielowy św. Anny

we Lwowie, ul. Akademicka 10

gruntownie odnowiony

poleca P. T. Publiczności:

I. ODDZIAŁY WANNOWE

II. ODDZIAŁ ŁAŹNI

(para mokra i sucha)

Fryzjer i nagniotkarz w miejscu. — Egzaminowani masażyści i masażystki. — CENY PRZYSTĘPNE. ABONAMENT. — Zniżki na legitymacje urzędnicze, WOJSKOWE i AKADEMICKIE

Dla Towarzystw, Związków i Zrzeszeń znaczne ulgi.

W ŚRODY ŁAŹNIA DLA PAŃ

Zakład czynny codziennie do godziny 19-tej. W dnie przedświąteczne i przedniedzielne do godziny 21-szej

Zakład istnieje 50 lat (zał. 1888 r.)

Telefon Nr. 243-35.

Centralna Małopolska Kasa Oszczędności we Lwowie

(dawniej Galicyjska Kasa Oszczędności)

Najstarsza instytucja oszczędnościowa, założona w 1843 roku.

Wkłady oszczędnościowe z gwarancją Państwa. — Rachunki czekowe. — Rachunki bieżące. Dyskont rymes. — Pożyczki wekslowe i hipoteczne. — Kupno, sprzedaż i lombard papierów wartościowych. — Inkaso. — Depozyty.

REZERWY 5,668.000.— zł.

Zasięg działalności — cała Małopolska.

Zamiejscowe wpłaty — P. K. O. 500.198.

TOWARZYSTWO KREDYTOWE MIEJSKIE WE LWOWIE

LWÓW, ul. HALICKA 21. Telef. 276-03 i 208-96

udziela właścicielom murowanych nieruchomości miejskich, położonych w miastach i miasteczkach Małopolski

długoterminowych pożyczek hipotecznych w 5% listach zastawnych

na cele dobrowolnej konwersji prywatnych zobowiązań, przebudowy lub remontu nieruchomości, zakładania instalacji wodociągowych i tp. oraz przeprowadza konwersję wierzytelności komunalnych Kas oszczędności na pożyczki emisyjne.

ODDZIAŁ TOWARZYSTWA W KRAKOWIE, UL. LUBICZ 3

Ceny ogłoszeń: 1/1 str. zł. 250·—, 1/2 str. zł. 125·—, 1/4 str. zł. 70·—, 1/8 str. zł. 40·—, wiersz m/m jednołamowy lub jego miejsce 80 groszy. — Zastrzeżenie miejsca 20% drożej.

WYDAWCA: Lwowskie Towarzystwo Właścicieli Realności. Redaktor odpowiedzialny: RUDOLF LANG

Związkowe Zakłady Graficzne“, Spółdzielnia z odp. udz. we Lwowie, ul. Piekarska 18. —Tel. 290-05.

92586.

IV
Jc 39287

Nr. 8 PAŹDZIERNIK 1938. Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem Rocznik XLIX

WP. Reiss Leopold
Lwów, Bogusławskiego L. 9.

LWOWIANIN

ORGAN·LWOWSKIEGO·TOWARZYSTWA
WŁAŚCICIELI · REALNOŚCI

WYCHODZI RAZ NA·MIESIĄC

Członkowie Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności, **otrzymują to pismo bezpłatnie.**

Redakcja i Administracja: Lwów, ul. Halicka L. 21, II p. Telefon Nr. 240-26.

Biuro Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności znajduje się przy ul. Halickiej L. 21, II p.

Porad prawnych w sprawach podatkowych, sądowych i administracyjnych udziela się w biurze Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności za wykazaniem się kwitem na zapłaconą składkę bieżącą w poniedziałek, środę i piątek od godz. 12—13 popołudniu. — Telefon 240-26.

TREŚĆ NUMERU: W obliczu wyborów do ciał ustawodawczych. — Remonty nakazane i ulgi podatkowe.— Ustawa z dnia 9 kwietnia 1938 r., o ulgach inwestycyjnych (Dz. Ustaw Nr, 26 poz. 224) — Kiedy właściciel realności jest obowiązany do urządzenia osobnego ustępu w poszczególnym mieszkaniu. — Komunikaty i informacje.

Przechowujcie egzemplarze „Lwowianina"
Zamieszczone w nim informacje mogą Wam być potrzebne!

W obliczu wyborów do ciał ustawodawczych.

Ordynacja wyborcza do Sejmu nie użyczyła miejsca w zgromadzeniach ogręgowych delegatom stowarzyszeń właścicieli domów i skutkiem tego własność nieruchoma względnie jej organizacje nie mają możności bezpośredniego zgłaszania swych kandydatów na posłów, nie mogą więc delegować do Izb Ustawodawczych jego przedstawiciela, który by jako znawca tak wielu zawiłych zagadnień dotyczących tej własności umiał i był obowiązany bronić interesów właścicieli domów. Jest to niewątpliwie jednym z powodów, że z trzyletniej działalności rozwiązanego obecnie Sejmu nie jesteśmy zadowoleni jeśli tylko przypomnimy dzieje projektu rządowego dla odbudowy ochrony lokatorów pomimo obrony tego projektu przez przedstawicieli Rządu oraz referentów i zwolenników projektu. Dla celów demagogicznych zwalczano nawet te postanowienia, które nie godziły zupełnie w interesy lokatorów, postanowienia, zwalniające spod ochrony większe mieszkania, których jest nadmiar i których komorne

92586.

jest niższe od przedwojennego. Nie zdawano sobie sprawy z tego, że nie tyle szło w tym wypadku o korzyści dla właścicieli realności, ile o interes państwa. Zależało na tym, ażeby ustawy wyjątkowe ograniczyć do miary racjonalnej, ażeby wzbudzić zaufanie kapitału do lokaty w budownictwie mieszkaniowym. Rząd wie dobrze, że ciężary nałożone na domy miejskie nie zachęcają kapitalistów do budownictwa mieszkań, że jedynie przez silne wzmnożenie tego budownictwa można przeciwdziałać podwyżkom komornego względnie dążyć do unormowania jego wysokości w stosunku odpowiednim do dochodów ludności i że ruch budowlany ma istotne znaczenie dla rozładowania bezrobocia. Skutki krótkowidztwa rozwiązanych Izb nie dały długo na siebie czekać. Od początku tego roku zauważono spadek ruchu budowlanego a nadzieje na wzmożenie się go w jesieni jeszcze bardziej zawiodły. Dokładne obliczenia wykazują, że dla zlikwidowania przeludnienia mieszkań małych, dla zaspokojenia potrzeb wynikających z naturalnego przyrostu ludności oraz dla zastąpienia ciasnych mieszkań w domach istniejących potrzeba by budować przez najbliższe 20 lat około 130.000 izb rocznie. W ostatnim czteroleciu zaś budowano w Polsce rocznie średnio około 5.000 izb. Nie jest że to objaw wysoce niepokojący. Czy może taka dysproporcja długo jeszcze potrwać bez wprowadzenia głębokich wstrząsów w nasze stosunki gospodarcze i zdrowotne? Czy jest możliwe zatrudnianie bezrobotnych przez szereg lat samymi tylko doraźnymi remontami domów starych, remontami upiększeniowymi, które z jednej strony nie przyczyniają się do podniesienia dochodowości domów, a z drugiej strony jako nowy ciężar zatrudniania bezrobotnych odstraszają od inwestowania kapitałów w budownictwie mieszkaniowym? I czyż zawsze należy pomawiać właścicieli domów, że wskazując na konieczność wprowadzenia reform i zmiany ustosunkowania się społeczeństwa do tej własności mają wyłącznie własny interes na celu i nie widzą niebezpieczeństwa dla intersów państwa?

Spodziewamy się, że nie jest już w przyszłości możliwe, aby nowa ordynacja wyborcza pominęła w tak rażący sposób przedstawicieli ogromnej części majątku narodowego przy udziale w wyborach do ciał ustawodawczych. Przecież już i rząd musiał skonstatować, że brak reprezentanta nieruchomej własności miejskiej w ciałach ustawodawczych stanowi lukę szkodliwą dla równowagi czynników gospodarczych. Zastanawiając się nad powodami takiego dotychczasowego lekceważenia tej grupy społeczeństwa, jak gdyby ona nic nie miała do powiedzenia, musimy dość do przekonania, że wielką winę ponosi ona sama. Organizacja właścicieli realności jest niedostateczna. Wiemy, że ledwie może 1/10 część zainteresowanych osób należy do stowarzyszeń i bierze udział w bradach manifestując w ten sposób potrzebę współpracy przy rowiązywaniu zawiłych nieraz kwestyj realnościowych. Jest to dowód małego uspołecznienia, a z taką warstwą oczywiście nikt się nie liczy. Jeżeli zważymy, że dozorcy domów przeprowadzają w umowach zbiorowych lub w orzeczeniach Komisyj rozjemczych niemal wszystkie swoje postulaty, jakkolwiek są one często ze względu na wysokie wymagania nieżyciowe i nieuzasadnione, to musimy też zrozumieć, że powodem tego jest ich silna organizacja a przecież dla ludzi o miesięcznym uposażeniu około 20 do 30 zł składka po 50 groszy miesięcznie nie jest świadczeniem małym. Ponoszą jednak ofiarę chętnie rozumiejąc, że takie świadczenia dają im sowite korzyści. Właściciele realności zaś sądzą, że mogą ciągnąć korzyści z działalności organizacji utrzymywanej kosztem innych, do której sami niczym się nie przyczyniają, ani pracą ani choćby drobną pomocą finansową. Niepowodzenia w obronie interesów swoich mają jednak swe źródło właśnie ujawnić siła organizacji. Czyż w mieście i łączenia się w silnej liczbowo i materialnie organizacji. W takiej chwili jak podczas wyborów do ciał ustawodawczych i do samorządu mogłaby się właśnie ujownić siła organizacji. Czyż w mieście takim jak we Lwowie opinia kilkudziesięciu tysięcy właścicieli realności, licząc w to także już uprawnionych do głosowania członków ich rodzin, nie decydowałaby o przeforsowaniu osób, które zastępowałyby tę nieruchomą własność prywatną? Ileż jest spraw takich, które od wielu lat domagają się unormowania sprawiedliwego? Od chwili ustawowego ustalenia, że bezrobotni i w nędzy będący nie mogą być usunięci z mieszkań małych z powodu niepłacenia komornego, należało przecież pomyśleć o tym i przeprowadzić, że komorne za takich lokatorów winno być płacone z pewnych ogólnych funduszów. Ciężar ten został wprawdzie nałożony na Gminy ustawą w 1932 roku, jednak dotychczas wykonywany nie jest. Co gorsza, nie otrzymując komornego musi właściciel domu dostarczać tym lokatorom bezpłatnie wody względnie płacić za nią Zakładowi miejskiemu, bo i do tego obowiązku Magistrat się nie poczuwa, musi dostarczać mu wszelkiej innej obsługi jak wywozu śmieci, czyszczenia kominów, oświetlenia klatki schodowej itd. a wreszcie musi także płacić podatki i opłaty gminne od tego nieotrzymywanego komornego. Ta niesprawiedliwość jest tak rażąca, że nie da się pomyśleć, aby nie mogła być usunięta, o ile tylko decydujące władze liczyłyby się się z głosem pokrzywdzonych, o ile tylko pokrzywdzeni okazaliby przez swą silną i nieustępliwą organizację, że potrafią zdobyć w przedstawicielstwach ustawodawczych swoją reprezentację, tym bardziej, że przecież w innych państwach sprawy te zostały już dawno odpowiednio rozwiązane. To samo dotyczy nakładanych na nas ciężarów podatkowych jak opłaty drogowej, która swego czasu nie powinna była

być we Lwowie nałożona a kosztowała nas kilka milionów złotych, jak opłata za czyszczenie jezdni, jak wreszcie podwyżka o 50% opłaty kanałowej od roku 1934 pod tytułem nikomu nie płaconych odsetek od zainwestowanego w kanały kapitału, co nas kosztuje rocznie pół miliona złotych itd.

Do takich pozycji należą też nakazy remontowe w roku bieżącym. Pomija się ogólne zubożenie społeczeństwa, obniżenie się stopy życiowej każdego obywatela, jego coraz gorszy strój i wygląd zewnętrzny, ale razi zaniedbywanie w estetycznym wyglądzie realności nie wchodząc w to, że brak wieloletnich remontów pochodzi z niedostateczności dochodów realności i przeciążenia ich podatkami i świadczeniami bezzwrotnymi na rzecz pozostających bez pracy lub źródeł dochodu. Nakazy były bardzo rygorystyczne, rozpoczęcie wykonania prac do trzech dni, grzywny i sprowadzanie przymusowe do Sądów, kary nawet wolnościowe za to, że właściciel domu nie miał potrzebnej gotówki. Wydaje się, że byłoby jednak nieco inaczej, gdyby się było trzeba liczyć z opinią silnie zorganizowanej masy dotkniętych nakazami obywateli, reprezentujących przecież tak ogromny majątek narodowy, jakim są wszystkie domy w Polsce. Organizacje nasze czyniły co mogły, ażeby stępić ostrze tych nakazów i przeprowadziły wreszcie aczkolwiek dość późno, wydanie zarządzeń, że roboty remontowe powinny uwzględniać wpierw potrzeby najpilniejsze oraz dłuższe okresy wykonania, że przeciw wyrokom sądu starościńskiego przysługują normalne środki prawne z możliwością należytej obrony oraz ostatnio możliwość pewnego uwzględnienia wydatków remontowych przy podatkach od nieruchomości, o czym piszemy na innym miejscu obszerniej.

Takie były wyniki zabiegów naszych zrzeszeń w tych najbardziej obecnie aktualnych sprawach, lecz w obliczu czekających nas wyborów do Sejmu, Senatu i Rad Miejskich zastanówmy się nad tym, o ile skuteczniej moglibyśmy działać i zapobiegać dla obrony naszej własności, gdybyśmy przez zwartą i silną organizację wszystkich bez wyjątku interesowanych mogli mieć decydujący wpływ na zdobycie mandatów dla naszych reprezentantów w ciałach stanowiących o naszych prawach i obowiązkach. Droga do takiej konsolidacji jest wszystkim znana: Nie należy poprzestać na własnym należeniu do Towarzystwa, lecz pracować i nie ustawać w pracy nad przekonywaniem niestowarzyszonych o potrzebie zorganizowania się tak długo, aż się wszyscy w Towarzystwie naszym znajdą.

Wobec tego, że obowiązująca ordynacja wyborcza, jak zaznaczyliśmy na wstępie pozbawia nas możliwości desygnowania własnych przedstawicieli do Izb ustawodawczych, nie pozostaje nam nic innego, jak przy wyborze kandydatów desygnowanych bez naszego udziału kierować się zasadą swobodnej oceny każdego nas, którego z tych kandydatów uważa za najbardziej zaufania godnego. Należy jednak przy tym wyjść z tego założenia, że nasze związki są organizacjami zawodowo-gospodarczymi lecz nie politycznymi i mają na celu wyłącznie obronę interesów gospodarczych niezależnie od momentów politycznych. W tym też duchu wydał wszystkim regionalnym organizacjom zalecenie Polski Związek Zrzeszeń Własności nieruchomej miejskiej w Warszawie, będący naszą organizacją centralną.

Remonty nakazane i ulgi podatkowe

Na skutek interwencji naszej organizacji centralnej, Polskiego Związku Zrzeszeń Własności Nieruchomej Miejskiej w Warszawie, wydało Ministerstwo Skarbu okólnik do władz skarbowych i zarządziło, aby w wypadkach, gdy koszty nakazanych remontów lub inwestycyj, poniesione przez właścicieli nieruchomości, były tak wysokie, że osłabiły zdolność płatniczą tych ostatnich, urzędy i izby skarbowe udzielały tym właścicielom ulg w podatku od nieruchomości korzystając z uprawnień przysługujących władzom skarbowym na zasadzie art. 123 ordynacji podatkowej. Ulgi te mogą być udzielane dopiero po dokonaniu wymiaru podatku na skutek odpowiednich indywidualnych podań płatników, skierowanych do urzędu skarbowego lub do Izby skarbowej za pośrednictwem urzędu skarbowego. Do podań tych należy dołączyć uzyskane poprzednio ze starostwa zaświadczenie o tym, że dany właściciel domu miał nakazane wykonanie robót, mających na celu podniesienie estetycznego wyglądu osiedla i że roboty te w roku bieżącym należycie wykonał. Wspomniane ulgi polegają na częściowym lub całkowitym umorzeniu podatku .Należy jednak podkreślić, że udzielenie ulgi w poszczególnych wypadkach jest pozostawione swobodnemu uznaniu władzy skarbowej, która po rozpatrzeniu okoliczności sprawy może odmówić przyznania ulgi, jeżeli uzna, że sytuacja gospodarcza danego płatnika jest na tyle dobra, że wykonanie nakazanych robót nie odbiło się ujemnie na jego zdolności płatniczej. (Na zasadzie § 102 Rozp. Wyk. do Ordynacji podatkowej urzędom skarbowym przysługuje prawo umarzania w ciągu tego samego roku budżetowego należności podatkowych lub ich części w poszczególnym rodzaju podatku do kwoty

500 zł, izbom zaś skarbowym powyżej 500 zł do kwoty 25.000 zł). W sprawie tej Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wystosowało okólnik do Urzędów wojewódzkich dnia 24/9 br. treści następującej: „Na skutek interwencji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Ministerstwo Skarbu poleciło swym organom inspekcyjnym, aby w toku lustracji instruowały władze skarbowe niższych instancji w kierunku stosowania ulg podatkowych do tych właścicieli nieruchomości których zdolność płatnicza osłabła przez poniesienie nieprzewidzianych kosztów przy remoncie domów. W związku z tym Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi o spowodowanie, by powiatowe władze administracji ogólnej wydawały zaświadczenia o wykonaniu robót, mających na celu podniesienie o wykonaniu robót, mających na celu podniesienie estetycznego wyglądu osiedli tym właścicielom nieruchomości, którzy te roboty w bieżącym roku należycie wykonali i którzy o wydanie takiego zaświadczenia do wspomnianych władz się zgłoszą. Zaświadczenia te winny być należycie ostemplowane".

W związku z tymi okólnikami interweniowała deputacja Towarzystwa w składzie pp. Min. Dra Stesłowicza, Dra A. Lewickiego, J. Pareckiego i R. Langa u p. dyrektora Izby Skarbowej dnia 26 października br. i składając odpowiedni memoriał prosiła o wydanie zarządzenia Urzędom Skarbowym, ażeby podania o wyżej omawiane ulgi podatkowe rozpatrywane były z należytą życzliwością w uwzględnieniu ogromnego wysiłku finansowego właścicieli realności dla zadośćuczynienia zarządzeniom p. Premiera oraz intencji p. Ministra Skarbu przy wydawaniu zarządzenia co do stosowania ulg podatkowych.

P. Dyrektor Izby Skarbowej, po dłuższej wyczerpującej konferencji przyrzekł życzliwe rozpatrywanie należycie uzasadnionych podań indywidualnych, zaznaczając jednak, że odpisy podatków mogą być stosowane jedynie w wypadkach wyjątkowego osłabienia siły płatniczej podatnika.

Inna deputacja w składzie pp. radnego Mgra Zubickiego, Dr Samuely'go, Dra Moszkowicza i inż. Pordesa interweniowała w Prezydium Magistratu tak u p. Prezydenta Ostrowskiego jak i p. Wiceprezydenta Irzyka i składając obszerny memoriał prosiła o zarządzenie, ażeby Urząd nadzoru budowlanego przychylnie ustosunkowywał się do próśb o uchylenie lub odroczenie nakazów wyprawiania na gładko murów szczytowych w tych wypadkach, kiedy już w tym roku wykonano remonty najpilniejsze i poniesiono znaczniejszy wydatek. Zacytowano w memoriale tym kilka wypadków wymieniając ulice Bilińskich, Gródecką i Lenartowicza, w których próśb takich nie uwzględniano a ponadto nałożono grzywny za niewykonanie w terminie nakazanego wyprawienia murów. Panowie Prezydenci przyrzekli zbadanie tych spraw a poza tym zakomunikowali, że w przyszłości nakazom tym będzie nadawany bieg normalny z możliwością wnoszenia odwołań oraz bezzwłocznością wykonywania tylko w wypadkach zagrażania bezpieczeństwu życia i zdrowia. Deputacja przedłożyła także drugi memoriał z prośbą, ażeby zaległości w daninach samorządowych a między nimi także w opłatach za wodę i kanał datujące się z wymiarów po koniec roku 1937 mogły być spłacane obligacjami Gminy względnie w ich braku papierami rządowymi po ich wartości nominalnej i to nawet wtedy, jeśli spłata tych zaległości zostanie rozłożona na raty. Rozterminowanie tych zaległości miałoby być konieczne, ponieważ doświadczenie nauczyło, że wszelkie opusty i ulgi były bezskuteczne, jeśli były zawarunkowane doraźną spłatą. Panowie Prezydenci przyrzekli zbadać życzliwie zgłoszony postulat i możliwości jego uwzględnienia.

O ulgach inwestycyjnych

Ustawa z dnia 9 kwietnia 1938 r. (Dz. Ustaw Nr 26 poz. 224)

Rozdział VII.

Ulgi dla nowoczesnych budowli oraz dla niektórych inwestycyj w budynkach istniejących.

Art. 24. (1) Nowowznoszone budowle oraz części dobudowane zwalnia się na okres dziesięcioletni, od dnia chociażby tylko częściowego ich użytkowania;

1) od podatków: od nieruchomości lub budynkowych, pobieranych na rzecz Państwa i związków samorządowych;

2) od wszelkiego rodzaju danin publicznych, dla których podstawą wymiaru są podatki: od nieruchomości lub budynkowe, z wyjątkiem opłat i dopłat, przewidzianych w art. 19 i 23 ustawy z dnia 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. z 1921 r. Nr. 6, poz. 32) oraz w art. 6 ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o oświadczeniach w naturze na niektóre cele publiczne (Dz. U. R. P. Nr 27, poz 204),

— jeżeli budowa lub dobudowa zostanie wykończona do końca roku 1942.

(2) Dla nowowznoszonych budowli oraz części dobudowanych, zawierających lokale mieszkalne nie większe niż trzyizbowe, przewidziany w ust. (1) okres dziesięcioletni przedłuża się do lat piętnastu,

jednakże tylko w stosunku do przychodu z lokali mieszkalnych.

(3) W stosunku do budowli, położonych w granicach administracyjnych miasta Gdyni, przedłuża się przewidziany w ustępach poprzedzających dziesięcioletni okres zwolnienia od podatku od nieruchomości lub od podatków budynkowych do lat 15, a okres piętnastoletni do lat 25. Przepisu powyższego nie stosuje się do podatków, pobieranych na rzecz miasta Gdyni.

(4) Lokale w budowlach, określonych w ust. (1), wolne są od podatku od lokali przez lat 10, zaś lokale, określono w ust. (2) przez lat 15, od dnia chociażby tylko częściowego użytkowania tych budowli.

Art. 25. (1) Osobom fizycznym, które do końca 1942 r. wybudują domy mieszkalne lub garaże, służy prawo potrącenia z dochodu, podlegającego podatkowi dochodowemu (dział I i II), sum zużytych na budowę, z wyłączeniem pożyczek udzielonych przez Państwowy Fundusz Budowlany, jednak nie więcej niż zł 15.000 na pierwszy lokal mieszkalny i zł 5.000 na każdy następny lokal mieszkalny. Dla m. st. Warszawy kwoty powyższe określa się na zł 20.000 i zł 7.000. Koszt budowy garażu ulega potrąceniu w całości.

(2) Prawo, określone w ust. (1), służy osobom prawnym wyłącznie dla jedno i dwuizbowych mieszkań.

(3) Na obszarze Centralnego Okręgu Przemysłowego oraz miasta Gdyni prawo określone w ust. (1) i (2) służy osobom, w tych ustępach wymienionym, bez ograniczeń co do wysokości dopuszczalnych do potrącenia kosztów budowy i co do ilości izb w poszczególnych lokalach mieszkalnych.

(4) Właścicielom domów, zarówno osobom fizycznym jak i prawnym, którzy przeprowadzą w okresie do r. 1942 w istniejących budowlach kanalizacje lub wodociągi, służy prawo potrącenia z ogólnego dochodu, podlegającego podatkowi dochodowemu (dział I) sum wydatkowanych na ten cel z wyłączeniem pożyczek, udzielonych przez Państwowy Fundusz Budowlany.

(5) Potrącenie, przewidziane w ustępach poprzedzających — jeżeli chodzi o dochód, podlegający opodatkowaniu według działu I ustawy o podatku dochodowym — będzie dokonane z dochodu roku operacyjnego, w którym sumy zużyte na budowę lub na inwestycje wskazane w ust. (4) wydatkowano. Jeżeli suma, ulegająca potrąceniu stosownie do ustępów poprzedzających, przewyższa ten dochód, nadwyżka będzie potrącona z dochodu następnych 4 lat. Potrącenie przewidziane w ust. (1), (3) i (4) — jeżeli chodzi o wynagrodzenia podlegające opodatkowaniu według działu II ustawy o podatku dochodowym — będzie dokonane od wynagrodzeń otrzymanych w roku, w którym sumy zużyte na budowę lub na inwestycje wskazane w ust. (4) wydatkowano. Jeżeli suma, ulegająca potrąceniu stosownie do ust. (1), (3) i (4), przewyższa wspomniane wynagrodzenia, nadwyżka będzie potrącona od wynagrodzeń, otrzymanych w ciągu następnych 4 lat.

(6) Prawo potrącenia służy osobom, wymienionym w ustępach poprzedzających, również wówczas, gdy wybudowane przez nie domy przejdą na własność osób trzecich.

(7) Pozostały po potrąceniu dochód podlega opodatkowaniu według tej stopy procentowej, jaka będzie właściwa dla osiągnięcia dochodu bez potrąceń przewidzianych w ustępach poprzedzających.

(8) Przepisy ust. (1), (2) i (3) nie naruszają prawa płatników do potrąceń, przewidzianych w art. 6 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 2, poz. 6) z tytułu zużycia budynków, określonych w powyższych ustępach.

(9) Przepisy ust. (1), (3) oraz (5)—(7) stosuje się odpowiednio do osób fizycznych, które są członkami spółdzielni mieszkaniowych lub mieszkaniowo-budowlanych, z tą jednak różnicą, że każda z tych osób może sobie potrącić z ogólnego dochodu, podlegającego podatkowi dochodowemu (Dział I i II) tytułem kosztów budowy każdego lokalu mieszkalnego najwyżej zł 5.000, a w m. st. Warszawie 7.000 zł.

(10) Jeżeli nowowzniesiony budynek jest przeznaczony tylko częściowo na cele mieszkalne lub garaże, potrąca się jedynie taką część sum zużytych na budowę, jaka odpowiada stosunkowi kubatury użytkowej części mieszkalnej lub przeznaczonej na garaże, do kubatury użytkowej całego budynku.

Art. 26. (1) Prawo, określone w art. 25, służy również osobom, pobierającym wynagrodzenia, podlegające specjalnemu podatkowi od wynagrodzeń wypłacanych z funduszów publicznych, przy czym stosuje się odpowiednio przepisy powyższego artykułu z następującymi zmianami:

1) przy ustalaniu sumy podatku, przypadającej do zwrotu osobom, pobierającym wynagrodzenia obciążone wyłącznie podatkiem specjalnym, łączy się w jedną ogólną sumę, z jednej strony wynagrodzenia otrzymane w ciągu roku, z drugiej — potrącony od tych wynagrodzeń podatek i ustala się stosunek procentowy ogólnej sumy potrąconego podatku do ogólnej sumy wynagrodzeń; przypadającą do zwrotu kwotę podatku oblicza się przy zastosowaniu do sumy, podlegającej potrąceniu, stopy procentowej, ustalonej stosownie do zdania poprzedzającego;

2) osobom, pobierającym różne wynagrodzenia, z których jedne podlegają tylko podatkowi dochodowemu, inne tylko podatkowi specjalnemu, bądź też, które podlegają równocześnie i podatkowi dochodowemu i podatkowi specjalnemu, służy prawo do ulg w obu podatkach. Jednakże koszty budowy potrącone raz w całości z wynagrodzeń, podlegających tylko podatkowi dochodowemu, nie mogą być po raz

drugi potrącone z wynagrodzeń, podlegających tylko podatkowi specjalnemu (oraz odwrotnie), jeżeli te wynagrodzenia zostały otrzymane w tym samym roku; przy ustalaniu sumy podatku dochodowego, przypadającej do zwrotu, stosuje się przepisy art. 25, zaś przy ustalaniu przypadającej do zwrotu sumy podatku specjalnego stosuje się odpowiednio przepisy zawarte w pkt. 1).

(2) W przypadku, gdy ulga dotyczy podatku specjalnego, pobieranego na rzecz osób prawnych, wymienionych w art. 2 ust. (1) pkt. 3) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 503) w brzmieniu ustawy z dnia 30 marca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 187), osoby te zwracają podatek na zarządzenie właściwego urzędu skarbowego.

(3) Ulga w specjalnym podatku od wynagrodzeń wypłaconych z funduszów publicznych, przewidziana w ustępach poprzedzających, służy osobom, które budowę domów mieszkalnych lub garaży ukończą po dniu ogłoszenia ustawy niniejszej, bez względu na termin rozpoczęcia budowy.

Art. 27. Dochody, płynące z nowowznoszonych domów mieszkalnych w gminach miejskich, a składających się wyłącznie z lokali nie większych niż dwuizbowych, są wolne od podatku dochodowego do końca dziesiątego roku podatkowego od chwili ukończenia budowy, jeżeli budowa tych domów zostanie ukończeno do końca roku 1942. Jeżeli nowowzniesiony dom składa się również z innych lokali niż mieszkalne, wówczas jest wolny od podatku dochód z domu w takiej części, jaka odpowiada proporcjonalnie przychodowi z lokali mieszkalnych w stosunku do przychodu z całego domu.

Art. 28. Dobudowy, na skutek których powstają nowe lokale mieszkalne, traktuje się celem zastosowania ulg w podatku doch na równi z budową domów.

Art. 29. Za lokale jednoizbowe w rozumieniu rozdziału niniejszego uważa się lokale, składające się z kuchni, stanowiącej zarazem izbę mieszkalną i ewentualnie z pomieszczeń przynależnych, jak przedpokój, łazienka itp. Za lokale dwuizbowe uważa się lokale, składające się oprócz pomieszczeń przynależnych, z jednego pokoju i kuchni.

Art. 30. (1) Dotacje, przewidziane w art. 4 pkt. 2) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 10, poz. 107) oraz umowy o bezpłatne przeniesienie własności nieruchomości, przewidziane w art. 9 tegoż rozporządzenia, są wolne od podatku od darowizn.

(2) Wolne są od opłat stemplowych:

1) pisma, tyczące się nabycia nieruchomości przez miasta lub powiatowe związki samorządowe bądź przez Skarb Państwa (Państwowy Fundusz Budowlany) stosownie do przepisów art. 9 lub 11 rozporządzenia o rozbudowie miast, powołanego w ust. (1) bądź nabycia nieruchomości przez instytucje ubezpieczeń społecznych celem budowy domów mieszkalnych;

2) pisma, stwierdzające umowy, którymi miasta bądź powiatowe związki samorządowe bądź Skarb Państwa (Państwowy Fundusz Budowlany) bądź też instytucje ubezpieczeń zbywają osobom fizycznym lub prawnym grunty budowlane na własność albo na prawie zabudowy celem budowy domów; jeżeli przedmiotem zbycia nie jest grunt już zajęty przez budynek zdatny do używania, który wystawił nabywca lub jego poprzednik, opłata stemplowa, która należałaby się w braku zwolnienia, ma być uiszczona w ciągu trzech lat od sporządzenia pisma, jeśli w tym czasie nie została ukończona budowa domu, zdatnego w całości do używania;

3) pismo, tyczące się przejścia własności budynku, posiadającego cechy wymienione w ust. (3), który nie wcześniej niż na tydzień przed sporządzeniem pisma nie był jeszcze zdatny do używania ani w całości ani w części, jeżeli pismo zostało sporządzone w ciągu lat czterech od dnia rozpoczęcia robót technicznych, celem położenia fundamentów; za budynek w rozumieniu przepisu niniejszego uważa się budowlę, która obejmuje co najmniej fundamenty, zajmujące całą powierzchnię, która ma być zabudowana, oraz grunt pod tą budowlą; okoliczność, że władza sprawująca nadzór nad budownictwem nie wydała jeszcze pozwolenia na używanie, tudzież okoliczność, że budynek nie jest używany, nie dowodzą same przez się, iż nie jest zdatny do używania;

4) pisma, stwierdzające umowę o przeniesienie własności budynku, posiadającego cechy wymienione w ust. (3), jeżeli ta umowa jest tytułem przejścia własności pierwszym po dniu, w którym budynek stał się zdatny do używania w całości lub w części i zostaje sporządzona bądź w czasie, gdy się budynku jeszcze nie używa bądź w ciągu lat dwóch od dnia, w którym zaczęto go używać w całości lub w części;

5) obligacje i innego rodzaju obligi, dotyczące pomocy kredytowej, przewidzianej w rozporządzeniu o rozbudowie miast, powołanym w ust. (1) tudzież w art. 12 ust. (1)—(3) ustawy z dnia 8 lutego 1928 r. o Śląskim Funduszu Gospodarczym (Dz. U. Śl. z 1933 r. Nr 22, poz. 46), w brzmieniu ustawy z dnia 15 czerwca 1936 r. (Dz. U. Śl. Nr 13, poz. 23) oraz weksle własne nie na zlecenie, wystawione w ramach kredytu budowlanego krótkoterminowego, przewidzianego w art. 11 pkt. 1) powołanego rozporządzenia.

(3) Punkty 3) i 4) ust. (2) stosuje się do pism, które dotyczą budynków mieszkalnych, składających się wyłącznie z lokali jedno lub dwuizbowych (art. 29) albo budynków mieszkalnych, znajdujących się w Centralnym Okręgu Przemysłowym, bądź w granicach administracyjnych miasta Gdyni oraz budowli ubocznych, należących do wymienionych budynków mieszkalnych.

(4) Jeżeli w budynku, przeznaczonym tylko częściowo na cele mieszkalne, część mieszkalna posiada cechy, wymienione w ust. (3), to zwolnienie, przewidziane w pkt. 3) i 4) ust. (2), następuje przez wyłączenie z podstawy wymiaru takiej części wartości budynku, jaka odpowiada stosunkowi kubatury użytkowej części mieszkalnej do kubatury użytkowej całości.

Art. 31. Wpisy w księgach wieczystych oraz podania o dokonanie tych wpisów, dotyczące bądź przejścia na gminę miejską lub na powiatowy związek samorządowy lub na Skarb Państwa własności nieruchomości, nabytych w myśl art. 9 lub 11 rozporządzenia z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 10, poz. 107), bądź pomocy kredytowej, przewidzianej w powołanym rozporządzeniu, a dotyczącej budynków wymienionych w art. 30 ust. (3), są wolne od opłat sądowych.

Art. 32. (1) Ulgi, przewidziane w art. 24, służą z samego prawa w trybie, jaki określi rozporządzenie Ministra Skarbu. W razie sporu, osoba roszcząca sobie prawo do tych ulg, powinna udowodnić okoliczności faktyczne, uzasadniające to prawo. Sposób udowodnienia oraz tryb postępowania w tych wypadkach określi rozporządzenie Ministra Skarbu.

(2) Sumę, przypadającą do potrącenia stosownie do przepisów art. 25, z dochodu, podlegającego opodatkowaniu według działu I ustawy o podatku dochodowym, płatnik potrąca w zeznaniu o dochodzie, złożonym za właściwy rok operacyjny (art. 25 ust. (5). Do zeznania tego powinien płatnik dołączyć wiarygodny wykaz poniesionych na budowę kosztów.

C d. n.

Kiedy właściciel realności jest obowiązany do urządzenia osobnego ustępu w poszczególnym mieszkaniu

(Z wyroku N. T. A. z 27/X 1937 L. rej. 3808/35).

Z tezy: „Postanowienia przepisów miejscowych o usuwaniu nieczystości i wód opadawych, o ile ustanawiają obowiązek urządzenia w budynkach, wzniesionych przed wejściem w życie prawa budowlanego z 16/2 1928 w każdym co najmniej trzyizbowym mieszkaniu osobnego ustępu, wychodzą poza ramy tegoż prawa".

Wyrok powyższy zapadł w sprawie dotyczącej Krakowa, jednak identyczny obowiązek urządzenia osobnego ustępu spłukiwanego wodą w każdym mieszkaniu, złożonym z trzech lub więcej izb (2 pokoje i kuchnia) na nieruchomościach, zabudowanych przed wejściem w życie art. 251 ustawy budowlanej znajduje się także w § 13 b. przepisów miejscowych o usuwaniu nieczystości i wód opadowych dla m. Lwowa. Otóż w myśl cytowanego wyroku NTA przepisy miejscowe o ustępach oparte zostały na art. 408 p. 12 oraz art. 409 p. 10 prawa budowlanego. O urządzeniu ustępów w miastach w dzielnicach skanalizowanych traktuje art. 251 prawa budowl. Przepis ten, zamieszczony w dziale przepisów policyjno-budowlanych dla gmin miejskich i uzdrowisk, dotyczy oczywiście budynków nowowzniesionych, a także budynków nadbudowanych lub powiększonych w odpowiednich ich częściach, jako też budynków ulegających przebudowie, nie może natomiast stosowany być do budynków istniejących już w czasie wejścia w życie prawa budowlanego, ani bowiem ten przepis ani żaden inny przepis powołanego prawa nie nakłada na właścicieli wzmiankowanych ostatnio budynków obowiązku dostosowania istniejącego urządzenia ustępów do wymogów omawianego artykułu. W związku z powyższym uznać należy, że także przepisy miejscowe o urządzeniu ustępów wydane na podstawie prawa budowlanego, mogą dotyczyć tylko tych budynków, do których odnoszą się stosowne przepisy prawa budowlanego. W tym stanie prawnym postanowienia, objęte § 16 cyt. przepisów miejscowych jako zawierające wymogi, którym winno odpowiadać urządzenie ustępów w domach wzniesionych przed wejściem w życie prawa budowl., a zarazem ustanawiające obowiązek właścicieli tych domów odpowiedniego ich przerobienia, niezależnie od przebudowy domu, okazują się jako wychodzące poza ramy prawa budowlanego. Skoro zatem pozwana władza opiera zaskarzone orzeczenie na wymienionym ostatnio przepisie, to popada w niezgodność z prawem...

W myśl głosy Gustawa Szymkiewicza na powstanie obowiązku założenia w każdym mieszkaniu m. i. klozetów spłukiwanych nie ma wpływu okoliczność kiedy budynek został wybudowany, miarodajny natomiast jest czas połączenia działki z wodociągiem i z kanalizacją gminnym. Obowiązek ten obciąża właścicieli działek, które są łączone z wodociągiem i z kanałami gminnymi po wydaniu przepisów, opartych na prawie budowl., nakładających obowiązek połączenia, o którym mowa, nie dotyczy natomiast działek połączonych z wodociągiem i kanałami gminnymi przed wydaniem wspomnianych przepisów, o ile oczywiście nie wypływał z przepisów które obowiązywały uprzednio.

KOMUNIKATY I INFORMACJE.

Ważne orzeczenie Sądu Najwyższego. Płatnik, którego wierzytelność została przez urząd skrabowy zajęta na pokrycie zaległych podatków, może dochodzić sądownie przeciw swemu dłużnikowi zapłaty swej należności do rąk urzędu skarbowego. (Wyrok SN z 19/I 1938 C. II. 2264/37. OPA 2272).

Kto ma zamiar wypowiedzieć dozorcy na koniec marca 1939 winien już teraz wnieść skargę o rozwiązanie stosunku służbowego, ponieważ zachodzi obawa, iż z powodu nawału takich spraw ze względów proceduralnych może nie uzyskać prawomocnego wyroku do końca marca 1939.

Centralna Małopolska Kasa Oszczędności we Lwowie
(dawniej Galicyjska Kasa Oszczędności)

Najstarsza instytucja oszczędnościowa, założona w 1843 roku.

Wkłady oszczędnościowe z gwarancją Państwa. — Rachunki czekowe. — Rachunki bieżące. Dyskont rymes. — Pożyczki wekslowe i hipoteczne. — Kupno, sprzedaż i lombard papierów wartościowych. — Inkaso. — Depozyty.

REZERWY 5,668.000.— zł.
Zasięg działalności — cała Małopolska.
Zamiejscowe wpłaty — P. K. O. 500.198.

TOWARZYSTWO KREDYTOWE MIEJSKIE WE LWOWIE
LWÓW, ul. HALICKA 21. Telef. 276-03 i 208-96

udziela właścicielom murowanych nieruchomości miejskich, położonych w miastach i miasteczkach Małopolski

długoterminowych pożyczek hipotecznych w 5% listach zastawnych

na cele dobrowolnej konwersji prywatnych zobowiązań, przebudowy lub remontu nieruchomości, zakładania instalacji wodociągowych i tp. oraz **przeprowadza konwersję** wierzytelności komunalnych Kas oszczędności na pożyczki emisyjne.

ODDZIAŁ TOWARZYSTWA W KRAKOWIE, UL. LUBICZ 3

Uczęszczajcie do Teatrów Miejskich we Lwowie!

Członkowie Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności mogą nabywać **Kupony zniżkowe** dla wstępów do Teatrów Miejskich na wszystkie przedstawienia z wyjątkiem obcych imprez oraz dni zastrzeżonych, a to w godzinach przedpołudniowych w lokalu Towarzystwa ul. Halicka 21. — Zniżki są bardzo znaczne i wynoszą około 30 do 50%.

Ceny ogłoszeń: 1/1 str. zł. 250·—, 1/2 str. zł. 125 —, 1/4 str. zł. 70·—, 1/8 str. zł. 40·—, wiersz m/m jednołamowy lub jego miejsce 80 groszy. — Zastrzeżenie miejsca 20% drożej.

WYDAWCA: Lwowskie Towarzystwo Właścicieli Realności. Redaktor odpowiedzialny: RUDOLF LANG
Związkowe Zakłady Graficzne", Spółdzielnia z odp. udz. we Lwowie, ul. Piekarska 18. — Tel. 290-05.

92586.

IV
39287

Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem

Nr. 9 LISTOPAD 1938. Rocznik XLIX

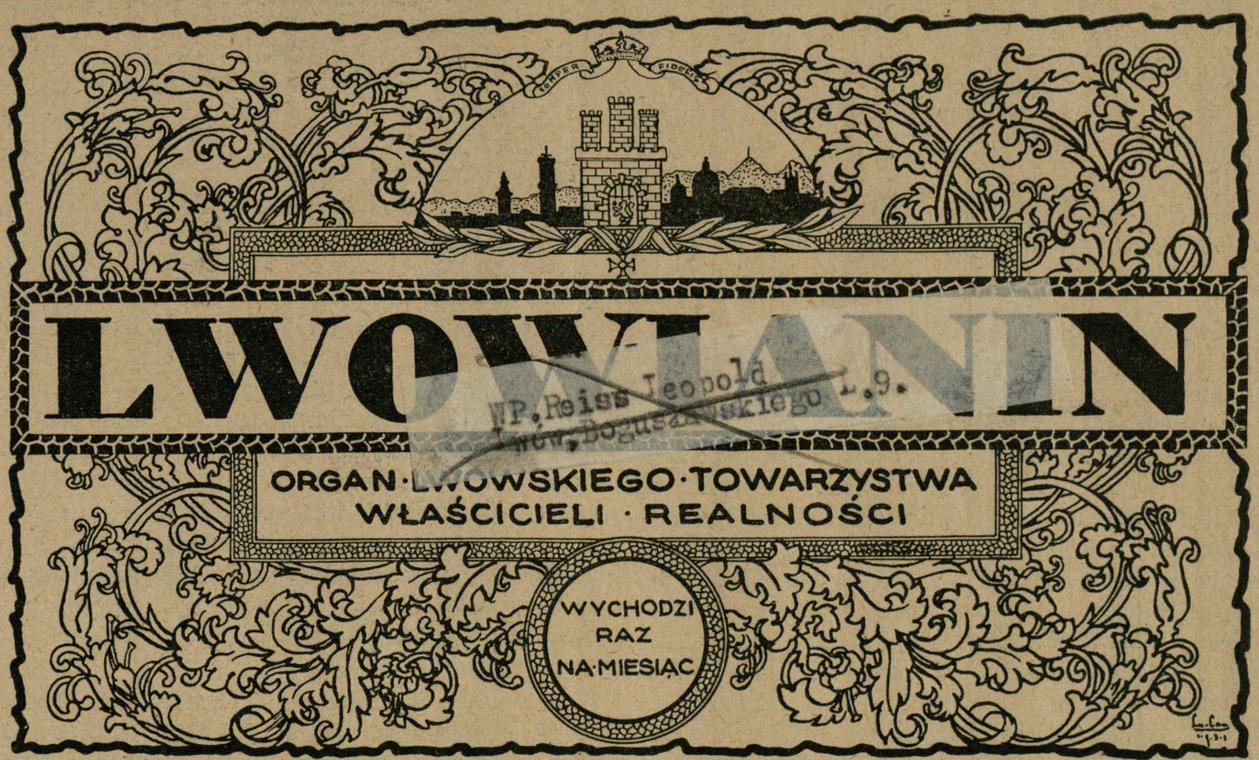

WP. Reiss Leopold
Lwów, Bogusławskiego L. 9.

Członkowie Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności, otrzymują to pismo bezpłatnie.

Redakcja i Administracja: Lwów, ul. Halicka L. 21, II p. Telefon Nr. 240-26.

Biuro Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności znajduje się przy ul. Halickiej L. 21, II p.

Porad prawnych w sprawach podatkowych, sądowych i administracyjnych udziela się w biurze Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności za wykazaniem się kwitem na zapłaconą składkę bieżącą w poniedziałek, środę i piątek od godz. 12—13 popołudniu oraz we wtorek i piątek od 18·30 do 19·30. — Telefon 240-26.

TREŚĆ NUMERU: Na marginesie odezwy i ankiety Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności. — Normy świadczeniowe na pomoc zimową dla bezrobotnych we Lwowie. — Dr. Albert Samuely: Co każdy wiedzieć powinien, gdy otrzyma wymiar podatku dochodowego. — O zapobieganiu powstawania i rozszerzania się pożarów w budynkach. — O ulgach inwestycyjnych ustawa z z dnia 9 kwietnia 1938 r., (Dz. Ustaw Nr, 26 poz. 224) — — Komunikaty i informacje.

Przechowujcie egzemplarze „Lwowianina“
Zamieszczone w nim informacje mogą Wam być potrzebne!

Na marginesie odezwy i ankiety Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności.

W chwili, gdy organ naszego Towarzystwa „Lwowianin“ dojdzie do rąk naszych członków, będą już zapewne wszyscy właściciele realności we Lwowie w posiadaniu naszej odezwy i ankiety. Cel naszej akcji jest widoczny i dla każdego zrozumiały. Chodzi nam o to, byśmy stworzyli silną jak najszerzej zakrojoną organizację, apolityczną, o charakterze ściśle gospodarczym, któraby w swoich szeregach skupiła wszystkich bez wyjątku właścicieli realności polskiego Lwowa a w najbliższej przyszłości także i innych miast wschodniej Małopolski.

Służąc idei utrzymania własności prywatnej, musimy się w zwartym froncie, oparci na najszerszych podstawach, przeciwstawić przerzuceniu wszystkich

92586.

ciężarów wyłącznie na nasze barki a zarazem zwrócić się z apelem do wszystkich zainteresowanych a dotąd niezrzeszonych właścicieli realności, by nam w walce o ten postulat pomogli i zdali sobie sprawę z tego, że nie uchodzi korzystać z naszej pracy, bez poniesienia z ich strony jakichkolwiek ofiar.

Jakżesz wobec haseł wytężenia wszystkich naszych sił, celem zapobieżenia likwidacji dorobku całego naszego życia, nazwać można robotę tych jednostek, które chciałyby utrudnić konsolidację naszego związku? Czy zdają sobie sprawę z tego, co robią i jakie następstwa pociągnąć może tego rodzaju działalność, zwłaszcza gdy wobec zbliżających się wyborów do samorządu staniemy nieskonsolidowani, rozbici w drobnych stowarzyszeniach, bez odpowiedniej organizacji, bez własnej prasy, za pomocą której moglibyśmy się komunikować i wzajemnie porozumiewać celem zdobycia odpowiedniej reprezentacji w Zarządzie miejskim, od którego zależy egzystencja nieruchomości miejskiej. Czyż nie łączą nas wspólne bolączki, które od lat toczą nasz organizm w postaci ochrony lokatorów, trwającej już od ćwierć wieku, dalej moratorium mieszkaniowego nie tylko, że niszczącego wszelką rentowność realności ale wprost podkopującego jej byt. Czy nie spadają na nas ciągle nowe ciężary we formie podatków państwowych oraz podatków i opłat samorządowych, czy nie nakłada się na nas coraz dalszych świadczeń pod nazwą remontów, mających za cel nietylko podniesienie estetycznego wyglądu miast, ale także przysporzenie zajęcia bezrobotnym. Czyż nie czekają na nas znowu wielkie wydatki w związku z przystosowaniem realności do obrony przeciwlotniczej? — Czy możemy patrzeć na to obojętnie, jak się nas pociąga do odpowiedzialności karnej, skoro bez własnej winy nie możemy ponosić tak wielkich ofiar, jakie nam ponosić każą i gdy nie możemy się dalej zadłużać i wykonywać w ciągu dni trzech nakazanych nam (nie zawsze bardzo koniecznych) remontów?

Praca nasza musi być poważną a nie opartą na hasłach demagogicznych i na frazesach zdradzających już na pierwszy rzut oka szkodliwość tych, którzy nimi tak hojnie szafują. Dotychczasowa nasza działalność wykazywała, że stanowisko nasze było zawsze słuszne i uzasadnione. Stwierdzały nam to liczne wyroki Najwyższego Trybunału Administracyjnego, do którego musieliśmy się niestety tak często odwoływać, jako też odpowiedzi na nasze memoriały, które wnosiliśmy do naszych Władz naczelnych.

To też chcąc i nadal mieć należycie opracowany materiał dla uzasadnienia naszych postulatów, urządziliśmy ankietę, celem ustalenia szkód poniesionych z powodu ubytku w czynszach i wydatków łożonych na konserwację i remonty naszych domów w ostatnich latach. Nie chcemy jednak ograniczyć się tylko do zbierania dat, lecz pragniemy i nadal wykazać inicjatywę i stworzyć placówkę samopomocową, któraby dała właścicielom realności możność przetrwania najcięższego czasu.

Idąc za myślą poddaną przez panią St. B. na ostatnim Walnym Zgromadzeniu, chcemy podjąć akcję celem stworzenia spółdzielni kredytowej, któraby miała skupić jak najszersze koło właścicieli realności i umożliwić im uzyskanie taniego kredytu, z którego by mogli korzystać na opędzenie najniezbędniejszych wydatków. Będzie to pewny i skuteczny sposób obrony własności nieruchomej.

W związku z tym rozesłaliśmy odpowiednie kwestionariusze do poszczególnych właścicieli realności i zamieściliśmy je również na ostatniej stronie niniejszego numeru „Lwowianina“ i prosimy o nadesłanie nam odpowiedzi w możliwie najbliższym czasie pod adresem naszego Towarzystwa.

Inż. K. Dz.

Normy świadczeniowe na pomoc zimową dla bezrobotnych we Lwowie

Wojewódzki Komitet Pomocy Zimowej Bezrobotnym we Lwowie ustalił już normy świadczeń dla właścicieli realności miejskich przez 5 miesięcy zimowych, licząc od 1 grudnia 1938.

Podstawą do obliczenia tych świadczeń jest dochód netto, przyjęty za podstawę wymiaru podatku dochodowego za rok podatkowy 1937 (czyli osiągnięty w roku operacyjnym 1936). W razie złożenia nierozstrzygniętego dotychczas odwołania od tego wymiaru, należy, naszym zdaniem, przyjąć za podstawę niesporną część dochodu. Od powyższego (rocznego) dochodu netto należy odjąć kwotę wymierzonego podatku dochodowego, pozostałość podzielić przez 12 i od otrzymanej w ten sposób kwoty miesięcznego dochodu obliczyć miesięczną sumę ofiary na Pomoc Bezrobotnym według następującej skali procentowej:

do zł	120.—			20 gr
od „	121.—	do zł	300.—	$^1/_2$ proc.
„ „	301.—	„ „	600.—	$^3/_4$ „
„ „	601.—	„ „	800.—	$1^1/_4$ „
„ „	801.—	„ „	1000.—	$1^3/_4$ „
„ „	1001.—	„ „	2000.—	$2^1/_4$ „
„ „	2001.—	„ „	2500.—	3 „
„ „	2501.—	wzwyż		4 „

Do domów nowowzniesionych, zwolnionych od podatku dochodowego, stosuje się ta sama skala

z tym, że za dochód netto przyjmuje się 60% przychodu brutto.

Świadczenia od lokali mają charakter pomocniczy, gdyż posiadacze lokali w miastach, którzy opłacają daninę z innego tytułu, świadczeniom tym nie podlegają. Lokale służbowe, zawodowe, handlowe, przemysłowe i rzemieślnicze zwolnione są od świadczeń lokalowych.

Skala świadczeń od lokali wynosi od 2 izb — zł 0.25 miesięcznie od każdej izby, od 3 izb po zł 0.50, od 4 izb po zł 1.25, od 5 izb po zł 2.50 i od 6 i więcej izb po zł 3.50.

Przypadające świadczenia należy wpłacać jednorazowo za cały okres 5-miesięczny, bądź w ratach miesięcznych do Miejskiej Komunalnej Kasy Oszczędności we Lwowie, ul. Wałowa 9, lub w jej oddziałach przy ul. Gródeckiej 60 i przy ul. Żółkiewskiej 75 na rachunek czekowy PKO (konto czekowe 500.380) z podaniem swego imienia i nazwiska oraz adresu z zaznaczeniem przeznaczenia złożonej kwoty na „Pomoc Zimową".

Z uwagi na to, że uchylanie się od ofiar na Zimową Pomoc Bezrobotnym jest nieobywatelskie i zużytkowywane bywa przez przeciwników naszych przy rozpatrywaniu spraw nas dotyczących i że wysokość tych ofiar została bardzo znacznie obniżona celem ich upowszechnienia, wzywamy wszystkich właścicieli realności do punktualnego wpłacania tych ofiar w takiej wysokości, jaka wypada na zasadzie wyżej podanej skali.

ZARZĄD
Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności.

Co każdy wiedzieć powinien, gdy otrzyma wymiar podatku dochodowego

Zbliża się czas doręczeń wymiarów podatku dochodowego. W związku z tym nasunie się zapewne niejednokrotnie pytanie, czy wymiar jest należycie uskuteczniony, jak się co do tego upewnić można i jakie są środki prawne przeciwko wadliwym lub niesłusznym wymiarom.

W sprawach tych obowiązują następujące przepisy.

O ile podstawa wymiaru uwidoczniona w nakazie płaniczym różni się od podstawy zapodanej w zeznaniu do podatku dochodowego lub też wymiar jest krzywdzący, to przysługuje płatnikowi — przed upływem terminu do wniesienia odwołania — prawo żądania od Urzędu Skarbowego udzielenia ustnych lub pisemnych informacji o podstawach wymiaru. Na pisemną prośbę udzielenia podstawy wymiaru obowiązany jest Urząd Skarbowy w terminie 7-dniowym udzielić uzasadnienia wymiaru na piśmie. Prośba taka przerywa bieg terminu odwoławczego od dnia wniesienia prośby o wydanie pisemnego uzasadnienia wymiaru, do dnia, w którym się uzasadnienie doręcza tak, że od tego dnia biegnie dalszy ciąg terminu do wniesienia odwołania *). Odwołanie, które należy wnieść za pośrednictwem Urzędu uskuteczniającego wymiar, powinno zawierać między innymi konkretne zarzuty przeciwko ustaleniu władzy wymiarowej oraz wskazanie, w jakim kierunku się żąda zmiany orzeczenia. — W odwołaniu powinny być również naprowadzone środki dowodowe, które dają możność stwierdzenia prawdziwości przytoczonych w odwołaniu twierdzeń a na poparcie ich można składać dowody pisemne, powoływać świadków, biegłych oraz przedstawiać do przejrzenia księgi gospodarcze, zapiski, notatki itp. Dowodów tych nie może jednak płatnik powoływać, gdy będąc do tego zobowiązanym z ustawy lub na wezwanie władzy skarbowej, dowodów tych nie przedstawi w właściwym czasie.

Płatnikowi przysługuje prawo żądania wezwania go przed Komisję odwoławczą celem udzielenia ustnych wyjaśnień dla uzasadnienia podniesionych w odwołaniu zarzutów. W tym wypadku otrzymuje się zawiadomienie o terminie rozpoznania odwołania przynajmniej na 7 dni przed posiedzeniem komisji lub sekcji odwoławczej — musi się atoli przed wniesieniem odwołania uiścić opłatę w wysokości $^1/_2$% od kwoty spornego podatku, jednak nie mniej niż 2 zł i nie więcej niż 50 zł. — Opłata ta podlega zwrotowi w razie całkowitego lub częściowego uwzględnienia odwołania.

Po myśli art. 111 § 1 ord. pod. przysługuje Urzędom skarbowym prawo rozstrzygania odwołania od wymiaru podatku we własnym zakresie działania w wypadkach, gdy — w wyniku uznania odwołania w całości lub w części za uzasadniony — zmniejszenie podatku nie przekroczy zł 300. — Jeżeli płatnik nie zadowoli się tym orzeczeniem, może żądać w ciągu 14 dni po otrzymaniu tego orzeczenia, ażeby jego odwołanie zostało rozpatrzone przez właściwą władzę odwoławczą.

Oto najważniejsze zasady, którymi się kierować należy w wypadkach, gdy się ma dane ku temu, by uważać nakazy płatnicze jako wadliwe lub nieuzasadnione.

Dr Albert Samuely

*) Termin do wniesienia odwołania wynosi 30 dni. Przy obliczeniu tego terminu nie liczy się dnia doręczenia. Oddanie pisma poleconego w polskim urzędzie pocztowym lub telegraficznym jest równoznaczne z wniesieniem go do władzy skarbowej. Koniec terminu, któryby miał upłynąć w niedzielę lub w dzień ustawowo uznany za święto powszechne, przypada na najbliższy dzień powszedni.

O zapobieganiu powstawania i rozszerzania się pożarów w budynkach.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewn. z 31/X 1938 (Dz. U. nr 87, poz. 590).

§ 1. Przepisom rozporządzenia niniejszego podlegają wszelkie budynki mieszkalne, przeznaczone do użytku publicznego, mieszczące zakłady użyteczności publicznej, oraz budynki mieszczące lokale urzędowe, biurowe, przemysłowe, handlowe, składy i t. p.

§ 2. Zabrania się przechowywania i gromadzenia na nieprzeznaczonych do zamieszkiwania częściach strychów budynków wymienionych w § 1. jakichkolwiek materiałów łatwopalnych, a w szczególności: słomy, trawy morskiej, drzewa, wełny drzewnej, wiórów drzewnych, papierów, szmat, olejów mineralnych, celuloidu i t. p. oraz przedmiotów wykonanych w całości lub w przeważającej części z takich materiałów.

§ 3. Zabrania się przechowywania i gromadzenia na nieprzeznaczonych do zamieszkiwania częściach strychów, w korytarzach piwnicznych, klatkach schodowych, przejściach i przejazdach w budynkach wymienionych w § 1. jakichkolwiek przedmiotów w sposób, utrudniający przejazd lub przejście.

§ 4. Wszelkie przedmioty, znajdujące się na nieprzeznaczonych do zamieszkiwania częściach strychów, w korytarzach piwnicznych, klatkach schodowych, przejściach i przejazdach w budynkach wymienionych w § 1., powinny być tak przechowywane, aby mogły być niezwłocznie usunięte z tych pomieszczeń do innych części budynku.

§ 5. Obowiązek przestrzegania przepisów §§ 2, 3. i 4. ciąży: 1) jeśli chodzi o pomieszczenia, których używanie związane jest z jednym mieszkaniem — na głównym lokatorze tego mieszkania, 2) we wszystkich innych wypadkach — na właścicielu budynku lub osobie zarządzającej budynkiem, jeśli właściciel osobiście tego zarządu nie sprawuje.

§ 6. Przepisy § 2. nie dotyczą budynków, jeżeli konstrukcje tych budynków są wykonane z żelazobetonu, o grubości płyty conajmniej 8 cm, lub z żelaza, pokryte płytami o tej samej wytrzymałości na przebicie, a stropy tych budynków są wykonane w całości z materiałów ognioodpornych.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie: 1) na obszarze miast wydzielonych z powiatowych związków samorządowych 14 dni po ogłoszeniu (ogłoszenie nastąpiło 16/XI 1938), 2) na obszarze pozostałych miejscowości 14 dni po wydaniu przez właściwych wojewodów odpowiednich zarządzeń.

O ulgach inwestycyjnych

Ustawa z dnia 9 kwietnia 1938 r. (Dz. Ustaw Nr. 26 poz. 224)

(Ciąg dalszy)

(3) Ulgi w podatku dochodowym, pobieranym według działu II ustawy o tym podatku (art. 25) i w podatku specjalnym będą udzielane w postaci zwrotu sumy pobranych podatków od dochodu z wynagrodzeń, zużytego na cele, wskazane w art. 25. Ulgi te będą przyznawane na skutek podań, wnoszonych do urzędu skarbowego, w którego okręgu osoby ubiegające się o ulgi, mają miejsce zamieszkania w dniu wnoszenia podania. Do podania należy dołączyć wiarygodny wykaz poniesionych na budowę kosztów oraz zestawienie wynagrodzeń, otrzymanych w ciągu roku, w którym budowę prowadzono i potrąconych od tych wynagrodzeń sum podatku dochodowego i specjalnego.

(4) Termin wnoszenia podań i tryb przyznawania ulg określi rozporządzenie Ministra Skarbu.

(5) Osoba, powołująca się na zwolnienie, przewidziane w art. 30 i 31 powinna udowodnić istnienie warunków zwolnienia.

Art. 33. (1) Właściciele domów, którzy przebudują lokale mieszkalne jedno lub dwuizbowe (art. 25 ust. (2) przez połączenie na mieszkania trzyizbowe lub większe, tracą w stosunku do mieszkań przebudowanych prawo do ulg, przewidzianych, w art. 24 ust. (2). To samo stosuje się w przypadku usunięcia kuchni z lokali mieszkalnych, nie większych niż dwuizbowych.

(2) Utrata prawa do ulg, przewidziana w ust. (1) następuje z pierwszym dniem miesiąca następującego po dniu, w którym chociażby jeden lokal powiększony oddano do użytku, lub w którym usunięto kuchnię.

(3) Ulg, przewidzianych w art. 24 ust. (3), nie stosuje się do lokali, powiększonych w sposób, określony w ust. (1).

Art. 34. (1) W sprawie zwolnień od danin publicznych, przewidzianych w art. 24, stosuje się na obszarze województwa śląskiego, przepisy ustaw śląskich.

(2) Przepisy rozdziału niniejszego stosuje się odpowiednio do lokali, ustanowionych jako przedmiot odrębnej własności na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o własności lokali (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 848).

Rozdział IX.

Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 43. (1) Do domów, których budowa lub dobudowa została rozpoczęta **przed** dniem wejścia w życie art. 24—34 *), stosuje się **nadal** ulgi, przewidziane w ustawie z dnia 24 marca 1933 r. o ulgach dla nowowznoszonych budowli (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 173) oraz w art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 cerwca 1927 r. o popieraniu rozbudowy i rozwoju gospodarczego miasta i portu Gdyni (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 42, poz. 285) w brzmieniu ustawy z dnia 29 marca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 190), lub w przepisach poprzednio obowiązujących; a do lokali w tych domach — ulgi przewidziane w art. 2 pkt. 4) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 505) oraz przepisy art. 20 ust. (1) rozporządzenia Prezydenta Rzeczyposoplitej z dnia 24 października 1934 r. o własności lokali (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 848).

(2) Za rozpoczęcie budowy lub dobudowy w rozumieniu ust. (1) uważa się wykonanie fundamentów pod przyszły dom lub część dobudowywana, bądź też, jeżeli zamierzono dobudowanie pięter — przystąpienie do robót murarskich.

Art. 44. Ulgi już uzyskane, jak również nabyte prawa do ubiegania się o ulgi na podstawie:

1) ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o ulgach dla nowowznoszonych budowli (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 173) i przepisów przed nią obowiązujących, art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 czerwca 1927 r. o popieraniu rozbudowy i rozwoju gospodarczego miasta i portu Gdyni (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 42, poz. 285) w brzmieniu ustawy z dnia 29 marca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 190), art. 2 pkt. 4) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 505) oraz art. 20 ust. (1) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o własności lokali (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 848),

2) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 listopada 1936 r. o popieraniu ruchu inwestycyjnego na obszarze województw wschodnich (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 614)

— trwają **nadal.**

Art. 46. (1) Z dniem wejścia w życie ustawy niniejszej traci moc obowiązującą dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 listopada 1936 r. o popieraniu ruchu inwestycyjnego na obszarze województw wschodnich (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 614).

(2) Z dniem **1 stycznia 1939 r.** tracą moc obowiązującą:

1) ustawa z dnia 24 marca 1933 r. o ulgach dla nowowznoszonych budowli (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 173);

2) art. 2 pkt. 4) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 505);

3) art. 20 ust. (1) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o własności lokali (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 848);

4) art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 czerwca 1927 r. o popieraniu rozbudowy i rozwoju gospodarczego miasta i portu Gdyni (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 42, poz. 285) w brzmieniu ustawy z dnia 29 marca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 190).

Art. 47. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu; co do rozdziału I nadto Ministrom: Przemysłu i Handlu, Spraw Wojskowych, Spraw Wewnętrznych, Sprawiedliwości, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Komunikacji, a co do rozdziału VII nadto Ministrom: Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości.

Art. 48. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia *) z wyjątkiem przepisów art. 15 i 19, które wchodzą w życie w miesiąc po ogłoszeniu oraz przepisów art. 24—34, 43 i 44 pkt. 1), które wchodzą w życie z dniem **1 stycznia 1939 r.**

*) tj. przed dniem 1 stycznia 1939 r. — zob. art. 48 tej ust.

*) tj. z dniem 15 kwietnia 1938 r.

Przepisy miejscowe

o najmniejszej dopuszczalnej powierzchni działekbudowlanych w mieście Lwowie, uchwalone przez Radę miejską w dniu 24 sierpnia 1938 na zasadzieart. 408 pkt. 2 i art. 415 pkt. 1a prawa budowlanego.

§ 1. Przepisy niniejsze rozróżniają:

1) Obszary, leżące przy publicznych, czynnych ciągach kanalizacyjnych, oraz obszary, których skanalizowanie jest przewidywane.

2) Obszary nieskanalizowane, których skanalizowanie nie jest jeszcze przewidywane, oraz obszary przemysłowe.

§ 2. Na obszarach, określonych w § 1. p. 1) niniejszych przepisów można wydzielać działki budowlane

o powierzchni nie mniejszej niż 400 m kw., przy czym w granicach każdej nowoutworzonej działki musi mieścić się prostokąt o wymiarach 25 m na 10 m, krótszym bokiem leżący w linii zabudowania. Warunek ten nie odnosi się do działek budowlanych wymienionych w § 4 niniejszych przepisów .

Tu następuje określenie granic tych obszarów.

§ 3. Na obszarach określonych w § 1. pkt. 2 niniejszych przepisów można wydzielać działki budowlane o powierzchni nie mniejszej niż 1) 500 m kw. z przeznaczeniem na dom jednorodzinny lub 2) 1000 m kw. z przeznaczeniem na dom dwu lub więcej rodzinny, przy czym w granicach działki określonej pod 1) musi się mieścić prostokąt o wymiarach 10 na 30 m w granicach zaś działki pod 2) prostokąt o wymiarach 30 na 20 m w obu wypadkach, krótszym bokiem leżący w linii zabudowania. Obszary te obejmują tereny położone w granicach administracyjnych m. Lwowa za wyjątkiem terenów określonych w § 2. niniejszych przepisów miejscowych.

§ 4. Na podstawie zamierzeń regulacyjnych, opracowanych w skali nie mniejszej niż 1:1000, uchwalonych przez Radę miejską, przeznaczających dany teren pod zabudowę zwartą (szeregową) o charakterze jednorodzinnym i o ustalonych typach budynków, opracowanych w skali 1:100, można wydzielać działki budowlane o maksymalnej szerokości wynoszącej 10 m i o powierzchni wynoszącej minimalnie 250 m kw. na obszarach określonych w § 2., o powierzchni zaś wynoszącej minimalnie 600 m kw. na obszarach określonych w § 3. niniejszych przepisów.

§ 5. Przepisy niniejsze wchodzą w życie we Lwowie z dniem ogłoszenia w Lwowskim Dzienniku Wojewódzkim.

Zauważamy, że powyższe przepisy miejscowe wymagają zatwierdzenia przez Urząd Wojewódzki.

KOMUNIKATY I INFORMACJE.

Zwyczajne Walne Zebranie Członków Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności odbyło dalszy ciąg obrad nad sprawozdaniem rocznym za 1937 r. w dniu 17 listopada 1938, przy bardzo licznym udziale członków. Po otwarciu obrad przez p. Prezesa Gen. Dra Bałłabana, który skonstatował prawidłowe zwołanie Zgromadzenia oraz potrzebny w myśl statutu komplet dla powzięcia ważnych uchwał, zaznajomił zebranych w krótkości p. Lang o pracach Zarządu od czasu ostatniego zebrania w dniu 8. VI. br. i wspomniał o interwencjach 15. VII. w Prezydium Zarządu miejskiego, 16. VII. u Dyrektora Izby Skarbowej, w Prezydium Sądu Apelacyjnego, 7. VII. w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych, 5. VIII. w Urzędzie Wojewódzkim, a wreszcie 26. X. znów w Prezydium Zarządu Miejskiego i u Dyrektora Izby Skarbowej w sprawie nakazów remontowych i ulg podatkowych z powodu nieprzywidzianych wydatków na cele podniesienia estetycznego wyglądu miasta.

Sprawozdanie kasowe, drukowane w Nrze 7 „Lwowianina“ przedłożył p. Mgr. Zubicki udzielając do każdej pozycji szczegółowych wyjaśnień. P. radca Parecki odczytał sprawozdanie Komisji rewizyjnej. Po krótkiej dyskusji, w której zabierali głos pp. Bückmannówna, Dr Samuely, Inż. Dziakiewicz, Kornberger, Kanner, Mgr. Błażejowski i Czechowicz został uchwlaony wniosek Komisji Rewizyjnej na udzielenie Zarządowi absolutorium.

Przy zarządzonych wyborach do władz Towarzystwa na rok 1939, przy których na skrutatorów zaproszeni zostali pp. Brückmannówna, inż. Dziakiewicz i r. Parecki, został wybrany Zarząd Towarzystwa na rok 1939 w następującym składzie:

Prezes: Dr. Teodor Bałłaban. Zastępcy prezesa: Inż. Kazimierz Dziakiewicz, Wiktor Kornberger, Dr. Adam Lewicki, Dr. Władysław Stesłowicz, Dr. Józef Westreich. Sekretarz: Dr. Albert Samuely. Zastępca sekretarza: Dr. Stanisław Moszkowicz. Skarbnik: Mgr. Władysław Zubicki. Zastępca skarbnika: Józef Parecki. Członkowie: Mgr. Władysław Białobrzeski, Inż. Konstanty Biernacki, Mgr. Aleksander Błażejowski, Włodzimierz Czarnecki, Dr. Aleksander Czołowski, Aleksander Elster, Adolf Finkelstein, Mgr. Wiktor Geyer, Maurycy Igel, Zygmunt Kanner, Józef Karaman, Stanisław Kistryn, Marian Krauss, Jan Kanty Pfau, Dr. Juliusz Lewin, Inż. Bernard Pordes, Dr. Alfred Sander, Władysław Schmidt, Lipa Schutzman, Inż. Wit Sulimirski, Walery Swederski, Dr. Leopold Tesznar. Komisja Rewizyjna: Dr. Józef Gidlewski, Emil Krug, Maurycy Mund. Zastępcy: Franciszek Żmudziński, Inż. Aleksander Styczeń. Sąd Polubowny: Stefan Baczewski, Dr. Mikołaj Bilik, Dr. Józef Borowiec, Dr. Juliusz Franzos, Emanuel Gleicher, Władysław Najsarek, Dr. Bruno Pokorny, Dr. Jan Poratyński, Edmund Riedl, Dr. Jan Rucker.

Ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilno-prawnej z tytułu posiadania realności. Z nastaniem zimy chcemy przypomnieć członkom naszym potrzebę ubezpieczenia realności od odpowiedzialności za nieszczęśliwe wypadki, które zdarzyć się mogą w obrębie ich realności lub też na chodnikach do realności tych przyległych. Zanotowaliśmy dotychczas wypadki złamania ręki lub nogi przez upadek na nieposypanym piaskiem chodniku w czasie gołoledzi, okaleczenie z powodu oderwania się gzymsu, upadek i zwichnięcie nogi na schodach nieoświetlo-

nych, uszkodzenie kręgosłupa przez oderwanie się spłuczki klozetowej, załamanie się podłogi betonowej w klozecie itd. Wystarczy jednak tylko wskazanie na nieraz kilkanaście wypadków nieszczęśliwych w ciągu jednego dnia podczas gołoledzi, notowanych przez stację ratunkową i publikowanych w prasie codziennej, aby sobie uświadomić niebezpieczeństwo, jakie grozi właścicielom realności z powodu pretensji odszkodowawczych. Właściciel obowiązany jest wynagrodzić szkodę materialną niezależnie od dochodzeń karnych wobec osoby, która przez zaniedbanie obowiązków służbowych wypadek spowodowała. Odszkodowanie zaś obejmuje zwrot utraconego zarobku, dalej zarobku mogącego być w przyszłości straconym, wynagrodzenie za cierpienia, koszta leczenia i pielęgnowania a w wypadku śmierci także koszta pogrzebu, a co najważniejsze, obowiązek wynagrodzenia pozostałej rodzinie, żonie i dzieciom tego, co przez śmierć żywiciela straciły.

Wypadek zatem może spowodować ruinę właściciela realności a od niebezpieczeństwa tego można się uwolnić przez ubezpieczenie, którego koszt roczny obraca się około kwoty zł 35. — Należy pamiętać o tym, że zastępstwo prawne pozwanego właściciela realności w sporze odszkodowawczym jest również objęte ubezpieczeniem, co ma duże znaczenie w tych licznych wypadkach, kiedy podnoszący roszczenia powód zostanie wprawdzie ze swą skargą oddalony, jednak przysądzone pozwanemu koszta procesowe są nieściągalne, co najczęściej się zdarza.

Na ten stan rzeczy chcemy niniejszym zwrócić uwagę naszych członków i zachęcić ich do ubezpieczenia realności od odpowiedzialności cywilnoprawnej.

Kto będzie obecnie załatwiał ulgi w spłacie zaległości za wodę, kanał i czyszczenie jezdni. Zarządzeniem Prezydenta miasta z 21/4 1938 przekazany został z dniem 1 maja 1938 Miejskim Zakładom Wodociągowo-Kanalizacyjnym do bezpośredniego załatwiania wymiar i pobór opłat za wodę i kanał pobieranych ryczałtowo od nieruchomości nie posiadających wodomierzy, jak również wszelkie sprawy częściowego umorzenia, darowania odsetek zwłoki, ulg w spłatach itp. dotyczące opłat za wodę i korzystanie z kanalizacji miejskiej. Równocześnie przekazane zostały Zakładowi Czyszczenia miasta wszelkie sprawy dotyczące wymiaru i poboru opłat za świadczenia tego Zakładu łącznie z umorzeniami, ulgami w spłatach itp. Sprawy poboru ryczałtowych opłat za wodę i kanał winny być wraz z odpowiednimi księgami i aktami przejęte przez Zakłady Wodociągowo-Kanalizacyjne bezwłocznie, inne zaś z powyżej wymienionych spraw, o ile wpłynęły przed dniem 1 maja 1938 do Wydziału II/2 winny być załatwione przez ten Wydział w terminie do dnia 30 czerwca 1938 r.

Ponowne egzekucje podatkowe Zarządu Miejskiego. W ostatnich dniach dowiedzieliśmy się, że Magistrat wdraża na nowo egzekucje o zaległości w opłacie drogowej, podatku inwestycyjnym, opłacie za czyszczenie jezdni a wreszcie w podatku komunalnym od nieruchomości. — Opłata drogowa datuje się jeszcze z roku 1930, podatek inwestycyjny i opłata za czyszczenie jezdni z r.1933 i te opłaty zostały uznane przez NTA albo za niedopuszczalne w miastach wydzielonych albo za dotknięte wadliwością tak, że nakazy płatnicze zostały uchylone tym, którzy mieli potrzebne fundusze dla obrony i skarg. Zaległości w dodatku komunalnym do podatku od nieruchomości pochodzą także z przed roku 1935, ponieważ w chwili objęcia przez Urzędy Skarbowe w roku 1934 wymiaru i poboru tego podatku, Magistrat wykazał Urzędom tym zaległości tylko w części należnej Skarbowi Państwa, zatrzymując dla siebie ściąganie zaległości w dodatku komunalnym. Zaległości w opłatach samorządowych pochodzą, jak powiedziano, z przed przynajmniej 5 lat i skoro dotychczas nie zostały ściągnięte, najczęściej się przedawniły, zaległości zaś w dodatku komunalnym nie powinny być dochodzone przynajmniej w obecnej chwili, kiedy właściciele domów tak ogromnie wiele świadczą skutkiem nakazów remontowych. arząd Miejski uwolnił siebie od wydatków na roboty inwestycyjne dla zatrudnienia bezrobotnych i nakazał właścicielom realności dostarczenia pracy. Zarząd Miejski wydawał nakazy remontowe z wykonaniem do 3-ch dni i spowodował tak szkodliwą i nadmierną zwyżkę kosztów robocizny i materiałów. Toteż słusznie wymagać można, ażeby miał przynajmniej zrozumienie dla stworzonej sytuacji finansowej tej jednej warstwy obywateli i wstrzymał się na razie z dochodzeniem swych pretensji zaległościowych.

✝

Dr RUDOLF BREITER

długoletni członek Zarządu zmarł dnia 22. listopada 1938.

Tracimy w nim oddanego sprawom Towarzystwa współpracownika, człowieka pełnego cnót obywatelskich, który umiał zaskarbić sobie uznanie wszystkich, którym danem było zetknąć się z nim czy to na polu jego pracy społecznej czy zawodowej.

Cześć pamięci prawego obywatela!

Do ankiety — **Wyciąć, wypełnić i wysłać!**

1. Jaki ubytek w dochodach czynszowych poniósł WP. skutkiem niepłacenia komornego przez lokatorów od r. 1924 ..... a w szczególnrści, ile wyniósł ten ubytek w ostatnich trzech latach t. j. 1936, 1 1937 i 1938. .....

2. Ile wydał WP. na remonty w swej realności w ostatnich dwóch latach 1937 i 1938 .....

a w szczególności na skutek nakazów Zarządu miejskiego i Starostwa Grodzkiego w r. 1938 .....

3. Czy uważa WP. za wskazane stworzenie Spółdzielni Kredytowej celem niesienia pomocy właścicielom nieruchomości ..... Czy byłby WP. gotów przystąpić do tej Spółdzielni w charakterze członka .....

Podpis i adres: .....

UWAGA: W odpowiedziach prosimy o podanie cyfr i kwot względnie o oświadczenie tak lub nie.

Centralna Małopolska Kasa Oszczędności we Lwowie

(dawniej Galicyjska Kasa Oszczędności)

Rok założenia 1843

Instytucja prawa publicznego

Wydaje książeczki oszczędnościowe imienne i na okaziciele

z poręką Państwa.

Prowadzi rachunki bieżące i czekowe.

Fundusze rezerwowe: zł 5,668.000·—

Zamiejscowe wpłaty — P. K. O. 500.198.

TOWARZYSTWO KREDYTOWE MIEJSKIE WE LWOWIE

LWÓW, ul. HALICKA 21. Telef. 276-03 i 208-96

udziela właścicielom murowanych nieruchomości miejskich, położonych w miastach i miasteczkach Małopolski

długoterminowych pożyczek hipotecznych w 5% listach zastawnych

na cele dobrowolnej konwersji prywatnych zobowiązań, przebudowy lub remontu nieruchomości, zakładania instalacji wodociągowych i tp. oraz przeprowadza konwersję wierzytelności komunalnych Kas oszczędności na pożyczki emisyjne.

ODDZIAŁ TOWARZYSTWA W KRAKOWIE, UL. LUBICZ 3

Bilety do Teatrów Miejskich tańsze od Kin.

Kupony zniżkowe dla wstępu do Teatrów Miejskich na wszystkie przedstawienia z wyjątkiem obcych imprez oraz dni zastrzeżonych mogą członkowie Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności nabywać w lokalu Towarzystwa, ul. Halicka 21.—

Uczęszczajcie zatem do **Teatrów Miejskich** we Lwowie.

Ceny ogłoszeń: 1/1 str. zł. 250·—, 1/2 str. zł. 125·—, 1/4 str. zł. 70·—, 1/8 str. zł. 40·—, wiersz m/m jednołamowy lub jego miejsce 80 groszy. — Zastrzeżenie miejsca 20% drożej.

WYDAWCA: Lwowskie Towarzystwo Właścicieli Realności. Redaktor: RUDOLF LANG

Związkowe Zakłady Graficzne", Spółdzielnia z odp. udz. we Lwowie, ul. Piekarska 18. —Tel. 290-05.

92586

IV
39287

Nr. 10 GRUDZIEŃ 1938. Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem Rocznik XLIX

Wł. Leo Leopold
Lwów Bibl. Ossolineum

Członkowie Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności, otrzymują to pismo bezpłatnie.

Redakcja i Administracja: Lwów, ul. Halicka L. 21, II p. Telefon Nr. 240-26.

Biuro Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności znajduje się przy ul. Halickiej L. 21, II p.

Porad prawnych w sprawach podatkowych, sądowych i administracyjnych udziela się w biurze Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności za wykazaniem się kwitem na zapłaconą składkę bieżącą w poniedziałek, środę i piątek od godz. 12—13 popołudniu oraz we wtorek i piątek od 18·30 do 19·30. — Telefon 240-26.

TREŚĆ NUMERU: Na gwiazdkę. — Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych. — Taryfa kominiarska. — Ważne orzeczenia Sądów Najwyższych. — Komunikaty i informacje.

Ś. † P.

Dr ADAM LEWICKI

em. radca Min. W. R. i O. P., b. naczelnik Wydz, Kuratorium Okr. Szkolnego, członek Komisji rewizyjnej Rady Miejskiej we Lwowie, jeden z najbardziej czynnych i zasłużonych członków, wiceprezes naszego Towarzystwa, zmarł dnia 7-go grudnia 1938.

Do ostatniej chwili Swego pracowitego żywota pomagał nam radą i czynem a dzięki gruntownej znajomości życia gospodarczego i zainteresowaniu dla spraw społecznych orientował się doskonale w tych dziedzinach tak bardzo dla nas doniosłych.

Cechująca Go subtelność i szlachetność charakteru, pozwalały Mu wznieść się ponad hałaśliwy wir życia codziennego i dawały Mu możność zajmywania obiektywnego stanowiska w każdej sprawie, wybitne zaś zdolności publicystyczne, umożliwiały Mu nadawanie pięknej formy Swym głębokim myślom. Najbardziej poczytne dzienniki zamieszczały artykuły Jego pióra na naczelnych miejscach a również i nasze pismo zawdzięczało Mu wiele cennego materiału fachowego i publicystycznego.

Jego ostatni artykuł poświęcony sprawom naszego Towarzystwa, zamieszczony we wrześniowym numerze „Lwowianina“ powinien dla nas stanowić Jego ostatnią wolę, a tytuł tego artykułu: „Nie dajmy się rozbić“ cenną wskazówkę w walce o nasze słuszne prawa. — Przez wypełnienie tej Jego ostatniej woli odwdzięczymy się najlepiej za Jego idealną i szlachetną pracę.

Cześć pamięci prawego obywatela i zacnego człowieka!

92586

Dr STANISŁAW MOSZKOWICZ

NA GWIAZDKĘ...

Na gwiazdkę dostaniemy nową ustawę.

Może dlatego, żeśmy bez należytych uroczystości przeszli do porządku szarego dnia nad rocznicą, którą zaiste uczcić należało.

26. stycznia tego roku doszła ustawa o ochronie lokatorów, jeśli wolno się tak wyrazić, do pełnoletności. 21 bowiem lat upłynęło od chwili wydania pierwszej ustawy, ograniczającej właściciela domu w swobodnej dyspozycji swoim mieniem. Nie będę tu przypominał Szanownym Czytelnikom poszczególnych etapów naszych zmagań o zupełne zniesienie ustawy o ochronie lokatorów. Robiliśmy przecież te rzeczy w najściślejszej łączności z ogółem naszych Członków i dlatego są one dobrze znane.

W listopadzie 1935 r. starania nasze uwieńczone zostały pewnym sukcesem, co prawda tylko połowicznym. Bo uzyskując ustawę, stanowiącą powolną odbudowę przepisów o ochronie lokatorów, wprowadzono równocześnie dotkliwą obniżkę komornego.

Był to okres, kiedy hasło zaciskania pasa dla osiągnięcia równowagi budżetowej było powszechnym imperatywem. Usłyszeliśmy, że od zasady powszechności świadczeń nie może być wyjątku, i uważaliśmy, że zasada taka jest słuszna. Słyszeliśmy dalej, że skoro rzesze pracownicze obciąża się tzw. podatkiem specjalnym, to z drugiej strony trzeba im dać jakąś rekompenzatę. Tego argumentu nie rozumieliśmy i nie potrafiliśmy go zgłębić przez całe ubiegłe trzy lata. Bo jeżeli rzesze pracownicze mają jakąś rekompenzatę dostać, to nie rozumiemy zupełnie, dlaczego tę rekompenzatę mają dać właściciele domów przez obniżkę komornego, a nie dają jej rolnicy, młynarze, i piekarze przez obniżkę ceny chleba, lub Zakłady Wodociągowe przez obniżkę ceny wody, — aby tylko przy chlebie i wodzie pozostać. Słyszeliśmy wprawdzie, że woda, elektryczność, gaz itd. potanieją, ale jeszcze ciągle na obniżkę ich cen czekamy.

Podatek specjalny i obniżkę komornego ustanowiono z początku na czas do 31 grudnia 1937 r. Potem przedłużono je do końca bieżącego roku, a jako „Mikołajka“ wzięła Komisja Prawnicza Sejmu na swój warsztat ustawę, przedłużającą obniżkę komornego do dnia 31 marca 1940 r.

Słyszymy znowu te same argumenty i dziwimy się, że się nawet nie postarzały i nie zmieniły. Świadczenia dla zrównoważenia budżetu są dzisiaj anachronizmem. Budżet jest zrównoważony i nikt w Polsce nie może żywić uzasadnionych obaw o trwałość tej równowagi. A już zupełnie dziwnie brzmi dzisiaj drugi argument. Podatek specjalny ograniczony został o 2/3. Najniższe pobory zostały od niego zwolnione, dla poborów średnich został wydatnie obniżony, bez zmiany pozostał tylko odnośnie poborów wysokich. Ale tych osób przecież chronić nie potrzeba. Co więcej, korzystają przecież z obniżki komornego osoby, które podatkiem specjalnym nigdy obciążone nie były ani też obecnie go nie płacą. Usłyszeliśmy zresztą z ust p. Wicepremiera, że koniunktura się poprawiła. Dobrowolne zeznania do podatku dochodowego wykazują dla miast wzrost dochodu społecznego o 38.1%, a dochód globalny pracowników fizycznych i umysłowych wzrósł, według enuncjacji p. Wicepremiera, o pół miliarda złotych. Czy w tych warunkach powolny powrót do pełnego komornego jest krzywdą lokatora? A pamiętać trzeba, że „pełne“ komorne to przecież tylko 58% przedwojennego komornego.

Na własność nieruchomą miejską, znękaną zniszczeniami wojennymi i wojennymi czynszami, zwaliły się w tym roku nowe ciężary. Pamiętamy jeszcze dobrze czasy, kiedy komorne stanowiło nieledwie równowartość pudełka zapałek. Od lat odczuwamy bezrobocie silniej, niż inne warstwy społeczne. Dostarczamy przecież bezrobotnym bezpłatnie mieszkań, ale nie dosyć na tym, musimy jeszcze płacić za wodę, zużywaną przez lokatorów, nie płacących komornego, — a jakże często nadużywaną.

Portale sklepowe nie odpowiadały dzisiejszemu pojęciu estetyki. Ta estetyka kosztowała tysiące i setki tysięcy złotych. Ale rok 1938 pobił rekord lat poprzednich, bo w związku z nakazami remontowymi a raczej w związku z nakazanym tempem ich wykonania, posypały się nawet kary aresztu. A ukoronowaniem dosłownym i przenośnym były anteny zbiorowe, oczywiście znowu na koszt właściciela domu.

Do tej krótkiej litanii doliczyć już tylko należy wygaśnięcie moratorium dla długów hipotecznych i wygaśnięcie karencji dla spłaty listów zastawnych Towarzystw Kredytowych Miejskich.

Na gwiazdkę... to zestawienie chyba wystarczy.

I równocześnie czytamy w dziennikach, że w czasie konferencji prasowej, odbytej w Polskim Związku Zrzeszeń Własności Nieruchomej Miejskiej w Warszawie wysunięto postulat powrotu do „pełnego“ komornego, jeśli już nie o 2.5% to chociaż o 1.25% tak, iż osiągnęłoby ono swoją pierwotną wysokość w terminie, przewidzianym projektem, ale w jeszcze łagodniejszy sposób.

Miejmy nadzieję, że Komisja Prawnicza i plenum Senatu uzna, iż ustępliwość nasza doszła do ostatecznych granic i umili nam choć w tym kierunku nieoczekiwany gwiazdkowy „upominek“.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 27 września 1938 wydane w porozumieniu z Ministrami Skarbu i Komunikacji

o podatku drogowym.

(Dz. U. R. P. Nr 76, poz. 530 z 4/10 1938).

Z rozporządzenia powyższego cytujemy tylko ważniejsze dla nas postanowienia.

§ 8. Rokiem podatkowym dla wymiaru podatku drogowego jest rok budżetowy.

§ 9. Nieruchomości stale zwolnione od podatku od nieruchomości na podstawie przepisów art. 2 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o podatku od nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 14) oraz nieruchomości, wymienione w § 7 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 kwietnia 1936 roku o wykonaniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej o podatku od nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr 33, poz. 259) nie mogą być obciążone podatkiem drogowym.

§ 10. Podatkiem drogowym w miastach wydzielonych mogą być obciążone tylko nowowzniesione budowle oraz części nadbudowane i przybudowane, czasowo zwolnione od podatku od nieruchomości na podstawie ustawy z dnia 22 września 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 786), rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 września 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr 64, poz. 508), ustawy z dnia 24 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 173) oraz ustawy z dnia 9 kwietnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 224).

§ 11. Obowiązek podatkowy w odniesieniu do nowowzniesionych budowli oraz części nadbudowanych i przybudowanych rozpoczyna się z początkiem następnego miesiąca po dniu, od którego rozpoczyna się bieg terminu zwolnienia od podatku od nieruchomości na zasadzie przepisów o ulgach dla nowowzniesionych budowli. Obowiązek ten gaśnie z końcem tego miesiąca, w którym wygasa zwolnienie od państwowego podatku od nieruchomości.

§ 12. Przez podstawę idealnego wymiaru państwowego podatku od nieruchomości należy rozumieć taką podstawę wymiaru podatku, jaką należałoby przyjąć według przepisów art. 6 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. od podatku od nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 14), gdyby te nieruchomości nie korzystały ze zwolnienia od podatku od nieruchomości.

Dla nieruchomości, których użytkowanie rozpoczęło się w ciągu roku budżetowego, poprzedzającego rok podatkowy, podstawę idealnego wymiaru państwowego podatku od nieruchomości stanowi czynsz roczny, obliczony w stosunku do czynszu, należnego za okres użytkowania.

Dla nieruchomości, których użytkowanie rozpoczęło się w ciągu roku podatkowego, podstawę idealnego wymiaru państwowego podatku od nieruchomości stanowi czynsz należny za okres użytkowania, obliczony od chwili rozpoczęcia użytkowania do końca roku budżetowego w stosunku do czynszu, należnego za 1 miesiąc najmu lub dzierżawy.

§ 13. Sześcioletni okres ulg podatkowych, przewidzianych w art. 12 ust. (6), rozpoczyna się:

a) dla nieruchomości, które zostały obciążone kosztami pierwszego urządzenia ulic i placów przed dniem 1 października 1938 roku i dla których statutowe terminy płatności (bez względu na ilość rat) przypadają po tym terminie, oraz dla nieruchomości, które zostaną pociągnięte do pokrycia kosztów pierwszego urządzenia ulic i placów w okresie od dnia 1 października 1938 r. do dnia 31 marca 1939 r. — z dniem 1 października 1938 roku;

b) dla nieruchomości, które zostaną obciążone kosztami pierwszego urządzenia ulic i placów po dniu 31 marca 1939 roku — z początkiem tego roku budżetowego, w którym przypadnie termin płatności pierwszego nakazu płatniczego z tytułu obciążenia danej nieruchomości tymi kosztami.

§ 14. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie na obszarze miast wydzielonych z dniem 1 października 1938 roku, a na obszarze gmin wiejskich i miast niewydzielonych — z dniem 1 kwietnia 1939 roku.

Zauważamy, że Zarząd Miejski we Lwowie przewidział w opracowanym statucie dla tego podatku pobór jego tylko za IV. kwartał roku budżetowego 1938/9, a zatem za czas od 1/I do 31/3 1939 jakkolwiek Ministerstwo Spraw Wewn. w okólniku z d. 30/9 br. Nr SF. 66-5-1 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 29 poz. 698) przypomniało, że podatek drogowy na obszarze miast wydzielonych może być pobrany już w roku budżetowym 1938/9 w wysokości półrocznego wymiaru.

Przechowujcie egzemplarze „Lwowianina"

Zamieszczone w nim informacje mogą Wam być potrzebne!

Taryfa kominiarska

I. Maksymalna opłata za oględziny kominów i palenisk.

Za każde oględziny i od każdego **nowego** otworu kominowego łącznie z napisaniem opinji, co do stanu kominu, z usunięciem z przewodu i wycioru kominowego gruzu i rumowiska, spowodowanego przebijaniem kominów.

1)	w domu parterowym	0.35
2)	„ 1 piętrowym	0.40
3)	„ 2 „	0.60
4)	„ 3 „	0.80
5)	„ 4 „	0.90
6)	„ 5 „	1.—
7)	„ 6 „	1.10

II. Maksymalna opłata za jednorazowe wyczyszczenie pionowego przewodu kominowego, prowadzącego z kuchen lub pieców

8)	w domu parterowym	0.30
9)	„ 1 piętrowym	0.35
10)	„ 2 „	0.40
11)	„ 3 „	0.50
12)	„ 4 „	0.55
13)	„ 5 „	0.60
14)	„ 6 „	0.65
15)	pionowego przewodu kominowego prowadzącego z kuchen domów gościnnych, koszar, klasztorów, zakładów wychowawczych, szkół, internatów i szpitali bez względu na wysokość	0.80
16)	pionowego przewodu kominowego w zakładach przemysłowych, piekarskich, wędliniarskich i mydlarskich w domu parterowym i 1 piętrowym .	0.80
	w domu więcej piętrowym . . .	1.—
17)	komina fabrycznego wolnostojącego lub dobudowanego do istniejących ścian (bez kanałów poziomych) bez względu na jego wysokość . . .	8.—
18)	przewodów podziemnych i nadziemnych kotła fabrycznego o pow. ogrzewal.	
	a) do 30 m² od 1 mb	2.—
	b) ponad 30 m² od 1 mb	4.—
19)	komina centralnego ogrzewania bez względu na wysokość, bez czyszczenia przewodów i kanałów dymowych oraz podziemnych o kotłach ogrzewalnej powierzchni powyżej 4 m²	3.50
20)	przewodów podziemnych lub nadziemnych urządzeń centralnego ogrzewania o kotłach powyżej 4 m² pow. ogrzew. bez względu na długość przewodów bez wywożenia popiołu i sadzy . .	4.—
21)	komina zakładów przemysłowych, instytucyj i tp. oraz centralnego ogrzewania o kotłach ponad 4 m² powierzchni ogrzewalnej, opalanych gazem ziemnym lub świetlnym z wyłączeniem kominów niepodlegających czyszczeniu tj. połączonych z urządzeniem palników patentowanych tzw. bunzenowskich	3.50
22)	komina centralnego ogrzewania o kotłach poniżej 4 m² pow. ogrzewalnej i etażowego wraz z przewodami dymowymi	1.50
23)	odnóg kominowych ściennych lub rur blaszanych i nasad wraz z uszczelnieniem i materiałem za każdy metr bież.	0.15
24)	rozebranie, wyczyszczenie, ustawienie napowrót i okitowanie szpar pieca wraz z materiałem	
	a) żelaznego lanego	0.60
	b) specjalnego do rozbierania opancerzonego	1.50
25)	pieca kaflowego z wyczyszczeniem wszystkich przewodów od góry i rury dymowej z materiałem (z tym, że robót wchodzących w zakres rzemiosła kaflarskiego nie wolno wykonywać kominiarzom)	
	a) 3 kanałowego	2.50
	b) 5 kanałowego	3.50
26)	kuchni angielskiej murowanej, kaflowej lub blaszanej oraz kotłów obmurowanych w pralniach domów czynszowych z rurą dymową do 1 m b.	
	z 1 bratrurą	0.25
	z 1 bratrurą i z kociołkiem lub bez beciołka z 2 bratrurami	0.30
	z 2 bratrurami i kociołkiem . . .	0.35
	z 2 bratrurami i kociołkiem i piecem piekarskim	0.50
27)	kuchni kombinowanej z piecem kaflowym	0.70
28)	kuchni restauracyj, kawiarń, zakładów wychowawczych, klasztorów, internatów, koszar i szpitali	0.80
29)	kuchni wielkiej wolno stojącej o kilku paleniskach z kanałami podziemnymi	3.—
30)	łazienki opalanej węglem lub drzewem wraz z kotłem i rurą dymową do 1 m b.	0.40

31) wolno stojących kuchen żelaznych lub kaflowych opalanych węglem lub drewnem oraz kombinowanych z gazem (systemu wiedeńskiego) . . . 0.80
32) kotłów obudowanych do gotowania w zakładach, koszarach, zakładach wędliniarskich i pralniach przemysłowych 0.60
33) usuwanie gniazd kawczych z kominów cylindrowych . . . . . 3.—
34) wypalanie komina z materiałem . . 0.80
35) wypalanie komina bez materiału . . 0.40
36) czyszczenie kominów przełazowych oblicza się podwójnie.
37) kominy pomieszkań strychowych i suterynowych oblicza się jak piętra.
38) na specjalne wezwanie do bezzwłocznego wyczyszczenia kuchni lub łazienki z powodu uszkodzenia przewodu kominowego nie z winy kominiarza, oblicza się wynagrodzenie o 50% wyższe.
39) za czyszczenie kominów, kuchen, pieców i tp. na żądanie strony przed godziną 6 rano płaci się wynagrodzenie o 50% wyższe.
40) za czyszczenie kominów pieców można liczyć najwyżej przez 7 miesięcy zimowych, natomiast kuchen najwyżej 12 razy w roku, o ile przez cały okres były w ruchu.

Powyższa taryfa obowiązuje od dnia 1 października 1933 r. a równocześnie traci moc dotychczas obowiązująca taryfa z 26 czerwca 1925 LM: 74176/25.

Wykonujący czynności kominiarskie są obowiązani mieć przy sobie stale oprócz książeczek kontrolnych, w których mają być potwierdzone każdorazowe czyszczenia kominów, także taryfę oraz legitymację wydaną przez Korporację przemysłowców kominiarzy we Lwowie i na żądanie stron je okazywać.

Przekroczenia powyższej taryfy karane będą w myśl postanowień Rozporządzenia P. R. P. z 7. VI. 1927 r. D. U. R. P. Nr. 53, poz. 468 o prawie przemysłowym.

Prezydent król. stoł. miasta Lwowa

Wiceprezydent miasta
Franciszek Irzyk w. r.

Ważne orzeczenia Sądów Najwyższych

W sprawie wzywania i przesłuchania świadków.
Z wyroku NTA z 26/5 1937 L. rej. 5165/35 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 25/37 poz. 798).

„Obrazy art. 60 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1925 r. Nr 58, poz. 411) skarżący dopatruje się w tym. że władza pozwana nie zbadała wszystkich świadków powołanych na ustalenie istotnych okoliczności faktycznych, tłumacząc się tym, że mimo wezwania świadkowie nie stawili się na żądanie władzy, co nie może być usprawiedliwieniem władzy.

Zarzut ten uznał Najwyższy Trybunał Administracyjny za trafny. Słusznie bowiem twierdzi skarżący, że władza dysponuje dostatecznymi środkami prawnymi, aby zmusić świadka, czy biegłego do stawiennictwa. Wprawdzie mógłby znaleźć się oporny świadek, który mimo nałożonych na niego sankcyj karnych, mógłby nie złożyć zeznań, jednak z akt sprawy taki stan rzeczy nie wynika, ani władza pozwana nie twierdzi, aby świadkowie odmawiali zenań, a tylko błędnie uważa się za zwolnioną od obowiązku przeprowadzenia dowodu już z tego powodu, że świadek na raz wystosowane żądanie nie zjawił się, przy czym nie wyciągnęła żadnych konsekwencji prawnych wobec wezwanych, przeto niewiadomym jest, czy pod groźbą sankcji karnej świadek nie wypełniłby obowiązku co do złożenia zeznań. Tym zaniechaniem powtórnego wezwania świadków władza pozwana dopuściła się naruszenia istotnych form postępowania ze szkodą dla skarżącego".

W sprawie przedawnienia prawa dodatkowego wymiaru podatku od nieruchomości.
Wyrok NTA z 9/6 1938 L. rej. 521 i 522/1936. (OPA 2382).

Teza: Przedawnienie prawa dodatkowego wymiaru podatku od nieruchomości za r. 1930 określa się także po wejściu w życie Ordynacji Podatkowej przepisami dawniejszymi, przewidującymi trzyletni termin przedawnienia. Uzasadnienie:

... Kwestią sporną w obu sprawach jest, czy przedawnienie prawa dodatkowego wymiaru podatku od nieruchomości za lata 1930 i 1931 określa się przepisami Ordynacji Podatkowej z r. 1934, przewidującymi pięcioletni okres przedawnienia, czy też przepisami obowiązującymi poprzednio, przewidującymi termin trzyletni — a mianowicie w warunkach niniejszej sprawy, gdzie wymiary zostały dokonane po wejściu w życie Ordynacji Podatkowej z r. 1934 (w r. 1935) a powodem ich — co między stronami nie jest sporne — była ujawniona w r. 1935 okoliczność posiadania

przez skarżącego w latach 1930 i 1931 opodatkowanego w owych latach obiektu podatkowego.

Otóż według brzmienia wymienionego przepisu (art. 209 § 3 O. P. tekstu poz. 134/36 Dz. U.) „wymiary dodatkowe z przyczyn, zaszłych przed dniem wejścia w życie ordynacji niniejszej, a ujawnionych po tym dniu, mają być dokonywane w myśl przepisów niniejszej ordynacji". Gdy zaś kwestię wymiarów dodatkowych regulują art. 98 i 99 Ordynacji i gdy w szczególności art. 99 przewiduje pięcioletni termin przedawnienia prawa wymiarów w ogóle — a więc i wymiarów dodatkowych — to w zasadzie prawo wymiarów dodatkowych, chociaż dotyczących lat poprzedzających wejście w życie Ordynacji, o ile tylko spełnione są warunki faktyczne, przewidziane w art. 209 § 3 Ordynacji, przedawnia się z upływem 5 lat (licząc od końca roku kalendarzowego, w którym powstał obowiązek podatkowy).

Jednakże art. 209 Ordynacji, jako przepis przejściowy, ma na widoku unormowanie na przyszłość tych stanów prawnych, które w chwili wejścia w życie Ordynacji nie były jeszcze uregulowane w sposób definitywny. A zatem obejmuje on te jedynie wypadki, w których przedawnienie w chwili wejścia w życie O. P. jeszcze nie zapadło. Wyraźnie stwierdza to art. 210 § 1 tekstu O. P., ogłoszonego obwieszczeniem z 14 lutego 1936 poz. 134 Dz. Ust. (art. 208a § 1 w brzmieniu dekretu z 14 stycznia 1936 poz. 13 Dz. Ust.).

Według art. 2 p. 1 ustawy z 17 grudnia 1931 poz. 877 Dz. Ust., obowiązującego do chwili wejścia w życie O. P. z r. 1934, prawo dodatkowego pociągania nieruchomości do podatku od nieruchomości było ograniczone do lat 3, bezpośrednio poprzedzających rok, w którym stwierdzono nowe okoliczności, powodujące dodatkowy wymiar. Skoro więc O. P. weszła w życie 1 października 1934, to — w braku ujawnienia do tej chwili nowych okoliczności, o których wyżej mowa — w chwili tej nie było jeszcze przedawnione prawo władzy do wymiarów dodatkowych tylko odnośnie do lat podatkowych 1933, 1932 i 1931; natomiast prawo to co do lat poprzednich, a w szczególności co do r. 1930 było w dniu wejścia w życie Ordynacji już przedawnione. W odniesieniu więc do roku podatkowego 1930 nie mogły mieć zastosowania przepisy art. 209 § 3 O. P. oraz jej przepisy o nowym pięcioletnim przedawnieniu, a mianowicie § 105. Gdy zaś pozwana władza orzeczenie swoje odnośnie do dodatkowgo wymiaru za ten rok 1930 oparła właśnie na tych przepisach, to orzeczenie to należało uznać za niezgodne z prawem.

Natomiast odmienna jest sytuacja, o ile chodzi o wymiar dodatkowy za r. 1931. Wobec nieprzedawnienia w dniu wejścia w życie O. P. prawa władzy do dokonania dodatkowego wymiaru za ten rok — w myśl tego co już powiedziano wyżej — w tym wypadku prawo to określało się odtąd powołanymi przez pozwaną władzę przepisami Ordynacji (art. 105), a więc w r. 1935, w którym wymiaru dodatkowego dokonano, odnośne prawo przedawnione jeszcze nie było. W ten sposób co do orzeczenia, dotyczącego r. 1931, skarga okazuje się nieuzasadniona....

W sprawie odpisania na zużycie: zmiana raz przyjętej wartości przedmiotu w latach następnych. Wyrok NTA z 13/12 1937 L. rej. 1894/37. (OPA 2383). Przepis § 14. ust. 2 rozp. wykon. (poz. 301/36 Dz. Ust.), iż raz przyjęta lub ustalona wartość przedmiotu jest podstawą odpisań z tytułu zużycia w latach następnych, odnosi się tylko do ustalenia dokonanego zgodnie z ustawą, natomiast ustalenia dokonane w sposób wychodzący poza ramy ustawy mogą być w latach późniejszych pominięte i zastąpione ustaleniami zgodnymi z prawem.

KOMUNIKATY i INFORMACJE

Ulgi w podatkach od nieruchomości z powodu podniesienia większych wydatków na cele remontowe. Dotychczas tut. władze skarbowe nie otrzymały żadnych instrukcji w sprawie stosowania ulg umorzeniowych w podatku od nieruchomości z powodu osłabienia zdolności płatniczej właścicieli realności przez niespodziewane wydatki w związku z nakazami remontowymi, mającymi na celu podniesienie estetycznego wyglądu osiedli. Centrala nasza w Warszawie przyrzekła nam poczynić odpowiednie kroki w Ministerstwie Skarbu celem wydania wyraźnego okólnika do podległych władz skarbowych a w szczególności o wyjaśnienie tej sprawy Izbie Skarbowej we Lwowie, niezależnie jednak od tego Towarzystwo nasze zwróciło się z prośbą do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych o ponowną interwencję w Ministerstwie Skarbu, ażeby przyrzeczenie stosowania ulg podatkowych w formie skutecznej doszło do wiadomości tut. władz skarbowych.

Statut o podatku drogowym dla nowych domów został uchwalony prze Zarząd Miejski i wyłożony do wglądu do 9-go grudnia b. r. z tym, że interesowanym płatnikom danin komunalnych przysługuje prawo wnoszenia zarzutów i spostrzeżeń do dnia 16-go b. m. Towarzystwo opracowało takie zarzuty i uwagi i po podpisaniu ich przez szereg członków naszych wniosło je w terminie wyzna-

czonym do Zarządu Miejskiego. Towarzystwo stanęło na stanowisku, że nie należy umniejszać udzielonych już ulg dla nowowzniesionych budowli we formie uwolnienia na lat 15 od wszelkich podatków. Ulgi te mianowicie były przy rozpoczęciu budowy niejako wkalkulowane w interes finansowy i przystępując do budowy liczyli się właściciele realności z tym, że dochody z tych realności nie będą obciążone przez pierwszych 15 lat daninami rządowymi i samorządowymi. Z tego powodu mogły te dochody być już zajęte przez długo- i krótkoterminowe pożyczki, przez pobranie ich z góry dla doraźnego spłacenia zobowiązań, jakie zazwyczaj przy nowej budowie nieprzewidzianie powstają. Dlatego jest wskazane, ażeby wprowadzić się mający podatek drogowy w wysokości 3½% podstawy idealnego wymiaru podatku od nieruchomości czasowo zwolnionych od podatku od nieruchomości dotyczył tylko tych domów, których budowa zostanie dopiero w przyszłości rozpoczęta, gdyż tylko w ten sposób podatek drogowy będzie można wkalkulować przy obliczaniu rentowności wkładu pieniężnego. Następnie naprowadziło Towarzystwo, że nakładanie podatków na nowe domy wpłynie hamująco na ruch budowlany, który i bez tego we Lwowie wykazuje znaczny spadek. Dotychczasowe utrudnienia we formie budowy schronów, cementowych dachów i w ogóle przystosowania nowych budów do obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej nie wpłynęły korzystnie na zachęcenie kapitału do lokaty w budowie, zanik ruchu budowlanego zaś będzie miał za skutek wzrost bezrobocia i potrzebę zatrudnienia pracowników budowlanych, czemu domy stare nie sprostają.

Dodatek komunalny do państwowego podatku od nieruchomości na rok 1939 został przez Zarząd Miejski we Lwowie uchwalony w wysokości 75% na obszarze gmin przyłączonych w roku 1931 a w wysokości 90% na terenie dawnego Lwowa, obliczonej w stosunku do 7% podstawy wymiaru podatku państwowego. Dodatek ten wynosił w roku zeszłym 65% dla gmin przyłączonych, został zatem na rok 1939 podwyższony o 10%, dla dawnego Lwowa pozostał w dotychczasowej wysokości. Przeciw temu projektowi wniosło Towarzystwo w wyznaczonym terminie do dnia 16 grudnia br. zarzuty i spostrzeżenia z odpowiednim uzasadnieniem.

Kto ma zamiar wypowiedzieć dozorcy na koniec marca względnie czerwca 1939 winien najdalej do końca grudnia br. wypowiedzenie to uskutecznić i wnieść skargę o rozwiązanie stosunku służbowego.

Nakładem Księgarni Krawczyńskiego we Lwowie wyszła książka Jana Rogowskiego „W obronie Lwowa". Jest to trzecie, rozszerzone wydanie książki „Z walk o Lwów".

Część pierwsza książki przedstawia geograficzne położenie Lwowa i stosunki narodowościowe Małopolski Wschodniej. W słowach gorących, pełnych treści omawia autor znaczenie Małopolski Wschodniej dla Polski. Ofiarnie przelana krew obrońców Lwowa woła na całą Polskę, że należy wzmacniać żywioł polski na terenie Małopolski Wschodniej, ażeby silnym był ów bastion polski na chwałę Najjaśniejszej Rzeczpospolitej. W następnych rozdziałach kreśli autor genezę i przebieg walk polsko-ukraińskich w pamiętnym listopadzie 1918 r. Szczegółowo i obszernie jest omówiona sprawa odsieczy.

Część druga książki zawiera osobiste wspomnienia autora, uczestnika walk na Wulce i na odcinku Szkoły Kadeckiej. W innych rozdziałach przedstawia autor swoje wspomnienia z pobytu w artylerii lwowskiej, a w szczególności w baterii „Władysław". Rozdział „Minierka" zawiera wstrząsający obraz walk na pozycji w Pasiekach Miejskich. Rozdział „Rezurekcja w r. 1919 we Lwowie" kończy się hymnem pełnym wiary w bohaterską przyszłość Lwowa.

Piękna to książka, o wysokiej wartości literackiej, tętniąca bujną treścią i umiłowaniem Lwowa powinna się ona znaleźć na „Gwiazdkę" w każdym polskim domu.

—oo—

FINKELSTEIN i FEHL
LWÓW. UL. SŁONECZNA L. 47
TELEFONY Nr.: 103-40, 103-41, 103-42

HURTOWNE SKŁADY wszelkich żelaznych materiałów budowlanych

Dźwigary I i U, żelazo do betonu, stal lsteg.
Blacha ocynkowana do krycia dachów.

Materiały do instalacji gazowej i wodociągowej:

Klozetowe miski fajansowe i żelazne.
Kotły do centralnego ogrzewania.
Kuchenki gazowe.
Piece kąpielowe węglowe i gazowe (krajowe i zagraniczne).
Płuczki klozetowe.
Rury gazowe, wodociągowe i odpływowe.
Umywalki toaletowe, fajansowe i żelazne.
Wanny kąpielowe żeliwne, porcelanowo emaliowane.
Zlewy porcelanowo-emaliowane.
Zmywaki kuchenne i t. d.

Sprzedaż hurtowna i detaliiczna po cenach konkurencyjnych.

ZAKŁAD KĄPIELOWY św. ANNY

WE LWOWIE, UL. AKADEMICKA 10.

gruntownie odnowiony

poleca P. T. Publiczności: I. ODDZIAŁY WANNOWE II. ODDZIAŁ ŁAŹNI (para mokra i sucha)

Dla Towarzystw, Związków i Zrzeszeń znaczne ulgi.

W ŚRODY ŁAŹNIA DLA PAŃ.

Zakład czynny codziennie do godziny 19-tej. W dnie przedświąteczne i przedniedzielne do godziny 21-szej (9-tej).

NA ŚWIĘTA!

WINA AUSTRIACKIE BURGUNDZKIE FRANCUSKIE HISZPAŃSKIE WĘGIERSKIE WŁOSKIE

WÓDKI – LIKIERY z pierwszorzędnych Fabryk krajowych i zagranicznych POLECA

EDMUND RIEDL

LWÓW, UL. RUTOWSKIEGO L. 3.

Centralna Małopolska Kasa Oszczędności we Lwowie

(dawniej Galicyjska Kasa Oszczędności)

Rok założenia 1843

Instytucja prawa publicznego

Wydaje książeczki oszczędnościowe imienne i na okaziciele

z poręką Państwa.

Prowadzi rachunki bieżące i czekowe.

Fundusze rezerwowe: zł 5,668.000·—

Zamiejscowe wpłaty — P. K. O. 500.198.

TOWARZYSTWO KREDYTOWE MIEJSKIE WE LWOWIE

LWÓW, ul. HALICKA 21. Telef. 276-03 i 208-96

udziela właścicielom murowanych nieruchomości miejskich, położonych w miastach i miasteczkach Małopolski

długoterminowych pożyczek hipotecznych w 5% listach zastawnych

na cele dobrowolnej konwersji prywatnych zobowiązań, przebudowy lub remontu nieruchomości, zakładania instalacji wodociągowych i tp. oraz przeprowadza konwersję wierzytelności komunalnych Kas oszczędności na pożyczki emisyjne.

ODDZIAŁ TOWARZYSTWA W KRAKOWIE, UL. LUBICZ 3

Bilety do Teatrów Miejskich tańsze od Kin.

Kupony zniżkowe dla wstępu do Teatrów Miejskich na wszystkie przedstawienia z wyjątkiem obcych imprez oraz dni zastrzeżonych mogą członkowie Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności nabywać w lokalu Towarzystwa, ul. Halicka 21.—

Uczęszczajcie zatem do **Teatrów Miejskich** we Lwowie.

Ceny ogłoszeń: 1/1 str. zł. 250·—, 1/2 str. zł. 125·—, 1/4 str. zł. 70·—, 1/8 str. zł. 40·—, wiersz m/m jednołamowy lub jego miejsce 80 groszy. — Zastrzeżenie miejsca 20% drożej.

WYDAWCA: Lwowskie Towarzystwo Właścicieli Realności. Redaktor: RUDOLF LANG

Związkowe Zakłady Graficzne", Spółdzielnia z odp. udz. we Lwowie, ul. Piekarska 18. —Tel. 290-05.

Ж IV 39287 1939

Nr. 1 STYCZEŃ 1939. Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem Rocznik L

WP. Reiss Leopold Lwów, Bogusławskiego 9.

LWOWIANIN

ORGAN·LWOWSKIEGO·TOWARZYSTWA WŁAŚCICIELI · REALNOŚCI

WYCHODZI RAZ NA·MIESIĄC

Członkowie Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności, otrzymują to pismo bezpłatnie.

Redakcja i Administracja: Lwów, ul. Halicka L. 21, II p. Telefon Nr. 240-26.

Biuro Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności znajduje się przy ul. Halickiej L. 21, II p.

Porad prawnych w sprawach podatkowych, sądowych i administracyjnych udziela się w biurze Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności za wykazaniem się kwitem na zapłaconą składkę bieżącą w poniedziałek, środę i piątek od godz. 12—13 popołudniu oraz we wtorek i piątek od 18·30 do 19·30. — Telefon 240-26.

TREŚĆ NUMERU: Z Nowym rokiem nastąpi zmiana „klimatu“ fiskalnego i kredytowego. — Kilka słów o dekrecie Prez. Rzplitej z 21 listopada 1938 r. — FELIETON: Zew krwi. — Sumy zużyte na budowę mogą być potrącone od ogólnego dochodu podlegającego podatkowi dochodowemu. — Z kroniki żałobnej. — Odezwa Korporacji Koncesjonowanych Przemysłowców Kominiarzy. — Komunikaty i informacje.

Z nowym rokiem nastąpi zmiana „klimatu“ fiskalnego i kredytowego.

Wysokie ciśnienie fiskalne i duszności finansowe, które organizm nasz opanowały, dały zapewne p. Wicepremierowi impuls do zaakcentowania na ostatniej konferencji dyrektorów Izb Skarbowych, że zależy mu na wytworzeniu odpowiedniego „klimatu“ fiskalnego.

Te same motywy spowodowały zapewne p. Wicepremiera do oświadczenia, że zamierza stworzyć nowy „klimat“ kredytowy.

Te zarządzenia p. Ministra Skarbu pozwalają nam spodziewać się, że obecnie nastąpi regeneracja życia gospodarczego, również na odcinku prywatnej własności nieruchomej miejskiej i nasycenie atmosfery „ożywczym prądem“.

Absorbowani wydarzeniami natury politycznej, zapominamy o kłopotach życia codziennego, które się tymczasem mnożą jak grzyby po deszczu. To też dobrze się stało, że miarodajne czyniki o nas nie zapomniały. — Zachodzi tylko obawa, że najlepsze intencje mogą być unicestwione, jeżeli będą ograniczane jedynie do enuncjacji a nie będą poparte odpowiednimi zarządzeniami, które Władze podległe będą należycie stosowały. — Obawy te powstają w związku z dotychczasowymi doświadczeniami. Tak np. słyszeliśmy ostatnio o tym, że Władze skarbowe mają stosować ulgi umorzeniowe w podatku od nieruchomości z powodu osłabienia zdolności płatniczych właścicieli realności, przez znaczne wydatki poczynione

92586 ЛЬВІВСЬКА БІБЛІОТЕКА АН УРСР №

w związku z wykonaniem (mniej lub więcej potrzebnych) remontów nakazanych przez Władze. Wiadomość ta doszła do wszystkich interesowanych tylko nie tam, gdzie w pierwszym rzędzie dojść miała, tj. do Urzędów Skarbowych, które uporczywie twierdzą, że żadnych instrukcji w tym kierunku nie otrzymały.

Z wnikliwością wytrawnego znawcy poruszył p. Minister Skarbu nasze największe bolączki, tj. inflację podatków i deflację kredytów, bez uzdrowienia których również i istnienie prywatnej własności nieruchomej miejskiej — podlegającej ustawie o ochronie lokatorów — pomyśleć się nie da. Przy ubytku wpływów z realności w związku z ustawową obniżką czynszów, dalej z wzrastającą niewypłacalnością lokatorów i ze zwolnieniem bezrobotnych od szeregu lat od płacenia komornego — wzrosły równocześnie znacznie podatki i świadczenia publiczne. I tak podskoczył w ostatnich latach państwowy podatek od nieruchomości z 7% na 12% (wszak dodatek kryzysowy i danina majątkowa były pomyślane tylko na czas przejściowy). Dodatek komunalny do państwowego podatku od nieruchomości wzrósł u nas z 50% na 90%. — Opłaty kanałowe wynoszą obecnie za 2 miesiące tyle co dawniej za cały rok. Potrąceń w wysokości 10% (z tytułu grosza czynszowego i opłat wodociągowych, które się mieszczą w kwocie czynszowej) — już się nie uskutecznia, a o zwyżce podatku dochodowego wraz z dodatkiem kryzysowym również zapomnieć nie można. — W takich warunkach staje się nakładany w ostatnich czasach obowiązek wykonywania przez właścicieli realności kosztownych remontów dla podniesienia estetycznego wyglądu osiedli a zarazem dla dostarczenia zajęcia bezrobotnym — ciężarem niemożliwym wprost do zniesienia.

Z przeprowadzonej w naszym mieście niedawno ankiety przez Lwowskie Towarzystwo Właścicieli Realności dowiadujemy się między innymi, że 100 właścicieli realności poniosło w ostatnich dwóch latach wydatki połączone z remontem ich realności w kwocie przeszło 250.000 zł, z czego przeszło 100.000 zł przypada na remonty wykonane na skutek polecenia Władz. — Gdy uwzględnimy, że we Lwowie jest około 15.000 realności, z których większość będzie musiała być remontowaną, to przyjmując nawet skromny koszt remontu po paręset złotych od realności — trzeba będzie na ten cel zużyć poważną kwotę kilku milionów. Sumami takimi właściciele realności jednak nie dysponują, gdy się uwzględni, że dochody z realności są minimalne a kredyt prawie że zamarł. — O ile więc p. Minister Skarbu poruszył obecnie sprawę udostępnienia kredytów, to uczynił to w najodpowiedniejszym momencie. Nadchodzi bowiem sezon wiosenny, kiedy wykonanie nowych i odroczonych remontów stanie się konieczne. Do tego jako też do wyrównania zaległości podatkowych i rat bankowych potrzebne są sumy, którymi — jak to wyżej wspomniano — właściciele realności nie dysponują ani z własnej winy ani też wskutek lekkomyślnej gospodarki, lecz z przyczyn od nich niezależnych. — To też własność nieruchoma miejska zasługuje w pierwszym rzędzie na to, by stworzyć także i dla niej odpowiedni „klimat“ kredytowy, bo chodzi tu nie tylko o utrzymanie mienia jednostek ale o majątek narodowy, przedstawiający wielkie wartości gospodarcze i socjalne.

Zmiana dotychczasowego „klimatu“ fiskalnego

Za „Wiekiem Nowym“ podajemy artykuł naszego współpracownika p. Dra Alberta Samuelyego pod tytułem:

ZEW KRWI.

Toczą się wydarzenia jak lawina, porywając i grzebiąc wszystko, co jeszcze wczoraj przedstawiało wartość materialną, druzgocąc wszystko, co stanowiło wartości moralne.

Jak w obliczu żywiołowych zjawisk lub cudów przyrody człowiek wraca do zabobonów, tak też cofa się obecnie w obliczu odpowiedzialności socjalnej jednostka, pozostawiając — w swej bezradności — troskę o losy społeczeństwa a więc i swoje własne losy tym, którzy są dość odważni lub zuchwali, by je chwycić we własne na pozór silne a w rzeczywistości słabe ręce. — „Posłannictwa“ tego waży się podjąć i jako „bohater“ wychodzi zwycięsko ten, który jest najbardziej „władczy“ i bezwzględny.

Opierając się na spaczonym światopoglądzie Fichtego, Mazziniego i Nietschego, których etyka przeciwstawia się chrystianizmowi, uważają ci „bohaterzy“ ludzkość tylko za „materiał doświadczalny“, który ma raczej wartość jako środek aniżeli jako cel. — Wedle teorii wspomnianych myślicieli celem jest wielkość jednostek niepospolitych. W ślad za tym nie zasługuje cała ludzkość na to, ażeby się nią zbytnio przejmować. Obojętnym jest wobec tego czy ogół cierpi, czy jest szczęśliwy. Ważnym jest tylko „bohater“, który jest dalekowzroczny, odważny, bezwzględny i predysponowany na „wodza“. Im większy rozlew krwi, tym bardziej bohaterski człowiek, który wychodzi w końcu zwycięsko z walki. — Pokój jest wobec tego rzeczą niegodną ponieważ w czasie pokoju, czynniki pobudzające „bohatera“ do działania, nie mają sposobności ujawnienia się. Dlatego też jedynie wiecznie trwające pogotowie wojenne i wojna mogą sprawić, że te cechy nie giną. Zanim się jednak nadarzy okazja do walki ma szkoła, kino, prasa

i kredytowego w myśl wskazań p. Wicepremiera, przyczyni się — wobec naprowadzonego stanu rzeczy — niezawodnie do ożywienia naszego życia gospodarczego.

Nowy Rok rozpoczynamy pod dobrymi auspicjami. Oby tylko zapowiedziana przez p. Ministra Skarbu zmiana jak najprędzej nastąpiła.

Dr A. S

Kilka słów o dekrecie Prez. Rzplitej z 21 listopada 1938 r.

Pod koniec ubiegłego roku ogłoszony został dekret Prez. Rzplitej z 21 listopada 1938 r., Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 609, o usprawnieniu postępowania sądowego. Postulat usprawnienia procedury sądowej był od dawna jedną z wytycznych naszej działalności. Pamiętamy jeszcze doskonale nie tak dawne czasy, kiedy proces o eksmisję lokatora trwał całe lata. Nieustanne nasze przedstawienia spowodowały wreszcie zupełną zmianę tego stanu rzeczy i dziś rozprawy, w sprawach o eksmisję, bywają odraczane na tak krótki czas, iż pieniacza obrona coraz mniej się opłaca. Najnowszy zaś dekret utrudni i te resztki pieniactwa lokatorów.

Przepisy omawianego dekretu w odniesieniu do własności nieruchomej miejskiej podzielić można na trzy grupy: na przepisy, zmierzające bezpośrednio do usprawnienia postępowania, — przepisy, wprowadzające raczej tylko pewne zmiany w postępowaniu, — oraz przepisy, wyjaśniające dotychczasowe wątpliwości.

W grupie pierwszej zanotować należy doniosły postęp. Dotychczas wnosił lokator dla przewleczenia sporu — o przyznanie mu prawa ubogich, a gdy Sąd grodzki wnioskowi temu odmawiał, wnosił zażalenie, a nawet skargę kasacyjną, co wstrzymywało rozpatrywanie samego sporu na całe miesiące. Dziś będzie to niemożliwym, gdyż dekret przewiduje, że środek odwoławczy od odmowy lub cofnięcia prawa ubogich nie wstrzymuje postępowania w sprawie samej. Co ważniejsze jednak, iż odtąd nie ma skargi kasacyjnej na odmówienie lub cofnięcie prawa ubogich przez drugą instancję, chyba, iż chodzi o prawo ubogich dla instancji kasacyjnej.

Przepis, nakazujący sądowi wezwanie stron do uiszczenia brakującej opłaty, wykorzystywano nierzadko dla zyskania na czasie. Wnoszono nie tylko bez opłaty podania o sporządzenie uzasadnienia wyroku, lecz także skargi apelacyjne. Według dekretu Sąd zwróci wniosek o uzasadnienie wyroku, jeżeli go wniósł bez opłaty adwokat.

Dekret znosi przepis kodeksu postępowania cywilnego, nakładający na stronę, zamieszkałą poza siedzibą Sądu okręgowego, obowiązek obrania sobie miejsca zamieszkania w siedzibie Sądu. W dobie tak rozwiniętej komunikacji był ten przepis rzeczywiście anachronizmem.

Ostatnim z przepisów, zmierzających do usprawnienia postępowania sądowego jest przepis, ograniczający możność wniesienia skargi kasacyjnej do spraw ponad zł 1.500, w miejsce dotychczasowej nor-

---

i radio podtrzymać ducha wojennego i zbiorową histerię w najszerszych warstwach ludności a w pierwszym rzędzie wśród młodzieży od najmłodszych lat. Ten nowy rodzaj wychowania ma zupełnie unicestwić wolność woli i uczynić z całego narodu jedno zbiorowe ciało. — Najskuteczniejszym straszakiem do osiągnięcia tego celu są zbrojenia innych państw i groźba zwycięskiej obcej konkurencji. — W braku właściwej strawy, karmi się dusze nienawiścią doprowadzić mającą (wedle instrukcji partyjnej jednego z państw totalnych z dnia 15. III. 1931) — do szału. Nienawiść i pogardę szerzy się wobec wszystkiego co obce, co tchnie demokracją ,wobec każdego szermierza zasad pacyfizmu lub miłości bliźniego. Buta partyjna panoszy się w lokalach w czasie bezustannie inscenizowanych zebrań, obchodów, uroczystości i manifestacji. — Rezygnuje się z przyjemności za cenę sławy a wiedzę pragmatyczną zastępuje się wiarą, że prawdą jest to, czego się pragnie. Wolę ceni się bardziej niż uczucie lub poznanie a władzę bardziej niż szczęście osobiste. Propagując surowość obyczajów, czyni się to nie w duchu chrześcijaństwa lecz w duchu Sparty — traktując ją jako środek do osiągnięcia władzy. — Doktryny przyjmuje się lub odrzuca się z motywów politycznych nie posługując się przy tym wcale pojęciem prawdy i fałszu. Cofa się wskazówki zegara do czasów XII. wieku.

Te psychopatologiczne ideały ewangelii totalizmu unoszą dniem i nocą fale eteru — dla których nie ma zapory ani granic — na świat cały, a ten poza tym cudowny wynalazek jakim jest radio, wylewa strumienie tego jadu, który jak zaraza zatruwa jednostki o słabej woli lub o zbrodniczych instynktach. Lecz im więcej się więzienia zapełniają i im więcej jest świętokradztwa i niewinnych trupów, tym bliższy jest koniec tych, którzy świat w otchłań rozpaczy i cierpień wtrącili, gdyż jak powiada Żeromski „straszna jest zemsta krwi, przelanej niewinnie. Łamie krzywda miecz i w drzazgi trzaska pancerz".

my zł. 500. — W tych zatem sprawach postępowanie skończy się już w drugiej instancji.

Z najważniejszych zmian wprowadzonych w kodeksie postępowania cywilnego, przez omawiany dekret, wspomnieć należy o rozszerzeniu właściwości Sądu grodzkiego na sprawy do zł 2.000. Sprawy, wynikające z umowy najmu, nie będą obecnie należały do właściwości Sądu grodzkiego bez względu na wartość przedmiotu sporu, lecz tylko wtedy, jeżeli ta wartość nie przekroczy sumy zł 2.000. Przy wyższej wartości przedmiotu sporu właściwym będzie Sąd okręgowy.

Dekret przewiduje udzielenie prawa ubogich stronie, która nie może ponieść kosztów procesu bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i swej rodziny, a jako nowość wprowadza częściowo prawo ubogich, które w szczegółach unormuje dopiero rozporządzenie wykonawcze.

Bardzo ważną jest zmiana przepisu art. 350 kod. wyroku także w tych wypadkach, w których nie post. cyw., przewidująca sporządzenie uzasadnienia przysługuje dalszy środek prawny. Ma to dla praktyki kapitalne znaczenie, gdyż pozwala na stwierdzenie faktów, którymi się Sąd kierował, bez względu na to, czy wyrok jest zaskarżalny.

Związek z własnością nieruchomą miejską ma także przepis dekretu, znoszący na przyszłość wpisy egzekucyjne do hipoteki na kwoty, wynoszące w kapitale mniej niż zł 200. — Nie spotkamy więc w przyszłości w hipotece tak licznych dotychczas wpisów na drobne kwoty. Według noweli nie będzie dopuszczalna hipoteka łączna, lecz będzie się musiało na każdej realności uzyskać osobny wpis.

Wreszcie usuwa dekret istniejące dotychczas wątpliwości odnośnie oznaczenia wartości przedmiotu sporu w sprawach o eksmisję. Obecnie wynosić będzie wartość przedmiotu sporu, jeżeli umowę zawarto na czas oznaczony, sumę czynszu za okres sporny, najwyżej jednak za 1 rok. Jeżeli zaś umowa opiewa na czas nieoznaczony, oznaczy się wartość przedmiotu sporu według sumy czynszu za czas potrzebny do wypowiedzenia.

Należy się spodziewać, że zastosowanie przepisów omawianego dekretu w praktyce przyczyni się do tym sprawniejszego urzędowania naszych Sądów.

Dr St. M.

Sumy zużyte na budowę mogą być potrącone od ogólnego dochodu podlegającego podatkowi dochodowemu.

(Wyrok NTA z 14/9 1938 L. rej. 4655/35. Dz. Urz. M. Sk. Nr 32/38).

Przedmiotem sporu jest przede wszystkim kwestia prawna, czy określone w art. 3 ustawy z 24 marca 1933 r. poz. 173 Dz. Ust. prawo potrącenia od dochodu podlegającego podatkowi dochodowemu sum zużytych na budowę domów mieszkalnych może być realizowane tylko w odniesieniu do tej części dochodu, jaka pozostanie płatnikowi po pokryciu kosztów utrzymania siebie i rodziny, czy też w odniesieniu do całego dochodu podatkowego, bez względu na poniesione w danym roku przez płatnika wydatki na utrzymanie. Władza pozwana, stojąc na gruncie pierwszej alternatywy, opiera się na tym, iż art. 3 mówi o prawie potrącenia sum, „będących częścią“ dochodu podatkowego a zużytych na budowę.

Najwyższy Trybunał Administracyjny rozważył co następuje:

Konstrukcja przepisu art. 3 cytowanej ustawy wskazuje wyraźnie na zamiar ustawodawcy nawiązania do postanowień ustawy o podatku dochodowym, nie dochód bowiem w znaczeniu gospodarczym, ale dochód w rozumieniu ustawy o podatku dochodowym („dochód, podlegający podatkowi dochodowemu“) stanowić ma punkt wyjścia ustalenia ulgi z art. 3. Dochód zaś podlegający podatkowi jest w myśl art. 6 ustawy o podatku dochodowym sumą przychodów, pomniejszoną o koszty ich osiągnięcia, zachowania i zabezpieczenia, o straty w przedmiotach, służących do osiągnięcia dochodu a podlegających zużyciu, i o prawidłowe odpisania na zużycie — a ponadto w myśl art. 10 ustawy pomniejszoną o sumę odliczeń, w tym artykule określonych. Dochód podatkowy jest więc specyficznym pojęciem, różnym od dochodu w znaczeniu czysto gospodarczym czy finansowym, i wysokość tego dochodu różni się niejednokrotnie bardzo poważnie od efektywnych wpływów gotówkowych netto, jakie są uważane potocznie za dochód w znaczeniu gospodarczym. Z dochodu podatkowego nie mogą być potrącone w myśl art. 8 p. 3 ustawy wydatki na prowadzenie gospodarstwa domowego i na utrzymanie rodziny, przy ustalaniu więc dochodu podatkowego wydatki te nie mogą być w żadnej mierze brane w rachubę. Skoro zaś podstawą obliczenia ulgi z art. 3 ustawy z 24 marca 1933 ma być dochód podatkowy, to i przy ustalaniu tej podstawy obliczeniowej nie mogą być te wydatki brane pod uwagę, inaczej bowiem popadłoby się w sprzeczność z wyraźnym postanowieniem art. 3, który każe potrącić koszty budowy od „dochodu podlegającego podatkowi dochodowemu“,

a nie od tegoż dochodu, pomniejszonego o wydatki w myśl ustawy o podatku dochodowym niepotrącalne. Skoro dalej — jak już wskazano — ustawa o ulgach dla nowozwznoszonych budowli w art. 3 wyraźnie nawiązuje do ustawy o podatku dochodowym i do postępowania wymiarowego tego podatku, należy przy interpretacji tego przepisu stosować te same reguły, jakie stosuje się przy interpretacji wchodzących w grę przepisów ustawy o podatku dochodowym. Otóż żaden przepis ustawy o podatku dochodowym ani żadna, ustalona w judykaturze dotyczącej tego podatku, reguła interpretacyjna nie daje podstawy do przyjęcia, iż „potrącenie" jakiegoś wydatku od dochodu ma być czymś innym jak tylko prostą operacją rachunkową, w szczególności nie daje podstawy do interpretowania przepisów o potrącalności i odliczalności pewnych, wydatków od dochodu w ten sposób, iż władza skarbowa miałaby prawo badania, czy wydatek, w zasadzie potrącalny bądź odliczalny, został efektywnie pokryty z zasobów pieniężnych, pochodzących z przychodów, stanowiących punkt wyjścia obliczenia dochodu podatkowego, czy z jakichkolwiek innych funduszów płatnika, i dalej, by od stwierdzenia poniesienia wydatku z gotówki czy innych wartości, pochodzących z tego przychodu, miała być zależna potrącalność lub odliczalność wydatku. Wręcz przeciwnie, zasadą jest, iż wydatki potrącalne i odliczalne muszą być uwzględnione rachunkowo przez odjęcie ich sumy od rachunkowej sumy przychodów bez względu na to, jak przedstawiało się w rzeczywistości efektywne wpływanie przychodów z jednej a pokrywanie wydatków z drugiej strony.

Tak samo więc przy „potrącaniu" sum zużytych na budowę od dochodu, podlegającego opodatkowaniu, powinna być stosowana reguła czysto rachunkowego potrącenia tych sum od ustalonego w postępowaniu wymiarowym dochodu, podlegającego opodatkowaniu. Zupełnie zaś nie mieści się w ramach postanowienia art. 3 zapatrywanie, z jakiego wychodzi władza pozwana, że z dochodu podlegającego opodatkowaniu, o jakim mówi ten przepis, należy rachunkowo potrącić koszty utrzmania płatnika i rodziny, a dopiero od pozostałej ewentualnie reszty tego dochodu obliczać przewidzianą w tym postanowieniu ulgę. Do ustalenia takiej kolejności czy hierarchii wydatków żaden przepis prawa nie daje podstawy i nie ma żadnego powodu do uważania za obowiązek płatnika pokrywania kosztów utrzymania siebie i rodziny z dochodu, bieżącego, a wydatków na nową budowę z oszczędności, z przychodów nie stanowiących dochodu podlegającego podatkowi, lub wreszcie z zasobów gotówki stanowiących efektywną równowartość potrąceń z tytułu odpisów na zużycie, strat w majątku lub innych pozycji potrącalnych z dochodu, a efektywnie nie poniesionych — a nie odwrotnie. Ani przepisy ustawy o podatku dochodowym, ani przepisy ustawy o ulgach dla nowowznoszonych budowli, ani wreszcie rozporządzenie wykonawcze do tej ustawy takiego obowiązku na płatnika nie nakładają i tym samym nie nakazują obliczenia ulg w sposób, przez władzę pozwaną zastosowany.

Zresztą ścisłe ustalenie, które z wydatków płatnika, poniesionych w okresie rocznym, zostały pokryte z dochodu, a które w inny sposób — jest na ogół niemożliwe, fundusze bowiem, stanowiące bieżący dochód płatnika, zlewają się najczęściej w jego gospodarstwie z innymi funduszami i niemożliwe jest stwierdzenie, z jakich funduszów został jakiś wydatek realnie pokryty.

Nie można też domniemywać się — w braku wyraźnej wskazówki w tym kierunku w ustawie — iż droga do uzyskania ulgi, przewidzianej jako zachęta do budowy domów mieszkalnych, prowadzi przez wykazywanie wszystkich wydatków na utrzymanie własne i rodziny — skoro obowiązek taki jest najczęściej uciążliwy dla płatnika, a w obowiązującym stanie prawnym ma niewątpliwie charakter wyjątkowy. (Wspomnianą uciążliwość ilustrują w rozpoznanej sprawie: protokół z przesłuchania świadka

Nie dopuśćcie do niszczenia książek!

Oprawa solidna i trwała a najtańsza w

SPÓŁDZIELCZYCH ZAKŁADACH INTROLIGATORSKICH

Lwów, ul. Piekarska 20 **Telefon 290-05**

Przyjmuje się wszelkie roboty w zakres introligatorstwa wchodzące, od najwykwintniejszych do najskromniejszych.

pod przysięgą m. in. na takie okoliczności jak „wiele wydano dokładnie na opał i oświetlenie w 1933 r.“ i „ile wydatkowali płatnicy na prywatne telefony“ — jak również uzasadnienie w zaskarżonym orzeczeniu ujemnej oceny zeznań świadka tym, iż one „nie obejmują wszystkich wydatków domowych i osobistych, np. wydatki Rabinowicza na wyjazd do Druskiennik, na odzież, kształcenie dzieci itp.)“).

Zważyć wreszcie należy, iż interpretacja art. 3, stosowana przez władzę pozwaną, prowadziłaby do ekonomicznie słabszych, a faworyzowanie płatników ekonomicznie słabszych, afaworyzowanie płatników finansowo silnych, a przede wszystkim osób prawnych, u których oczywiście żadnych wydatków na „utrzymanie“ od ulgi wyłączyć by nie można.

W tym stanie rzeczy Najwyższy Trybunał Administracyjny pominął dalsze zarzuty skargi, jako bezprzedmiotowe i zaskarżone orzeczenie uchylił jako niezgodne z prawem, zarządzając w myśl art. 95 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rz. P. z 27 października 1932 r. w brzmieniu poz. 150/37 Dz. Ust. zwrot opłaty od skargi.

Bł. p.

ALEKSANDER ELSTER

b. Członek Lwowskiej Rady Miejskiej i wielu instytucji humanitarnych i społecznych, zmarł dnia 25. grudnia 1938.

Obrzęd pogrzebowy odbył się dnia 27. grudnia 1938 r.

†

WŁADYSŁAW

HABDANK BIAŁOBRZESKI

emer. kierownik Wydziału Województwa odznaczony Krzyżem Walecznych i „Orlętami“, zmarł dnia 20. stycznia 1939 r.

Obrzęd pogrzebowy odbył się dnia 22 stycznia 1939 r.

Nieubłagana śmierć podcięła znów żywot bardzo zasłużonych Członków Zarządu Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności.

Dnia 25. grudnia 1938 r. zmarł bł. p. Aleksander Elster, jeden z najstarszych członków naszego Towarzystwa i długoletni jego Skarbnik. Znamionująca go niezwykła pracowitość i sumienność w wykonywaniu obowiązków kazały Mu zawsze stać na posterunku i pomimo nadwątlonego zdrowia dbać do ostatniej chwili życia o dobro Towarzystwa. Cechą charakteru Jego było wysokie uspołecznienie i obowiązek współpracy wszędzie, gdzie potrzeby ludzkie pomocy wymagały, i stąd współudział w tak wielu zrzeszeniach społecznych i humanitarnych, gdzie odznaczał się niecodzienną pracą i ofiarnością.

Za zasługi poniesione dla dobra naszego Związku zachowamy Go we wdzięcznej pamięci.

Dnia 20. stycznia 1939 zakończył żywot ś. p. Władysław Habdank Białobrzeski.

Nazwisko to znane w szerokich sferach naszego społeczeństwa związane było prawie że nierozerwalnie z obroną praw własności prywatnej, w szczególności zaś prywatnej własności nieruchomej.

Głęboka znajomość prawa i wrodzone poczucie sprawiedliwości i słuszności kierowały wszystkimi Jego poczynaniami, to też dawały Mu te zalety możność skutecznej obrony zajmowanego przez Niego stanowiska, z którym się także i Władze liczyły. Jako fanatyczny zwolennik praworządności, nie zawsze mógł się pogodzić z nowoczesnymi prądami i staczał niejednokrotnie ciężkie boje w obronie Swych zasad. Śmierć Jego okryła żałobą wszystkich, którzy Go znali i cenili dla Jego wysokich zalet etycznych i moralnych.

Towarzystwo nasze traci w Nim długoletniego pracownika i wartościowego Członka Zarządu, któremu zawdzięczało niejednokrotnie cenne uwagi i wskazówki.

Cześć pamięci szlachetnego człowieka i nieposzlakowanego obywatela!

Odezwa Korporacji Koncesjonowanych Przemysłowców Kominiarzy.

Stwierdzono na podstawie meldunków poszczególnych przedsiębiorców kominiarskich, że w wielkiej ilości domów na terenie m. Lwowa kominy znajdują się w stanie, nie dającym rękojmię bezpieczeństwa na skutek walenia się szczytów kominowych na dachach, które grożą opadnięciem na ulice lub podwórza.

Brak lub zepsucie drzwiczek wyciorowych tak w piwnicach, jak i na strychach powodować mogą wypadanie iskier i grozić niebezpieczeństwem pożaru, a przy tym powodując przeciągi wśród kominów, powodują utrudnianie paleniu i zadymianie pomieszkań. Poza tym zakładanie drzwiczek kominowych w sklepach półkami i stojącymi na nich pudła-

mi, powodować może pożary, które w ostatnim czasie — na skutek wzmożonego opalania miały miejsce na terenie miasta.

Zarząd Korporacji uprasza uprzejmie o powiadomienie tamtejszych członków o wspomnianych wadliwościach, zagrażających pożarami, z równoczesnym pouczeniem o sprawie usuwania drzewa, węgla i innych materiałów, znajdujących się przy drzwiczkach kominowych w piwnicach, które uniemożliwiają kominiarzom dostęp do należytego przeprowadzenia czyszczeń kominów i wybrania sadzy.

Poza powyższymi sprawami stwierdzono, że na terenie całego miasta uwijają się fuszerzy poprzebierani w ubrania kominiarskie, którzy nachodzą zwłaszcza lokatorów, wyłudzając podstępnie należności za rzekome czyszczenie kuchen i innych palenisk.

Zarząd Korporacji pozwala sobie stwierdzić, że wszyscy pracownicy kominiarscy, zatrudnieni u poszczególnych przedsiębiorców, zaopatrzeni są w odpowiednie legitymacje z fotografiami, wydanemi przez Zarząd tut. Korporacji, oraz posiadają na pasach głównych klamry, oznaczone numerem okręgu kominiarskiego oraz numerem porządkowym, wyszczególnionym równocześnie na legitymacji. Poza tym pracownicy, wykonujący stale czyszczenia kominów w poszczególnych domach, posiadają książeczki kontrolne, potwierdzone po każdym czyszczeniu kominów przez odnośnych właścicieli domów. Fuszerzy kominiarscy książeczek kontrolnych nie posiadają.

Komunikaty i informacje.

Ankieta. Zainicjowana przez nas ankieta dla zdobycia pewnych dat statystycznych dała dość skromne wyniki, ponieważ na przeszło 6000 wysłanych odezw otrzymaliśmy tylko blisko 100 odpowiedzi. Ażeby uzyskać możliwie jak największy materiał dla wysnucia potrzebnych nam wniosków zamieszczamy na ostatniej stronie ponownie szereg pytań ankietowych i prosimy członków naszych, którzy dotychczas tego nie uczynili, o nadesłanie nam możliwie dokładnych odpowiedzi.

Pobór podatku drogowego od 1. I. do 31. III. 1939 na terenie m. Lwowa na rzecz Gminy m. Lwowa w kwocie zł 115.000.— na utrzymanie i budowę dróg został uchwalony przez Radę Miejską 29. XII. 1938 w następującej wysokości: a) od gruntów, podlegających p. podatkowi gruntowemu w wysokości 75% wymiaru podatku państwowego, b) od przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych w wysokości 15% cen świadectw przemysłowych i kart rej. na 1938, c) od nieruchomości czasowo zwolnionych od podatku od nieruchomści w wysokości 3.5% podstawy idealnego wymiaru podatku od nieruchomości. Przy tym uchwaliła Rada M. odrzucić wniesione w powyższej sprawie zarzuty (między nimi także zarzuty wniesione przez nasze Towarzystwo). Wnioski p. r. inż. Biernackiego w sprawie zwolnienia od podatku właścicieli nieruchomości którzy wpłacili już na koszty pierwszego urządzenia ulic oraz właścicieli nieruchomości położonych przy ulicach będących własnością prywatną nie uzyskały większości.

Dodatek komunalny do p. podatku od nieruchomości został również na tym posiedzeniu uchwalony przez Radę M. w wysokości proponowanej przez Zarząd Miejski a podanej w „Lwowianinie“ z grudnia 1938, przy czym wniesione przez nas zarzuty uchwalono nie uwzględnić.

W sprawie przygotowania domów do obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej interweniowało Towarzystwo przez swego delegata tak w Zarządzie Miejskim jak i w Lw. Obwodzie miejskim LOPP-u z powodu rozbieżności nakazów wydawanych przez Komendantów bloków oraz wydatków na sprzęt i przeróbki w dachach, które przekraczają możliwości finansowe właścicieli realności i nie znajdują uzasadnienia w ustawach.

Tanie parcele budowlane

między ulicami
Janowską i Złotą
oraz przy ulicy
Zielonej — górnej

SPRZEDAJE

Lwowskie Towarzystwo Akcyjne — Browarów

Lwów, Kleparowska 18
Telefon 298-80

Do ankiety — Wyciąć, wypełnić i wysłać!

1. Jaki ubytek w dochodach czynszowych poniósł WP. skutkiem niepłacenia komornego przez lokatorów od r. 1924 ..... a w szczególności, ile wyniósł ten ubytek w ostatnich trzech latach t. j. 1936, 1937 i 1938. .....
2. Ilę wydał WP. na remonty w swej realności w ostatnich dwóch latach 1937 i 1938 ..... a w szczególności na skutek nakazów Zarządu miejskiego i Starostwa Grodzkiego w r. 1938 .....
3. Czy uważa WP. za wskazane stworzenie Spółdzielni Kredytowej celem niesienia pomocy właścicielom nieruchomości ..... Czy byłby WP. gotów przystąpić do tej Spółdzielni w charakterze członka .....

Podpis i adres: .....

UWAGA. W odpowiedziach prosimy o podanie cyfr i kwot względnie o oświadczenie tak lub nie.

Zakład Kąpielowy św. Anny

WE LWOWIE, UL. AKADEMICKA 10.
gruntownie odnowiony
poleca P. T. Publiczności: I. ODDZIAŁY WANNOWE II. ODDZIAŁ ŁAŹNI (para mokra i sucha)

Dla Towarzystw, Związków i Zrzeszeń znaczne ulgi.
W ŚRODY ŁAŹNIA DLA PAŃ.
Zakład czynny codziennie do godziny 19-tej. W dnie przedświąteczne i przedniedzielne do godziny 21-szej (9-tej).

Centralna Małopolska Kasa Oszczędności we Lwowie

(dawniej Galicyjska Kasa Oszczędności)
Rok założenia 1843

Instytucja prawa publicznego

Wydaje książeczki oszczędnościowe imienne i na okaziciele

z poręką Państwa.
Prowadzi rachunki bieżące i czekowe.

Fundusze rezerwowe: zł 5,668.000·—
Zamiejscowe wpłaty — P. K. O. 500.198.

TOWARZYSTWO KREDYTOWE MIEJSKIE WE LWOWIE

LWÓW, ul. HALICKA 21. Telef. 276-03 i 208-96

udziela właścicielom murowanych nieruchomości miejskich, położonych w miastach i miasteczkach Małopolski

długoterminowych pożyczek hipotecznych w 5% listach zastawnych

na cele dobrowolnej konwersji prywatnych zobowiązań, przebudowy lub remontu nieruchomości, zakładania instalacji wodociągowych i tp. oraz przeprowadza konwersję wierzytelności komunalnych Kas oszczędności na pożyczki emisyjne.

ODDZIAŁ TOWARZYSTWA W KRAKOWIE, UL. LUBICZ 3

Ceny ogłoszeń: 1/1 str. zł. 250·—, 1/2 str. zł. 125·—, 1/4 str. zł. 70·—, 1/8 str. zł. 40·—, wiersz m/m jednołamowy lub jego miejsce 80 groszy. — Zastrzeżenie miejsca 20% drożej.

WYDAWCA: Lwowskie Towarzystwo Właścicieli Realności. Redaktor: RUDOLF LANG
Związkowe Zakłady Graficzne", Spółdzielnia z odp. udz. we Lwowie, ul. Piekarska 18. —Tel. 290-05.

92586

IV
39287

Nr. 2 LUTY 1939. Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem Rocznik L

PP. Bracia Leopoli ... Lwów, ul. Halicka L. 9.

LWOWIANIN

ORGAN·LWOWSKIEGO·TOWARZYSTWA WŁAŚCICIELI·REALNOŚCI

WYCHODZI RAZ NA·MIESIĄC

Członkowie Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności, otrzymują to pismo bezpłatnie.

Redakcja i Administracja: Lwów, ul. Halicka L. 21, II p. Telefon Nr. 240-26.

Biuro Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności znajduje się przy ul. Halickiej L. 21, II p.

Porad prawnych w sprawach podatkowych, sądowych i administracyjnych udziela się w biurze Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności za wykazaniem się kwitem na zapłaconą składkę bieżącą w poniedziałek, środę i piątek od godz. 12—13 popołudniu.— Telefon 240-26

TREŚĆ NUMERU: Prywatna własność nieruchoma miejska — a wybory do samorządu. — Podniesienie wyglądu miast i osiedli. — W sprawie ogrodzeń w miastach. — Przedłużenie obniżenia komornego. — Ważne orzeczenia Najwyższego Trybunału Administracyjnego. — Komunikaty i informacje.

Przechowujcie egzemplarze „Lwowianina"
Zamieszczone w nim informacje mogą Wam być potrzebne!

Prywatna własność nieruchoma miejska — a wybory do samorządu.

Zbliża się czas wyborów do Samorządu. Na ich wyniku nikomu chyba więcej nie zależy, jak właścicielom realności, bo żadna warstwa ludności nie przyczynia się w większym stopniu do podtrzymania budżetu miast i żadna warstwa nie ponosi tak wielkich ofiar jak właściciele nieruchomości.

Pod brzemieniem wciąż nowo nakładanych i wzrastających ciężarów ugina się własność nieruchoma miejska, która już jest u schyłku swej wytrzymałości.

Pozostały nam w pamięci rządy komisaryczne wraz z radami przybocznymi, które na pokrycie swoich nabrzmiałych budżetów narzucały na nas świadczenia pozbawione najczęściej podstaw prawnych. — Z tych czasów pochodzą: opłata drogowa, podatek inwestycyjny, czyszczenie jezdni, wywóz śmieci i t. d. i t. d. — dla poborów których to danin Najwyższy Trybunał Administracyjny nie mógł znaleźć uzasadnienia, a które nas mimo to kosztowały kilkanaście milionów. Do dziś odczuwamy

92586
ЛЬВІВСЬКА БІБЛІОТЕКА
№ П-

następstwa tej gospodarki zwłaszcza, gdy się jeszcze teraz z całą bezwzględnością ściąga zaległości z owych czasów.

Od szeregu lat jesteśmy świadkami tego, jak Skarb Państwa zmniejszając uprawnienia i dochody gmin nakłada na nie oraz większe ciężary, co w następstwie powiększa rozchody i powoduje schorzenie finansów miast. — Skutki takiego stanu rzeczy odbijają się jak najfatalniej w pierwszym rzędzie na nas. Miasta nie mając pokrycia na opędzenie narzuconych na nich wydatków na cele oświatowe, kulturalne, zdrowotne, społeczne i t. p., ułatwiają sobie zadanie najrozmaiszymi sposobami.

Tak n. p. przerzucają obowiązek dostarczenia bezrobotnym dachu nad głową — na właścicieli realności, mimo że opieka społeczna ciąży na Gminie. Nie dość na tym. Gminy — mimo że dzięki własności nieruchomej mają wielkie dochody z przedsiębiorstw użyteczności publicznej, jako to z Zakładów Wodociągowych, urządzeń kanalizacyjnych i t. p. — każą płacić właścicielom realności dostarczającym bezpłatnych pomieszczeń bezrobotnym — wysokie należytości za korzystanie z wody i urządzeń kanalizacyjnych przez tych bezrobotnych. Szczytem zaś wszystkiego jest pobieranie podatków od czynszów, których właściciele nie otrzymują. — Tego nawet Francja za rządów socjalistycznych wprowadzić nie chciała.

Dla poratowania chorych finansów miast chwycono się ostatnio środka budzącego ogólne zaniepokojenie. Nałożono mianowicie na nowo wybudowane realności podatek mimo, że zwolnione zostały od podatków na szereg lat. — W tych warunkach nie dziw, że zamiera wszelka inicjatywa prywatna, o której sfery miarodajne ciągle mówią i którą ciągle zalecają.

Fakta te są notoryczne a mimo to brak ludzi, którzyby chcieli i umieli na właściwym miejscu i w odpowiednim czasie przedstawić te gospodarcze niezdrowe stosunki rujnujące własność nieruchomą miejską a tym samym i majątek narodowy.

W realnościach ulokowany jest dorobek naszego całego życia a nieraz i całych generacji. Nie możemy się nadal obojętnie przypatrywać temu, jak nas nieprzemyślone a nieraz i na złej woli polegające pociągnięcia pozbawiają egzystencji i zaopatrzenia na starsze lata.

Właściciele realności muszą sobie zdać sprawę z tego, że od wyniku wyborów, t. j. od ludzi, którzy wejdą w skład Zarządu Miejskiego zawisły jest ich byt. Nie mogą więc dopuścić do tego, by o ich egzystencji decydowali ludzie, o których się nic nie wie, a chyba tylko tyle, że nic zrobić nie zechcą lub nie potrafią. Za swą opieszałość pokutowali już dostatecznie właściciele realności. Muszą więc sobie wreszcie uświadomić, że sprawa wyborów do Samorządu musi się stać dla każdego właściciela realności sprawą osobistą, z którą związany jest byt jego i rodziny jego. Muszą nie tylko sami o tym wiedzieć, ale także uświadomić swoje otoczenie. — W uwzględnieniu faktu, że w mieście naszym jest około 14.000 właścicieli realności, do czego przybywa jeszcze pokaźna liczba współwłaścicieli, oraz rodzin właścicieli realności, otrzymamy cyfrę przeszło 50.000 wyborców, która na wyniku wyborów zaważyć musi. Toteż nikomu z nas nie wolno wstrzymać się od brania udziału w akcie wyborczym. Przeszkodą w uczestniczeniu przy wyborach przez głosowanie nie może być niepogoda, jak to miało miejsce w Warszawie albo opieszałości. Należy się wreszcie otrząść z defetyzmu i składania winy na innych, lecz spełnić samemu swój obowiązek i przyczynić się do tego, by jego interesy zastępywali ludzie do tego powołani.

Podniesienie wyglądu miast i osiedli

Okólnik Ministra Spraw Wewnętrznych (bez daty według „Miasta Polskiego").

„Przypominając zarządzenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, wydane w latach ubiegłych a obowiązujące nadal w sprawie podniesienia wyglądu osiedli i ich stanu sanitarnego, polecam p. wojewodzie (p. komisarzowi rządu na m. st. Warszawę) w bieżącym roku zwrócić uwagę przede wszystkim na następujące okoliczności:

1) Wygląd domów w osiedlach, zwłaszcza w miastach winien być doprowadzony do stanu, odpowiadającego przepisom budowlanym przy zastosowaniu postanowień art. 377 i 380 Prawa Budowlanego.

2) Dla przeprowadzenia akcji uporządkowania anten w oparciu o przepis art. 388 ust. 2 Prawa Budowlanego naznaczony jest ostateczny termin do dn. 1. VII. 1939 r.

W międzyczasie władze administracji ogólnej winny dopilnować uporządkowania anten tam, gdzie z punktu widzenia technicznego będzie to możliwe.

3) W wielu miejscowościach ogrodzenia nie odpowiadają przepisom rozporządzenia ministra spraw wewnętrznych, wydanych w r. 1938. Należy przeto ogrodzenia te doprowadzić do stanu zgodnego z wymaganiami rozporządzeń z dnia 16. III. 1938 r. (Dz. U. R. P. nr. 21 poz. 182) i z dnia 30. VI. 1938 r. (Dz. U. R. P. nr. 45, poz. 373). („Lwowianin" Nr. 5 i 6 1938).

Ze względu na poczynione doświadczenia i warunki ekonomiczne życia w osiedlach wiejskich polecam stosować w porównaniu z wydanymi w roku ubiegłym zarządzeniami następujące ulgi:

a) bielenia względnie malowania płotów na wsi z powodu konieczności doprowadzenia do porządku wielu jeszcze płotów przenosi się na lata następne.

Co do ogrodzeń w miastach obowiązują wydane dotychczas zarządzenia:

b) stosowanie drutu kolczastego przy budowie ogrodzeń przy drogach publicznych można dopuszczać tylko w razie, gdy nie będzie to narażać na niebezpieczeństwo życia i zdrowia ludzi oraz zwierząt domowych.

4) Ulice, place, jezdnie, parki, plantacje i targowiska winny być doprowadzone do porządku pod względem sanitarnym. Również baczną należy zwrócić uwagę na stan sanitarny obejść przy zabudowaniach zarówno w miastach jak i w osiedlach wiejskich.

5) Od osób, które w ubiegłym roku uskuteczniły nakazane przez władze roboty nie należy żądać w bieżącym roku dokonywania dalszych remontów prócz tych, które z uwagi na bezpieczeństwo publiczne okażą się nieodzowne.

Natomiast należy szczególną zwrócić uwagę na osoby, które nakazanych przez władze w roku ubiegłym robót nie wykonały i pociągać je w pierwszym rzędzie do wykonania tych robót.

6) Akcja ta ma być ciągła a nie dorywcza, należy ją prowadzić systematycznie i planowo, ma ona iść poza dzielnice o charakterze reprezentacyjnym oraz główne szlaki i dotrzeć w głąb osiedli, do ich krańców, zazwyczaj jeszcze bardziej potrzebujących uporządkowania.

P. wojewoda (p. komisarz rządu na m. st. Warszawę) zechce wydać bezzwłocznie zarządzenia przede wszystkim we wskazanym kierunku, bacząc, by dotyczące władze wyznaczały odpowiednie terminy do wykonania nakazanych robót przy określaniu ich kolejności.

Skuteczność wydanych zarządzeń i postępy prac w kierunku podniesienia wyglądu i stanu sanitarnego osiedli śledzić i sprawdzać będę osobiście".

Do okólnika tego, a w szczególności odnośnie anten zbiorowych względnie centralnych, zauważamy, że jeszcze w roku zeszłym odnieśliśmy się do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz do Ministerstwa Sprawiedliwości z zapytaniem, kto ma ponosić koszty urządzenia tych anten szczególnie w domach podlegających ochronie lokatorów, ponieważ wbrew wiadomościom prasowym inspirowanym rzekomo z Min. Spraw Wewn. nie znajdujemy w ustawach uzasadnienia dla obowiązku właścicieli realności ponoszenia tych kosztów. Sprawa została w myśl otrzymanego z Ministerstwa zawiadomienia przekazana Urzędowi Wojewódzkiemu Lwowskiemu według kompetencji, a według zasięgniętych w Urzędzie tym informacji, Urząd ten zajmuje stanowisko, że sprawa kosztów należy do stosunków prywatno prawnych i nie może być rozstrzygnięta przez władzę polityczną czy administracyjną.

Przypominamy, że w myśl okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr 13 z roku 1938, obowiązek urządzenia anten zbiorowych dotyczy wszystkich realności obejmujących więcej **niż 10 lokali,** że jest to zarządzenie wewnętrzne dla władz podwładnych w oparciu o przepis art. 388 ust. 2. Prawa Budowlanego, który opiewa: 1. Właściwa władza może zakazać dokonywania wszelkich zmian w zewnętrznym wyglądzie budynków i ich części lub otoczenia, szczególnie przez umieszczenie szyldów reklamowych, jako też napisów, plakatów, obrazów, malowideł, szafek wystawowych itp., o ile te zmiany mogą spowodować zniekształcenie lub zeszpecenie ulicy, placu, wyglądu miejscowości albo krajobrazu. 2. Z tych samych względów władza może nakazać usunięcie urządzeń, wymienionych w ust. 1.

Dowiadujemy się, że w marcu br. ma być urządzony kurs przeszkoleniowy dla elektrotechników przy Szkole Technicznej we Lwowie, celem wyszkolenia większej ilości fachowców dla zakładania anten, co jest bardzo wskazane ze względu na to, że rzekomo dotychczas jest ich we Lwowie bardzo mało, skutkiem czego koszt tych robót wydaje się nam bardzo wygórowany. Ma on wynosić według naszych informacji dla anteny zbiorowej do 10 radioodbiorników około 130 do 180 złotych, przy czym cena ta zależna jest także od tego, czy drągi będą drewniane czy żeliwne. Jest również wątpliwe, czy przy antenie zbiorowej będzie możliwy odbiór na aparat detektorowy bezlampowy. Anteny t. zw. centralne posiadające wzmacniacz lampowy na strychu dają odbiór dobry niezależnie od ilości radioodbiorników i ich gatunku, wymagają jednak instalacji linewkowej w rurkach do każdego mieszkania, prowadzonej oczywiście w ścianach i nadają się do urządzenia tylko w nowobudujących się domach.

W sprawie ogrodzeń w miastach

Okólnik Nr 6 Min. Spraw Wewnętrznych z dnia 8 lutego 1939.

Stosownie do przepisu § 5 ust. (1) rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 16 marca 1938 r. o sposobie odgradzania posiadłości i działek (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 182) („Lwowianin" Nr. 5/1938), ogrodzenia i odgraniczenia posiadłości działek w miastach powinny być wykonywane w jednakowej wysokości i o jednolitym typie dla ulicy, drogi lub placu, albo ich części, przedstawiających element, wy-

raźnie wyodrębniający się z całości, a poza tym powinny odpowiadać charakterowi otoczenia.

Ustęp (2) tegoż § 5 powołanego rozporządzenia nakłada na władze policyjno-budowlane obowiązek ustalania sposobu budowy, zarysu, koloru oraz wysokości ogrodzenia od strony ulic, w razie gdy nie zostały ustalone w prawomocnym planie zabudowania.

Ponieważ zakładane przy niektórych ulicach w miastach ogródki przed domami powinny przyczyniać się do podniesienia estetycznego wyglądu zarówno domów, jak i ulic, — przeto władze, określające na podstawie powołanego przepisu rodzaj i wysokość ogrodzeń, powinny dbać o to, by ogrodzenia oddzielające wspomniane ogródki od ulic czyniły zadość powyższym wymaganiom, a w pierwszym rzędzie miały jednolity i właściwy charakter dla odnośnych odcinków ulic, całych ulic lub dzielnic.

Jeśli chodzi o ogrodzenia przy ulicach o zabudowaniu zwartym, posiadającym na całej ich długości, bądź na długości pewnych odcinków, ogródki przed domami, wysokość ogrodzeń powinna wynosić 1 metr 25 cm — rzecz oczywista, o ile nie jest zastosowane przy danej ulicy odgraniczenie ogródków za pomocą żywopłotu albo niskiego krawężnika. Wyjątek stanowić mogą odgrodzenia, będące integralną częścią kompozycyjną architektury domu lub szeregu domów przy danej ulicy lub jej odcinku.

O powyższym podaję do wiadomości Panów Wojewodów i Pana Prezydenta m. st. Warszawy w celu wydania stosownych zarządzeń.

Przedłużenie obniżenia komornego

nastąpiło ustawą z 3/I 1939 (Dz. U. R. P. Nr 1/1939, poz. 1) i brzmi następująco:

Art. 1. (1) Obniżenie komornego, przyznane art. 1 i 2 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. w sprawie obniżenia komornego oraz zmiany ustawy o ochronie lokatorów (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 504) i przedłużone ustawą z dnia 1 lutego 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 8, poz. 45), przedłuża się na czas od dnia 1 stycznia 1939 r. do dnia 31 marca 1940 r.

(2) Począwszy od dnia 1 kwietnia 1940 r. wysokość komornego wzrastać będzie co kwartału o 2½% podstawowego lub umownego komornego aż do osiągnięcia pełnej jego wysokości.

Ważne orzeczenia Najwyższego Trybunału Administracyjnego

L. rej. 9592/34 z 24 lutego 1936. (OPA Nr 2/1939 — 2529).

Teza: „Pojęcie budynków nowowzniesionych nie ogranicza się do budynków, wzniesionych na gruncie poprzednio niezabudowanym, lecz obejmuje również budynki, do których konstrukcji weszła część budynku zburzonego, byleby ta część z punktu widzenia technicznego i gospodarczego nie stała na przeszkodzie do uznania budowli za nową w potocznym znaczeniu tego wyrazu".

...Skarga podnosi zarzut, że zaskarżone orzeczenie nie podało, dlaczego uznaje obowiązek podatkowy rekurentki za istniejący, pomimo naprowadzonych konkretnych okoliczności, na podstawie których przeczyła ona temu obowiązkowi.

Otóż co do tego zarzutu należy stwierdzić, że w spornej kwestii wolności podatkowej zaskarżone orzeczenie zostało uzasadnione tym, że „ustawa o ulgach dla nowowzniesionych budowli przewiduje zwolnienie od podatku od nieruchomości dla budowli nowowzniesionych, dobudowanych i nadbudowanych, nie przewiduje zaś zwolnienia podatkowego dla budowli przebudowanych". Jak jednak wynika z akt sprawy, strona skarżąca opierała swoje roszczenie do zwolnienia od podatku na tej okoliczności, że przebudowa w sprawie niniejszej miała w rzeczywistości charakter wzniesienia nowej budowli. W ten sposób istota sporu polegała nie na zagadnieniu, czy wolność podatkowa przysługuje nieruchomościom przebudowanym, lecz na tym, czy niniejsza przebudowa nieruchomości winna być uznana za wzniesienie nowej budowli. Z tą jednak kwestią zaskarżone orzeczenie nie rozprawiło się. Jeżeli bowiem z powoływanym przez skargę w charakterze odnośnego dowodu zaświadczeniem Magistratu m. Poznania z 18 czerwca 1934, jako wydanym (i ew. przedstawionym władzy podatkowej) już po całkowitym zakończeniu postępowania w niniejszej sprawie, pozwana władza nie miała ani obowiązku ani możności rozprawiać się — to trzeba jednak stwierdzić, że charakter niniejszej przebudowy jako nowej budowy był w sprawie nawiązany do szeregu okoliczności faktycznych i że z tymi okolicznościami pozwana władza winna była rozprawić się jako z okolicznościami istotnymi dla sprawy. Mianowicie z jednej strony odwołanie i dołączone do niego zaświadczenie władzy budowlanej z 7 marca 1933 stwierdzały, że opo-

datkowany dom został gruntownie przebudowany z budynku fabrycznego wzgl. śpichrzowego na budynek mieszkalny, z drugiej zaś strony (jak wynika z wniosku władzy wymiarowej na arkuszu odwoławczym) dochodzenie ustaliło, że przebudowa niniejsza była bardzo gruntowna, a w szczególności, że z dawniejszego budynku fabrycznego pozostały tylko ściany zewnętrzne, w środku zaś pobudowano 23 nowe mieszkania z kuchniami, balkonami na froncie itd. tak, że przebudowa ma raczej charakter nowej budowli.

Mianowicie już w wyroku z 20 października 1927 l. rej. 3949/25 w sprawie ze skargi firmy „Star“ [1]) oraz w szeregu innych wyroków, odnoszących się do rozp. Prez. z 12 września 1930 o ulgach dla nowowzniesionych budowli — NTA orzekł i uzasadnił, że pojęcie budynku nowowzniesionego nie ogranicza się do budynków, wzniesionych na gruncie poprzednio niezabudowanym, lecz obejmuje i budynki, wzniesione w miejsce zburzonych — i to nawet zburzonych nie całkowicie — a w szczególności i takie, do których konstrukcji weszła część budynku zburzonego, byleby ta część z punktu widzenia technicznego i gospodarczego nie stała na przeszkodzie do uznania budowli za nową w potocznym znaczeniu tego wyrazu; to zaś podlega rozważeniu na podstawie konkretnych okoliczności każdego poszczególnego wypadku. Powołując się zatem na tę swoją judykaturę w myśl § 57 regulaminu — NTA uznał, iż skoro pozwana władza pominęła powyższe okoliczności faktyczne i nie rozważyła istotnego charakteru niniejszej przebudowy, to zarzut skarżącej co do niewyjaśnienia przez zaskarżone orzeczenie powodów obowiązku podatkowego strony jest uzasadniony. Taki brak uzasadnienia orzeczenia należało zaś uznać za istotną wadliwość postępowania....

---

[1]) Zb. wyr. nr 1277.

—oo—

L. rej. 8532/30 z 10 maja 1933. (OPA Nr 2/1939 — 36/A).

Teza: „Przepis art. 380 p. a) prawa budowlanego z 16 lutego 1928 poz. 202 Dz. Ust., który upoważnia władzę budowlaną do zewezwania właściciela budynku do doprowadzenia do stanu należytego, nie odróżnia zewnętrznej strony budynku od strony wewnętrznej czyli mieszkań“.

Magistrat miasta Lwowa na skutek doniesienia Władysława K., lokatora w realności przy ul. Hausnera 10 we Lwowie, iż zajmowany przez niego lokal wymaga gruntownej naprawy, dokonał lustracji tego lokalu i ustaliwszy, że piec kuchenny jest zupełnie zniszczony, piec pokojowy bardzo uszkodzony, drzwi wejściowe z ganku spaczone i zniszczone, wezwał właściciela realności z powołaniem się na art. 377 i 380 prawa budowlanego do usunięcia tych wadliwości i doprowadzenia lokalu do stanu używalności w ciągu 7 dni. W odwołaniu od powyższego zarządzenia do Wojewody lwowskiego podniósł właściciel, że Magistrat nie miał podstawy do zastosowania art. 377 i 380 prawa budowlanego, stan budowli bowiem nie zagraża bynajmniej bezpieczeństwu publicznemu, kwestia zaś poprawek w mieszkaniu należy do stosunków prywatnoprawnych pomiędzy właścicielem realności i lokatorami. Magistrat wkraczając w dziedzinę tych stosunków naruszył granice swojej kompetencji. Wojewoda lwowski decyzją z 26 września 1930 odwołania tego nie uwzględnił, uważając, że zarządzenie Magistratu znajduje uzasadnienie obok art. 377 i 380 prawa budowlanego również w przepisach art. 28 [1]) ustawy o ochronie lokatorów. W uzasadnieniu decyzji zaznaczono, że obowiązek utrzymywania domu w stanie należytym, wbrew wywodom odwoławcy, dotyczy również wewnętrznego urządzenia izb mieszkalnych, w przeciwnym bowiem razie budynki nie mogłyby spełniać swego gospodarczego przeznaczenia. W końcu Wojewoda poleca Magistratowi zastosować środki przymusowe, przewidziane w art. 380 prawa budowlanego.

W skardze, wniesionej do NTA na powyższe orzeczenie Wojewody lwowskiego, zarzuca skarżący, że władza pozwana nie miała prawa opierania swej decyzji na art. 28 ustawy o ochronie lokatorów, gdyż o tym przepisie nie ma mowy w decyzji władzy instancji pierwszej, że zresztą spory powstające na tle przepisu tego artykułu podlegają orzecznictwu sądów powszechnych. Władza pozwana nie rozpoznała wcale podniesionego w odwołaniu zarzutu co do nieprawnego zarządzenia egzekucji i wyznaczenia grzywny. Zagrożenie grzywną nie znajduje uzasadnienia w art. 377 i 380 prawa budowlanego. W ogóle przepisy tych artykułów nie uzasadniają zarządzenia władzy w danej sprawie, gdyż nie wchodzą tu w grę względy publicznoprawne, lecz wyłącznie interes prywatny lokatora, który podlega ocenie w drodze sądowej.

NTA rozważył co następuje:

Art. 28 ustawy z 11 kwietnia 1924 o ochronie lokatorów (poz. 406 Dz. Ust.) w p. 1 stanowi, że właściciel jest obowiązany utrzymywać przedmiot najmu w stanie zdatnym do użytku i wykonywać właściwe zarządzenia władzy policyjno-budowlanej. Przepis ten harmonizuje z art. 380 p. a) prawa budowlanego z 16 lutego 1928 poz. 202 Dz. Ust., który upoważnia władzę budowlaną do zawezwania właściciela budynku do doprowadzenia budynku do stanu należy-

tego, w razie zaś niezastosowania się do tego wymagania — do dokonania napraw jego kosztem. Powyższy przepis, jak słusznie twierdzi władza pozwana, nie odróżnia zewnętrznej strony budynku od strony wewnętrznej czyli mieszkań. Obie ustawy ujmują kwestię utrzymania budynków mieszkalnych tudzież poszczególnych mieszkań w stanie zdatnym do użytku ze stanowiska interesu publicznego, myli się przeto skarżący, że sprawy te jedynie na tle stosunków prywatnych pomiędzy lokatorami i właścicielami domów w drodze sądowej regulowane być mogą. Władza policyjno-budowlana na podstawie cyt. przepisów ma niewątpliwe prawo wkroczenia w te sprawy, skoro stwierdzi stan rzeczy w utrzymaniu budynków lub mieszkań z wymogami cyt. ustaw niezgodny. Natomiast zarządzenia władzy policyjno-budowlanej, wydawane w interesie publicznym, w żadnym kierunku nie przesądzają stosunków prywatnych pomiędzy lokatorami i właścicielem domu i jeżeli która ze stron na skutek zarządzenia władzy policyjno-budowlanej zostaje zmuszona do poczynienia wydatków, zdaniem jej obowiązujących stronę przeciwną, to wszelkie spory na tym tle pomiędzy stronami należą już niewątpliwie do wyłącznej kompetencji sądów powszechnych.

Następnie należy zaznaczyć odnośnie do dalszych zarzutów skargi, że powołanie przez władzę pozwaną w zaskarżonym orzeczeniu jako dodatkowej podstawy prawnej art. 28 ustawy o ochronie lokatorów nie może być uważane za wadliwość postępowania już chociażby ze względu na treść art. 93 prawa o post. admin., który stanowi, że władza odwoławcza nie jest związana ustaleniami instancji niższej, tym bardziej zatem przyjętym przez tę instancję uzasadnieniem prawnym, zarzut zaś nielegalności zastosowania sankcji karnej nie może być uznany za uzasadniony wobec treści art. 401, 402 i 405 prawa budowlanego.

Gdy zatem w sprawie niniejszej konieczność dokonania napraw w spornym lokalu została przez organa fachowe stwierdzona i skarżący w toku całego postępowania administracyjnego nie zarzucał, ażeby nakazane przez władzę poprawki nie były niezbędne dla umożliwienia dalszego korzystania z lokalu, NTA nie dopatrzył się w stanowisku władzy pozwanej, zajętym w zaskarżonym orzeczeniu, niezgodności z przepisami obowiązującymi i oddalił skargę jako nieuzasadnioną.

---

[1]) Art. 18 tekstu poz. 297/36 Dz. Ust.

KOMUNIKATY I INFORMACJE

Nakazy płatnicze na podatek drogowy za IV. kwartał roku budżetowego 1938/39 są już przez Zarząd miejski rozsyłane. Zwracamy uwagę na odnośne obwieszczenie Zarządu miejskiego z 17/1 br. LW. II/2 — 2/Org/39 treści następującej:

Na podstawie art. 12 ustawy z dnia 12 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych w brzmieniu nadanym art. 5, pkt. 3 ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. (Dz. U. Nr 59, poz. 455) i art. 7 wyżej powołanej ustawy pobrany będzie w okresie od 1 stycznia do 31 marca 1939 r. podatek drogowy na obszarze miasta Lwowa.

W związku z tym Zarząd Miejski wzywa na zasadzie art. 44 ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. z r. 1936 Nr 62, poz. 454) wszystkich właścicieli realności nowowybudowanych, nadbudowanych i dobudowanych na obszarze całego miasta, którym dotychczas nie doręczono do wypełnienia wykazów najemców w tych budynkach, **do natychmiastowego zgłoszenia się we właściwym terytorialnie Miejskim Urzędzie Dzielnicowym celem podjęcia wspomnianych druków.**

Wykazy te po należytym wypełnieniu zgodnie z podanym w nich objaśnieniem na stronie 4-tej, należy w nieprzekraczalnym terminie dni 7-miu złożyć w tym samym Urzędzie Dzielnicowym.

Termin do składania zeznań o dochodzie na rok 1939. Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, iż w roku bieżącym nie będzie wydane zarządzenie w sprawie generalnego przesunięcia terminu do składania zeznań o dochodzie na rok podatkowy 1939 przez osoby fizyczne i spadki wakujące, prowadzące księgi handlowe lub gospodarcze.

Z tego więc względu Ministerstwo Skarbu poleca załatwiać przychylnie wszystkie indywidalne podania prowadzących księgi osób fizycznych i spadków wakujących o odroczenie terminu do składania zeznań o dochodzie na rok podatkowy 1939 nie dłużej niż do 1 kwietnia 1939 r., nawet gdyby podania te nie zawierały szczegółowych motywów.

Jeśli natomiast chodzi o podania należycie uzasadnione — przepisy § 239 instrukcji podatkowej, na mocy których władze skarbowe władne są odraczać termin do składania zeznań do 1 maja dla osób fizycznych i do 1 lipca dla osób prawnych, w dalszym ciągu posiadają moc obowiązującą, z tym, że termin określony w instrukcji podatkowej nie ogranicza uprawnień pp. Dyrektorów izb skarbowych (§ 116 rozp. wyk. do O. P.).

Odroczenie terminu do złożenia zeznania na podstawie niniejszego zarządzenia automatycznie powoduje przesunięcie terminu płatności zaliczki (przedpłaty) na państwowy podatek dochodowy.

Za jaki okres winny być oprocentowane nadpłaty przerachowywane na bieżące należności podatkowe. W przypadkach przerachowywania nadpłat na należności podatkowe, których termin płatności zapadł po ujawnieniu podlegającej przerachowaniu nadpłaty — oprocentowanie z art. 125 §. 2 Ordynacji Podatkowej oblicza się za okres od ostatnio dokonanych uiszczeń, które spowodowały daną nadpłatę do terminu płatności powyższych należności. W związku z tym od tych należności nie oblicza się żadnych odsetek w razie dokonywania przerachowania nadpłaty po upływie terminu płatności pokrywanych nadpłatą należności podatkowych. (Okólnik Min. Sk. z 9/I 1939, L. D. III. 18067/4/38).

O spodziewanych ulgach w podatkach od nieruchomości z powodu poniesienia większych wydatków na cele remontowe pisaliśmy obszernie w N-rach 8 i 10 „Lwowianina" z r. 1938. Obecnie otrzymaliśmy z Izby Skarbowej we Lwowie załatwienie naszego memoriału, Nr. II. 2/1/5644/38 z daty 16 stycznia br. treści następującej:

„W związku z podaniem P. T. Towarzystwa z dnia 20. października 1938 r. Izba Skarbowa zawiadamia, że przyjęła do wiadomości treść tegoż podania, dotyczącego kwestii osłabienia zdolności płatniczej właścicieli nieruchomości budynkowych, którzy przeprowadzili remonty swoich domów.

Równocześnie Izba Skarbowa komunikuje, że prośby poszczególnych właścicieli nieruchomości budynkowych o udzielenie im ulg w spłacie zaległości podatkowych mogą być rozpatrywane indywidualnie w ramach obowiązujących w tej mierze przepisów ustawowych, a to na zasadach art. 122 Ordynacji Podatkowej z dnia 15. marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 14, poz. 134 ex 1936) i § 101. rozporządzenia wykonawczego do tejże Ordynacji (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 270 ex 1937)."

Nowością w powyższym reskrypcie jest to, że pod „gospodarczo uzasadnionymi, na szczególne uwzględnienie zasługującymi wypadkami" dla których w ordynacji podatkowej przewidziane są umorzania części lub całości należności skarbowych w podatku od nieruchomości, rozumiano wypadki ubytków komornego czy to z powodu nieotrzymania komornego czy to z powodu próżnostania mieszkań i lokali. Obecnie wypadki te zasługujące na uwzględnienie zachodzą także wówczas, jeśli osłabienie zdolności płatniczej powstało wskutek znacznych wydatków na cele remontowe domu, stojące w łączności z estetycznym podniesieniem wyglądu osiedli. Zauważamy jednak, że umorzenia podatkowe mogą dotyczyć tylko zaległości podatkowych a nie należności już zapłaconych.

Grzywny z powodu niewykonania terminowego nakazów remontowych. Zarząd Miejski w wielu wypadkach wydanych nakazów remontowych nakładał grzywny na właścicieli realności, którzy nie wykonali w terminie wyznaczonym, najczęściej 14-dniowym, nakazanych robót. Grzywny te były bardzo wysokie, bo dochodziły do zł 100.— od każdej realności. Grzywny takie dotknęły nawet takich właścicieli realności, którzy uzyskali jeszcze odroczenie wykonania remontów. Okazuje się teraz, że jakkolwiek odwołanie zostało załatwione przychylnie przynajmniej we formie odroczenia wykonania do roku następnego, Zarząd Miejski dochodzi egzekucyjnie zapłaty grzywny wymierzonej żądając przy tym opłaty do odwołania od grzywny w kwocie zł 5.50, jakkolwiek odwołanie takie w myśl taryfy jako od kwoty nieprzekraczającej zł 100.— winno być ostemplowane na 55 groszy i nie ma nic wspólnego ze sprawą budowlaną. Uważając, że w wypadku, gdy decyzja nakazu remontowego zostaje uchylona lub zmieniona na skutek odwołania lub nastąpiło odroczenie nakazanych robót, nałożona grzywna winna być również odpisana czy zniesiona, że dalej odwołania od grzywny winny być ostemplowane według poz. 2. taryfy tak, jak inne odwołania od daniny publicznej (podatku, opłaty), że wreszcie odwołania od nakazów remontowych podlegają również takiej tylko opłacie stemplowej, bo opłata w kwocie zł 5.50 jest wygórowana i nieuzasadniona skoro wszelkie odwołania do władz rządowych podlegają opłacie najwyżej zł 3.—, zwróciło się Towarzystwo do Prezydium Zarządu Miejskiego z odpowiednim memoriałem.

ZAKŁADY ELEKTRYCZNE
HENRYKA SELZERA
Lwów, ul. Zielona 2.
obejmuje do wykonania ANTENY ZBIOROWE
po cenach przystępnych.

UWAGA
WŁAŚCICIELE REALNOŚCI!

Solidnie. tanio, fachowo, według przepisów, wykonuje ANTENY ZBIOROWE tylko Firma:

FOT - ABO - RAD

Lwów. Plac Mariacki L. 9
początek ul. Rutowskiego

TELEFON Nr. 226-56

BLIŻSZE INFORMACJE WE FIRMIE

ADWOKAT
Dr ALBERT SAMUELY

przeniósł kancelarię do realności
przy ul. Sykstuskiej 35, p. II
we Lwowie

TELEFON 206-08 TELEFON 206-08T

Centralna Małopolska Kasa Oszczędności we Lwowie
(dawniej Galicyjska Kasa Oszczędności)
Rok założenia 1843

Instytucja prawa publicznego

Wydaje książeczki oszczędnościowe imienne i na okaziciele

z poręką Państwa.
Prowadzi rachunki bieżące i czekowe.

Fundusze rezerwowe: zł 5,668.000·—
Zamiejscowe wpłaty — P. K. O. 500.198.

TOWARZYSTWO KREDYTOWE MIEJSKIE WE LWOWIE
LWÓW, ul. HALICKA 21. Telef. 276-03 i 208-96

udziela właścicielom murowanych nieruchomości miejskich, położonych w miastach i miasteczkach Małopolski

długoterminowych pożyczek hipotecznych w 5% listach zastawnych

na cele dobrowolnej konwersji prywatnych zobowiązań, przebudowy lub remontu nieruchomości, zakładania instalacji wodociągowych i tp. oraz przeprowadza konwersję wierzytelności komunalnych Kas oszczędności na pożyczki emisyjne.

ODDZIAŁ TOWARZYSTWA W KRAKOWIE, UL. LUBICZ 3

Ceny ogłoszeń: 1/1 str. zł. 250·—, 1/2 str. zł. 125·—, 1/4 str. zł. 70·—, 1/8 str. zł. 40·—, wiersz m/m jednołamowy lub jego miejsce 80 groszy. — Zastrzeżenie miejsca 20% drożej.

WYDAWCA: Lwowskie Towarzystwo Właścicieli Realności. Redaktor: RUDOLF LANG
Związkowe Zakłady Graficzne", Spółdzielnia z odp. udz. we Lwowie, ul. Piekarska 18. —Tel. 290-05.

92586

IV
30287

Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem

Nr. 3 MARZEC 1939. Rocznik L

Członkowie Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności, otrzymują to pismo bezpłatnie.

Redakcja i Administracja: Lwów, pl. Mariacki l. 5 (Galeria Mariacka) Telefon Nr. 240-26.

Biuro Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności znajduje się przy pl. Mariacki l. 5 (Galeria Mariacka)

Porad prawnych w sprawach podatkowych, sądowych i administracyjnych udziela się w biurze Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności za wykazaniem się kwitem na zapłaconą składkę bieżącą w poniedziałek, środę i piątek od godz. 12—13 popołudniu.— Telefon 240-26

TREŚĆ NUMERU: Preliminaż Budżetowy Gm. m. Lwowa na rok 1939/40 z punktu widzenia właścicieli realności. — Budżet Gminy m. Lwowa na rok 1939/40. — Warunki pracy i płacy dozorców domowych we Lwowie na r. 1939/40. — Komunikaty i informacje.

BIURO Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli realności oraz Redakcję „LWOWIANINA" przeniesiono z dniem 1. kwietnia 1939 do realności przy pl. Mariackim l. 5 (Galeria Mariacka)

Preliminarz Budżetowy Gm. m. Lwowa na rok 1939|40 z punktu widzenia właścicieli realności.

Przed nami leży najnowszy preliminarz budżetowy gm. m. Lwowa, do którego każdy zainteresowany wglądnąć i spostrzeżenia swoje uczynić może.

Pierwsze zastrzeżenie, które się przy przeglądzie tego elaboratu nasuwa i które stale wysuwamy, jest absolutna nieprzejrzystość, — wprost zawiłość doprowadzona do tego stopnia, że się w nim najwprawniejsze nawet oko wyznać nie może. Niewiadomo czy jest to robota celowa, czy też dzieło przypadku. Dość na tym, że tonąc w powodzi cyfr nie można się bezwzględnie zorientować, jaki jest właściwy dochód a jaki rozchód poszczególnych działów budżetowych, pojedyncze bowiem pozycje są tak rozrzucone, że nie sposób je razem zebrać i uświadomić sobie, jak się właściwie ostateczna cyfra przedstawia.

Wyraźnie i niezbicie występuje tylko ten jeden fakt, że wydatki zwyczajne wynoszą zł 17,464.131,

92586

podczas gdy **wpływy z prywatnej nieruchomości** sięgają kwoty zł 7,819.000, czyli że **pokrywają prawie połowę wydatków budżetu zwyczajnego.**

Wpływy z nieruchomości miejskiej składają się z następujących pozycji:

Czyszczenie miasta	zł	330.000
Wpływy z zaległości za czyszczenie jezdni do r. 1933		20.000
razem	zł	350.000
Opłaty kanałowe (w tym 660.000 zł z tytułu 4% oprocentowania rzekomej wartości urządzeń kanalizacyjnych przyjętej w wysokości 16,500.000)		1,016.990
Dodatek komunalny do państw. podatku od nieruch.		2,560.000
Dodatek komunalny od gruntów		10.000
Dodatek do opłat stemplowych od przeniesienia prawa własności		300.000
Podatek drogowy		375.000
Wygasłe podatki i inne		120.000
Opłaty za wodę wedle wodomierza		2,807.000
Opłaty za wodę wedle czynszu		15.000
Opłaty za wodę 3%		40.000
Za wodomierze		225.000
Razem	zł	7,819.000

O ileśmy się dotąd uskarzali na nadmierne obciążenia fiskalne własności nieruchomej miejskiej i na jej załamywanie się pod ich ciężarem, to musimy niestety stwierdzić, iż mimo nawoływań najwybitniejszych naszych ekonomistów do zaniechania dalszych obciążeń, ciężary te rosną w nieskończoność.

W tych warunkach staje się znowu wzywanie do ożywienia prywatnej inicjatywy w życiu gospodarczym pustym frazesem i nie można przyjąć, by się podjęto czegokolwiek tam, gdzie nie tylko nie ma rentowności, ale są wszelkie dane ku temu, by stracić to, co się w pocie czoła zapracowało i odłożyło na czarną godzinę.

Przechodząc do poszczególnych pozycji dochodowych w preliminarzu budżetowym, odnośnie własności nieruchomej miejskiej, o których zresztą jest jeszcze mowa na innym miejscu, pragnęlibyśmy zauważyć, że nowo wprowadzony podatek drogowy jest znowu **przykładem podcięcia zaufania do praw dobrze nabytych,** ile że się nikt z właścicieli nowowybudowanych domów nie mógł spodziewać, że się w tym czasie, przez który mu przyznano t. zw. wolne lata podatkowe — nałoży na niego ciężary we formie podatku drogowego.

Cyfra widniejąca w doręczonych obecnie nakazach zapłaty za ten podatek — przedstawia się na razie nie zbyt groźnie, zapomnieć jednak o tym nie można, że dotyczy ona tylko jednego kwartału. Wkrótce doręczy się nowe nakazy, w których cyfra (za 4 kwartały) wzrośnie do poczwórnej wysokości.

Niespodzianką w tym roku jest preliminowany dochód z czyszczenia jezdni w skromnej na razie kwocie 330.000 zł. Zwrócić jednak należy uwagę na to, że preliminarz budżetowy już teraz każe nam się oswoić z myślą o rozroście tej pozycji do wysokości 1,298.000 zł.

Czy też przypadkiem ten sam **referent budżetowy,** który w roku 1934 uzasadniał potrzeby horendalnego podwyższenia opłat kanałowych do wysokości 50% od wody, wskutek ubytku dochodów z czyszczenia jezdni w wysokości przeszło pół miliona złotych — w związku z orzeczeniem Najwyższego Trybunału Administracyjnego — nie **zapomniał, że miasto** tym samym **objęło czyszczenie jezdni i że właściciele realności już płacą w opłatach kanałowych należytość za czyszczenie jezdni?**

Przez wprowadzenie na nowo obowiązku wywozu śmieci wyłącznie przez Zakład Czyszczenia miasta a to narazie po 25 gr od „puszki", wprowadza się na nowo zarzewie tarć i nieskończonych nieporozumień między właścicielami realności i tymże Zakładem.

Dotychczasowy system wykonywania tych czynności przez prywatnych przedsiębiorców okazał się wcale dobry, ileże nie słychać o żadnych nieporozumieniach między właścicielami nieruchomości a t. zw. „śmieciarzami" przyczym zauważyć należy, że **wydatek ten jest obecnie minimalny. Prywatny przedsiębiorca i grono ludzi razem z nim pracujących mieli możność egzystencji** a mimo że nie było specjalnych dyrektorów dla wywozu śmieci, zdrowotność w naszym mieście na tym wcale nie ucierpiała. Świadczą o tym enuncjacje naszego fizykatu, wedle których stan zdrowotny naszego miasta jest dotychczas — zadawalniający.

Musimy i o tym pamiętać, że na dopiero co wspomnianych nowo wprowadzonych pozycjach, w najbliższym czasie wydatki właścicieli realności się nie kończą. Czekają nas nowe i dalsze roboty remontowe, pochłaniające milionowe sumy. Czekają nas wydatki połączone z urządzeniem zbiorowych anten, które także wyniosą pokaźne kwoty. Jeśli weźmiemy pod uwagę, że w naszym mieście jest blisko 15.000 domów, z czego się w około 10.000 będzie musiało urządzić zbiorowe anteny, ewentualnie z gromochronami, z których każda będzie kosztowała conajmniej po 200 zł, to otrzymamy sumę sięgającą 2,000.000 zł.

Czy wydatki, mające na celu jedynie tylko zaspokojenie zmysłu estetycznego, są teraz naprawdę tak bardzo konieczne?

Czy zużycie olbrzymich ilości metali na anteny zbiorowe jest uzasadnione w tych wyjątkowych czasach, gdy na całym świecie ma metal zgoła inne przeznaczenie i gromadzi się nieomal że wszystkie odpadki,

gdy u naszych najbliższych sąsiadów rozbrzmiewa w najrozmaitszych wariantach popularna piosenka: »Żelazo i krew, to życia zew« — pozostawiamy rozwadze tych, którzy się czują powołanymi do kierowania sprawami ogółu. Szary człowiek, który się niejednokrotnei w sytuacji wcale dobrze orientuje wyczuwa, że **akcja ta nie jest na czasie.**

Do ponoszenia ofiar uzasadnionych w rzeczywistych potrzebach Państwa, jesteśmy wszyscy bez wyjątku gotowi. Nieprzerwane jednak tłoczenie przez aparat fiskalny coraz to nowych ciężarów na nieruchomość miejską, załamującą się już obecnie pod ich dotychczasowym brzemieniem — przypomina mimowoli niezapomniany fragment z „Germinalu" Zoli, obrazujący pożar szybu. Wali się szyb z łoskotem i zamiera, a jedyny tylko objaw życia, zdradza znajdująca się w jego głębinach maszyna, nasycona parą, która jeszcze automatycznie dalej pracuje, bez względu na to, co się dookoła niej dzieje.

Dr Albert Samuely

Budżet Gminy m. Lwowa na rok 1939|40

W myśl obwieszczenia Zarządu Miejskiego z dnia 9 marca br. został preliminarz budżetu Gminy m. Lwowa na rok 1939/40 wyłożony do przeglądu przez tydzień, t. j. od 11 do 17 marca br. z tym, że interesowanym płatnikom danin komunalnych przysługuje prawo wnoszenia zarzutów i zastrzeżeń do dnia 24 marca br.

Towarzystwo nasze opracowało takie zarzuty i po uzyskaniu potrzebnych podpisów wniosło je do Zarządu Miejskiego.

Zarzuty te opiewają następująco:

1) W preliminarzu budżetu **Zakładu czyszczenia miasta** w dochodach zwyczajnych pod poz. 4. przewidziane są wpływy za czyszczenie jezdni w kwocie zł 350.000.— a w wyjaśnieniach do tej pozycji jest uzasadnienie, że do czasu ostatecznego uregulowania tej sprawy zgodnie z ustawą z 31/3 1938 przewiduje się wpływ zł 330.000.— a tytułem zaległości z przed 31/3 1933 zł 20.000.—.

Na posiedzeniu T. Rady Miejskiej w dniach 26. i 27. marca 1934 (Dz. Rozp. Gminy m. Lwowa Nr 7/1934 art. 50) generalny referent preliminarza budżetowego na 1934/5 powiedział: „Wydatki Zakładu czyszczenia miasta uległy z konieczności poważnej kompresji, jeżeli się zważy, że wskutek wyroku NTA odpadła podstawa prawna do pobierania opłat za czyszczenie jezdni, przynoszących dawniej z górą pół miliona złotych rocznie. Wobec tego musiano przystąpić do podwyższenia w dziale szóstym dochodów opłat kanałowych". Na posiedzeniu T. Rady Miejskiej w dniu 21/4 1934 (Dz. Rozp. Gminy m. Lwowa Nr 9/1934 str. 64) uchwalono przy referacie w sprawie uzgodnienia przepisów miejscowych o skanalizowaniu nieruchomości m. Lwowa z wymogami Ministerstwa Spraw Wewn. „...zgodnie z wnioskiem Sekcji II. i III. z 21/4 1934: I) Opłaty pobierane na mocy uchwalonego statutu mają być używane **wyłącznie** na budowę i konserwację miejskich urządzeń kanalizacyjnych **i czyszczenie miasta z wykluczeniem użycia wpływów tych na jakiekolwiek inne cele budżetowe".**

Przez podwyższenie opłaty kanałowej z poprzednich 1¼% brutto przychodów rocznych na 2½% względnie w myśl żądania Ministerstwa Spraw Wewn. na 50% opłaty za wodę według wodomierzy, uzyskała Gmina, jak oficjalnie stwierdzono, przeszło pół miliona złotych i miała tej kwoty użyć wyłącznie na cele kanałowe i czyszczenie jezdni. Dlatego wprowadzenie obecnie osobnej opłaty za czyszczenie jezdni jest nieuzasadnione. Podwyższając opłaty kanałowe na cele uzyskania funduszów na czyszczenie jezdni, Gmina przejęła obowiązek ten na siebie.

2) W preliminarzu dochodów zwyczajnych Dział VII. preliminowano kwotę zł 360.000.— jako dopłata do rachunków za prąd elektryczny, wodę i od uboju bydła. Dopłaty te są przeznaczone na prowadzenie akcji pomocy doraźnej dla ubogich i bezrobotnych w myśl wyjaśnień. Nie wyspecjalizowano, jaką kwotę przewiduje się z tytułu dopłat do rachunków za wodę, a wnosić można jedynie z preliminarza budżetowego na 1938/39, że kwota wynosić powinna przynajmniej zł 60.000.— ponieważ w zeszłorocznym preliminarzu przewidziano taką kwotę przy łącznej pozycji z tytułu tych dopłat w kwocie zł 300.000.—.

Opłaty za wodę uiszczają właściciele realności w domach pod ochroną niezależnie od tego, czy komorne otrzymali czy też nie, a wiadomo przecież ilu jest bezrobotnych i w nędzy będących, którzy czynszu nie płacą. Wiadomo też, że od grudnia 1935 czynsze zostały obniżone, opłaty zaś za zużycie wody nie zostały zmienione. Właściciele realności płacą już opłaty na Fundusz Pracy w podatku od nieruchomości a poza tym szczególne opłaty od czynszu dzierżawnego również na Fundusz Pracy, którego dochody mają służyć zatrudnieniu bezrobotnych. Nakazy remontowe obciążające wyłącznie właścicieli realności mają swe źródło w znacznej mierze w przysporzeniu pracy bezrobotnym. Za czasów poprzedniego Prezydium Zarządu Miejskiego dano właścicielom realno-

ści zapewnienie, że obciążenie dopłatami do rachunków za wodę jest tylko przejściowe i że bez porozumienia z nimi prolongowane nie będzie. Skoro opłaty za wodę nie zostają umniejszone jakkolwiek Zakład wodociągowy poza dotowaniem funduszów inwestycyjnych i zasobowych kwotą przeszło zł 200.000 wykazuje czystego zysku przelanego do budżetu administracyjnego kwotę zł 425.000.—, należy znieść dopłatę do rachunków na wodę w wysokości 3% na cele bezrobotnych.

3) W preliminarzu dochodów zwyczajnych Dział XI. str. 35. poz. 67 przewidziany jest dochód kwoty zł 120.000.— jako wpływ z zaległości w dawnym podatku inwestycyjnym i innych a w perliminarzu Zakładu czyszczenia miasta zł 20.000.— jako wpływ z zaległości za czyszczenie jezdni z przed 31/3 1933.

Podatek drogowy był ostatnio wymierzony w roku 1930, zaś inwestycyjny i za czyszczenie jezdni w roku 1933/4. Wiadomo, że wymierzanie tych danin komunalnych zostało zaniechane skutkiem orzeczeń NTA, że były one niezgodne z przepisami ustawowymi. Po upływie tylu lat nie można bardzo często dojść, czy daniny te nie były już raz zapłacone, czy nie nastąpiło przedawnienie itd. i dochodzenie takich pretensji u płatników, którzy z powodu nieznajomości ustaw lub niezaradności nie wnosili środków prawnych i przeciw wymiarom się nie bronili, jest nieustającym źródłem narzekania i żalów i podkopywania zaufania do wymiarów podatkowych a to tym bardziej, że podatki te i opłaty nie były płacone niewątpliwie najczęściej z powodu ubytków komornego i że obecnie przybywają coraz to nowe obciążenia podatkowe, remontowe, antenowe itd. skutkiem czego płacenie takich zaległości przekracza wszelkie możliwości. Dlatego dalsze dochodzenie tych resztek pretensji powinno być zaniechane, a preliminowane pozycje dochodowe skreślone.

4) W preliminarzu budżetowym Zakładów wodociągowo-kanalizacyjnych — dział wodociągowy str. 13. przewidziany jest pod. poz. 3. dochód z opłaty 3%-wej od czynszów najmu w promieniu 100 m od studzien ulicznych. Opłata ta jest krzywdząca, ponieważ dotyczy niemal wyłącznie realności na peryferiach miasta i w gminach przyłączonych położonych, które i tak szczególnie silnie są dotknięte ubytkami dochodów z powodu bezrobotnych lokatorów. Zużycie wody w tych domach jest minimalne z powodu konieczności noszenia wody z ulicy oraz z powodu braku klozetów spłukiwanych i łazienek — nie mówiąc już o tym, że najczęściej posiadają na własnej parceli studnię kopaną. Dochód z tego źródła przewidziany jest na zł 40.000.— a wobec wykazanego zysku Zakładów Wodociągowych w kwocie zł 425.000.— należałoby tę opłatę 3%-wą zupełnie znieść lub też przynajmniej ograniczyć do rzeczywistej wartości zużytej wody, nie przekraczającej 1% brutto wartości czynszowej domu.

5) W preliminarzu budżetowym Zakładów wodociągowych na str. 5. przewidziano wydatek na „instalację i konserwację wodomierzy w kwocie zł 232.980. Pozycją tą objęte są wydatki osobowe w kwocie zł 59.752, wydatki rzeczowe w kwocie zł 58.208, asekuracja od ognia zł 500.—, Fundusz Odnowienia zł 50.000.— a wreszcie wydatki na Kąpieliska miejskie zł 64.520.—.

Dochody w tymże budżecie na str. 13. za „czynsze, obsługę i naprawę wodomierzy“ wynoszą zł 225.000.

W wydatkach znajdują się zatem pozycja na Fundusz Odnowienia zł 50.000.—, która następnie zużyta zostaje na inwestycje w Zakładach wodociągowych oraz zł 64.520.— na Kąpieliska miejskie, które przecież z instalacją i konserwacją wodomierzy nie mają nic wspólnego. Obie te pozycje czynią razem zł 114.520.— a zatem bez mała połowę wydatków przewidzianych w tej pozycji a wynoszących zł 232.980.—. Co dziwniejsze, że w tymże budżecie pod. poz. 18. na str. 15. figuruje dochód z kąpielisk miejskich w kwocie zł 54.500.—, które należało przecież konsekwentnie dobić do dochodów z wynajmu wodomierzy, skoro wydatek na kąpieliska został wciągnięty do pozycji konserwacji wodomierzy.

Ponieważ na konserwację wodomierzy potrzeba tylko zł 114.520.— a dochody z czynszów wodomierzowych wynoszą zł 225.000.—, przez co powstaje zysk zł 110.000.—, który nie jest uzasadniony tym bardziej, że koszt najmu wodomierzy wynosi blisko 10% kosztów wody zużytej, miesięcznie, a przy małych domach przekracza nawet i 100% kosztów za wodę, należy pozycję dochodową zmniejszyć do wysokości rzeczywistej potrzeby przez obniżenie opłat za najem wodomierzy do połowy dotychczasowej stawki.

6) W preliminarzu budżetowym Zakładów wodociągowo-kanalizacyjnych, Dział kanalizacyjny str. 27, poz. I. przewidziano dochód z opłat kanałowych w kwocie zł 1,016.990.—, okrągło 1,017.000.—. Między wydatkami na cele kanałowe znajduje się pozycja 1. Działu VI. w kwocie zł 660.000.— jako zwrot Gminie z tytułu oprocentowania kapitału zakładowego, który przyjęty został w kwocie zł 16,500.000.— a stopa procentowa w wysokości 4%. W orzeczeniu Lwowskiego Urzędu Wojewódzkiego z 12/X 1937 L. SF. 10/d/89/1937 rozstrzygającym odwołanie od nakazów płatniczych na opłatę kanałową podano niewątpliwie na podstawie dat dostarczonych przez Zarząd miejski, wartość kapitału inwestowanego w Zakładzie kanalizacyjnym na zł 13,514.869, a oprocentowanie w wysokości 3½%. W roku 1938/9 wartość kapitału zakładowego została przyjęta już w kwocie zł 15,535.361 a stopa procentowa „około 4%“, na której to podstawie zwrot Gminie oprocentowania kapitału zakładowego wyniósł zł 620.000.—. Obecnie, jak powiedziano, wartość kapitału zakładowego wynosi już 16,500.000.—, oprocentowanie 4% a suma odsetek zł

660.000.—. Taki wzrost wartości kapitału zakładowego o zł 3,000.000.— w okresie od 1934 do 1939 roku da się uzasadnić inwestycjami w rozbudowę sieci kanałowej, i zaciągniętymi w tym celu pożyczkami z Funduszu Pracy, mniej lub więcej oprocentowanymi lub nieoprocentowanymi. Pierwotny jednak kapitał zakładowy w kwocie około 13,500.000.— został pokryty z ogólnych dochodów Gminy a między innymi także z płaconych przez właścicieli realności podatków i skutkiem tego odsetki od tej przynajmniej części inwestowanego w kanały kapitału nie są nikomu płacone, stanowią zatem zysk, który w myśl orzeczenia NTA jako z urządzeń dobra publicznego nie jest dopuszczalny. Nie wszystkie przy tym inwestycje są pokrywane z zaciąganych w tym celu pożyczek oprocentowanych. W obecnym n. p. preliminarzu budżetowym znajdujemy w dochodach nadzwyczajnych poz. 8. „dopłatę Gminy z budżetu administracyjnego zł 196.000.—", z którego to dochodu nadzwyczajnego pokrywane są wydatki nadzwyczajne, a zatem inwestycyjne. Budżet administracyjny zaś wykazuje nadwyżki w kwocie zł 1,632.539, którymi pokryty zostaje cały niedobór w budżecie nadzwyczajnym. Skąd pochodzą jednak owe nadwyżki? Z wstawienia do dochodów w Dziale I. pod tyt. „Majątek komunalny" między innymi owych odsetek od kapitału zakładowego kanałów w kwocie zł 660.000.—. Jeżeli zatem kapitał zakładowy wzrasta co roku przez dobicie wszystkich inwestycji, pokrytych przecież częściowo z dotacji z budżetu administracyjnego, w którym znajdują się płacone przez właścicieli realności odsetki, natenczas pobiera się odsetki od odsetek, co wydaje się w myśl wszelkich zasad słuszności jako niedopuszczalne. Na tym tle wygląda dość dziwnie, jakkolwiek może ściśle rachunkowo uzasadnione, że budżet kanalizacyjny jest deficytowy. Wydatki mianowicie wynoszą 1,230.955.— zł w czym oczywiście zwrot Gminie oprocentowania w kwocie zł 660.000.—, dochody zaś z opłat kanałowych tylko zł 1,016.990.— skutkiem czego dopłata z budżetu administracyjnego, do którego wpłynęło przecież owych 660.000.— wynosić musi zł 192.000.- -.

Opłaty kanałowe mają służyć tylko na konserwację istniejących kanałów a nie na inwestycje. Jeżeli odsetki od inwestowanego w kanały kapitału miałyby być pokrywane z opłat kanałowych, natenczas tylko odsetki rzeczywiście płacone a zatem w zależności od ich należności i wysokości. Inaczej tworzyłyby one zysk, który jest niedopuszczalny z urządzeń dobra publicznego, lub ukryty podatek nie mieszczący się w ustawie o uporządkowaniu finansów komunalnych. Ażeby tego nie było, należy ściśle oznaczyć wysokość dłużnego kapitału oraz wysokość płaconych odsetek, nie można zaś określać odsetek raz na 3½%, drugi raz „około 4%", wreszcie 4%.

Ponieważ wydatki zwyczajne na kanały wynoszą według budżetu zł 1,231.000.— od której to kwoty potrącić należy poz. 9. „Fundusz odnowienia" zł 660.000.—, razem tedy zł 820.000.— wobec czego pozostaje na koszta konserwacji około zł 400.000.—, ponieważ dalej dochód z opłat kanałowych przewidziany jest na zł 1,017.000. — należy preliminować na rok 1939/40 dochód z opłat kanałowych na zł 500.000.— i wysokość opłaty kanałowej ustalić na 25% opłaty za wodę.

7) W preliminarzu budżetowym dochodów zwyczajnych na str. 33. przewidziano pod poz. 62 dochód z podatku drogowego od nieruchomości w kwocie zł 375.000.—. Zgodnie z wniesionymi przeciw odnośnemu statutowi zarzutami i spostrzeżeniami stwierdza się, że podatek taki dotyczący budynków nowowzniesionych będzie działał hamująco na rozwój budownictwa mieszkaniowego. Lwów przekroczył rzekomo 350.000 mieszkańców i ilość ich wzrasta, co jest zresztą objawem korzystnym i pożądanym w ogólnopaństwowej polityce gospodarczej, ponieważ odciąża wieś od nadmiaru ludności. Należałoby zatem dążyć do pomnożenia mieszkań dla tego napływu ludności oraz do zatrudnienia jej przez wzmożenie ruchu budowlanego. Podatek taki jest dalej krzywdzący tych, którzy w wierze, że nowe domy wolne są przez lat 15 od wszelkich podatków, kapitał swój w nowe budowle zaangażowali, zadysponowali wszystkimi z nich dochodami, a obecnie zaskoczeni tak wysoką daniną przekraczającą 50% podatku komunalnego od nieruchomości w starych domach, często będą pozbyci możliwości pokrycia zaciągniętych zobowiązań lub przynajmniej środków utrzymania z inwestowanego w budowlę kapitału. Dla wielu podatek ten jest niezrozumiały, ponieważ pobudowali domy przy ulicach nieurządzonych, nieposiadających ani jezdni ani chodnika.

Wymiar podatku drogowego winien być zaniechany z tego powodu, ponieważ musi on spowodować osłabienie ruchu budowlanego, co jest szkodliwe ze względu na potrzebę zatrudnienia bezrobotnych. Jeśli jednak podatek taki miałby być nałożony ze względu na ogólne potrzeby miasta, natenczas winien się odnosić tylko do domów, dla których miałby być wydany konsens na budowę, ażeby przystępujący do budowy mógł ten ciężar podatkowy wkalkulować w dochodowość i zadecydować, czy posiadane przez niego fundusze są wystarczające dla lokaty w budowie.

Przechowujcie egzemplarze „Lwowianina"
Zamieszczone w nim informacje mogą Wam być potrzebne!

Warunki pracy i płacy dozorców domowych we Lwowie na r. 1939|40.

Ponieważ w myśl zawiadomienia Inspektoratu Pracy we Lwowie z dnia 1 marca br., że Orzeczenie Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej z 14 marca 1938, ustalające warunki pracy i płacy dozorców domowych miasta Lwowa, przedłuża się automatycznie na rok następny czyli od 1 kwietnia 1939 do 31 marca 1940, podajemy na tym miejscu brzmienie tegoż orzeczenia:

§ 1. Orzeczenie niniejsze obowiązuje od 1 kwietnia 1939 do 31 marca 1940.

§ 2. Orzeczenie niniejsze dotyczy z jednej strony wszystkich właścicieli nieruchomości miejskich we Lwowie, z drugiej strony zatrudnionych przez nich dozorców domowych.

Za dozorcę domu uważa się osobę bez względu na płeć (z wyłączeniem chłopców i dziewcząt do lat 18-tu), której właściciel, zarządca lub jego zastępca poruczył nadzór nad domem, utrzymywanie w nim porządku i czystości. Wszelkie czynności dozorcy związane z jego stanowiskiem może wykonywać sam dozorca lub zdolni do tej czynności członkowie jego rodziny i domownicy do tych czynności przyjęci.

§3. Orzeczenie niniejsze stanowi w myśl ustawy z dnia 16 maja 1922 (Dz. U. Nr 39, poz. 324) podstawę przy zawieraniu umów indywidualnych. Indywidualne umowy o pracę, zawierające dla dozorców warunki mniej korzystne niż warunki niniejszego orzeczenia, ulegają z mocy wymienionych ustaw zastąpieniu przez warunki określone niniejszym orzeczeniem.

Obowiązki dozorcy.

§ 4. Dozorca jest obowiązany w interesie właściciela dbać o powierzony sobie w opiekę dom, z oględnością i uczciwością. Powinien o wszelkich wiadomych mu zaszłych lub grożących uszkodzeniach domu bezwłocznie donieść właścicielowi domu lub jego zastępcy. Powinien możliwie zapobiec wszelkiemu uszkodzeniu domu lub jego urządzeń i dopilnować, by w domu przestrzegano przepisów regulaminu domowego, wydanego przez właściciela domu.

Dozorca również obowiązany jest wykonywać sumiennie i troskliwie wszelkie rozporządzenia i polecenia, wydawane przez właściciela lub jego zastępcę dotyczące obsługi, nadzoru i zarządu domu, tudzież przestrzegać przepisów meldunkowych.

§ 5. Obowiązkiem dozorcy jest czuwanie nad bezpieczeństwem domu i jego mieszkańców i wzywanie w nagłych wypadkach pomocy organów bezpieczeństwa. Powinien on dbać o czystość wszystkich dostępnych części domu, a więc wjazdów, bram, sieni, klatki schodowej, strychu, piwnicy, wychodków dostępnych dla publicznego użytku i podwórzy. Tak samo powinien utrzymywać na chodniku względnie na ulicy przed domem, gdzie nie ma chodnika, czystość i porządek, usuwać śnieg, błoto, posypywać chodnik piaskiem itd. W razie epidemii winien ściśle zastosować się do zleceń sanitarnych co do utrzymywania porządku i czystości w powyższych częściach domu. Także w niedzielę i święta nie wolno dozorcy pozostawić domu bez nadzoru, a w razie wydalenia się winien on nadzór poruczyć odpowiedzialnemu zastępcy.

Dozorca winien czuwać nad należytym oświetleniem tych części domu, które w myśl przepisów regulaminu winny być oświetlone. Powinien dbać o całość urządzeń wodociągowych, gazowych, elektrycznych i dzwonków elektr. od bramy, oraz innych urządzeń publicznych znajdujących się w domu i w ogóle ściśle przestrzegać regulaminu, oraz przepisów dotyczących utrzymania porządku i czystości. — W domach, gdzie są instalacje wodociągowe, z kranem zewnętrznym na ulicę, właściciel realności jest obowiązany dostarczyć dozorcy domu gumowego węża do polewania chodnika, w domach gdzie ich nie ma, winien dostarczyć konewki z sitkiem.

§ 6. Obowiązkiem dozorcy jest również otwieranie bramy w porze jej zamknięcia, za co należy się 20 gr przed północą i 40 gr po północy za każde otwarcie bramy, bez względu na porę roku. — Jeżeli lokator posiada klucz od bramy, dozorca otrzymuje 4 zł miesięcznie. Bez zezwolenia właściciela lub jego zastępcy nie wolno dozorcy dawać klucza od bramy lokatorowi lub komukolwiek. Właściciel realności winien powiadomić dozorcę o daniu klucza lokatorowi.

§ 7. Dozorca domu nie jest obowiązany do wykonywania posług domowych lub robót na rzecz właściciela, a usługi takie mają być przedmiotem odrębnej umowy, jeżeli jednak dozorca przy zawieraniu umowy zobowiązał się jednocześnie do posług lub robót domowych na rzecz właściciela lub jego zastępcy za osobnym wynagrodzeniem, nie wolno mu uchylać się jednostronnie od wykonywania przyjętego obowiązku.

§ 8. Za czynności związane ze stanowiskiem dozorcy otrzymuje tenże oprócz bezpłatnego mieszkania następujące zasadnicze wynagrodzenie płatne z dołu:

a)	w domach parterowych		12 zł
b)	„	I piętrowych	18 „
c)	„	II „	22 „
d)	„	III „	33 „
e)	„	IV „	44 „
f)	„	V „	66 „
g)	„	VI „	88 „

Jeżeli w domu znajduje się większa restauracja, większa kawiarnia, większy wyszynk lub pierwszo-

rzędna cukiernia, szkoła z prawem publiczności lub stajnia i zajazd, dozorca otrzymuje 20% dodatek do ustalonego miesięcznego wynagrodzenia, zaś na każde następne przedsiębiorstwo tego rodzaju, mieszczące się w tym samym domu, o 10% więcej.

Jako jednostkę domową uważa się budynek oznaczony jednym Nr. orientacyjnym i o jednej klatce schodowej.

Jeżeli dom z powodu pochyłości terenu liczy z którejkolwiek strony większą ilość pięter, wówczas zasadnicze wynagrodzenie dozorcy podwyższa się o połowę różnicy między piątrowej.

Jeżeli dom ma więcej klatek schodowych dozorca otrzymuje dodatkowo za każdą klatkę schodową 30% zasadniczego wynagrodzenia. Podwyżka ta jednak nie odnosi się do tylnej klatki schodowej przeznaczonej dla służby a nie prowadzącej do mieszkań w oficynach.

Mieszkania położone na poddaszu uważa się za osobne piętro, o ile pojedyńczo lub łącznie przekraczają pięć izb mieszkalnych; mezzanin uważa się za piętro. Dozorca domu obsługujący windę otrzymuje również za każdorazowe użycie windy przez niezamieszkałych w tej realności 10 gr przed i 20 gr po zamknięciu bramy.

§ 9. O ile dozorca nie otrzymuje oświetlenia w naturze należy mu się ryczałt po 2.50 zł miesięcznie.

Jeżeli w mieszkaniu dozorcy brak dostatecznej ilości światła dziennego, a istnieje niemożliwość dostarczenia dozorcy innego mieszkania, dozorca ma prawo używania nawet za dnia światła elektrycznego lub gazowego, a gdzie takowego nie ma, dozorca ma otrzymywać od właściciela ½ ltr. nafty dziennie lub ryczałt w kwocie 7 zł miesięcznie.

Właścicielowi realności lub jego zastępcy nie wolno zrywać światła elektrycznego lub gazowego, z chwilą kiedy go dozorca w mieszkaniu posiada. Dozorca nie może używać do oświetlenia żarówki ponad 25 świec.

Właściciel realności obowiązany jest z własnych funduszów sprawić przyrządy, sprzęty i naczynia służące do czyszczenia i oświetlenia domu. Dozorca domu ma je szanować i utrzymywać w należytym porządku, a w razie opuszczenia stanowiska zwrócić w porządku właścicielowi, lub administratorowi. O ile właściciel nie dostarcza przyborów do utrzymywania czystości obowiązany on jest opłacać dozorcy na sprawienie tychże przyborów ryczałt miesięczny: w domu parterowym 2 zł, w jednopiętrowym 3 zł, w dwu i trzypiętrowym 5 zł, w domach wyższych 6 zł.

§ 10. W szczególnych wypadkach zasługujących na uwzględnienie może Sąd Pracy zasadnicze wynagrodzenie ustanowione w §-fie 8-ym niniejszego orzeczenia obniżyć *najwyżej* o 30% zwłaszcza, o ile realność ma ponad ⅓ izb zamieszkałych przez bezrobotnych, *lub położona jest na terenie gminy przyłączonej i ma najwyżej jedno piętro.*

Mieszkania dozorców

§ 11. Dozorca otrzymuje bezpłatnie jedno mieszkanie o powierzchni najmniej 16 mtr.^{2} nadające się na ten cel, odpowiadające wymaganiom sanitarnym i położone możliwie na parterze blisko bramy, z piwnicą i prawem używania strychu do suszenia bielizny w tym samym domu. Przy wznoszeniu nowych budynków należy budować mieszkanie dla dozorcy w bramie. Izby winny być wybielone, ze szczelnymi drzwiami i oknami na zawiasach. Szyby w oknach winny być całe. W razie stłuczenia szyby z winy dozorcy, dozorca obowiązany jest wstawić ją w ciągu 2-ch tygodni na własny koszt.

Podłogi i piece winny znajdować się w stanie zdatnym do użytku. Mieszkania winny być ze szczelnym dachem, a tam gdzie dachy są popsute, winny być naprawione. Dozorcy obowiązani są utrzymywać mieszkania w porządku. Trzymanie w mieszkaniu inwentarza żywego — prócz kota — jest stanowczo wzbronione. Sublokatorów nie wolno przyjmować bez zgody właścicieli, którym przy sprowadzeniu się ma być zameldowany skład rodziny dozorcy.

Od dostarczenia dozorcy piwnicy i strychu właściciel realności jest tylko wówczas zwolniony, jeżeli przeznaczenie tych ubikacji dla dozorcy przez właściciela jest niemożliwe.

Mieszkanie dozorcy przynajmniej jeden raz do roku winno być bielone na koszt właściciela realności.

Bez zgody dozorcy nie wolno właścicielowi realności zmieniać mieszkania służbowego na gorsze. Za mieszkanie służbowe o powierzchni większej aniżeli 16 m^2 nie wolno właścicielowi żądać od dozorcy żadnej dopłaty, ani też uszczuplać należnego mu wynagrodzenia.

Rozwiązanie stosunku służbowego i opróżnienie mieszkania.

§ 12. Pracodawca może rozwiązać umowę o pracę po uprzednim trzymiesięcznym wypowiedzeniu, które winno nastąpić najdalej do dnia 31 grudnia, z terminem ustania stosunku służbowego dnia 31 marca. Jeżeli stosunek służbowy dozorcy trwał nieprzerwanie 10 lat w tej samej realności lub u tego samego właściciela, pracodawca może rozwiązać umowę o pracę po uprzednim 6-miesięcznym wypowiedzeniu, które winno nastąpić do dnia 31 grudnia z terminem ustania stosunku służbowego dnia 30 czerwca roku następnego.

Wypowiedzenie stosunku służbowego przez dozorcę może nastąpić na trzy miesiące naprzód na koniec każdego miesiąca kalendarzowego.

§ 13. Niewypowiedzenie pracy przez jedną ze stron w terminie przewidzianym w §-fie 12-tym,

powoduje automatyczne przedłużenie stosunku służbowego na okres następny.

§ 14. Właściciel ma prawo rozwiązać przedwcześnie stosunek służbowy *z winy dozorcy, zwłaszcza* jeżeli dozorca dopuścił się zaniedbywania swych obowiązków, *czynnej zniewagi* lub ciężkiej obrazy *właściciela lub członka jego rodziny oraz z innych ważnych powodów.*

§ 15. Jeżeli właściciel rozwiązał przedwcześnie stosunek służbowy bez ważnego powodu, albo z własnej winy dał dozorcy powód do przedwczesnego rozwiązania stosunku służbowego, wówczas dozorca zachowuje prawo do wynagrodzenia za cały czas aż do końca trwania stosunku służbowego, określonego w § 12 nin. orzeczenia.

§ 16. Ważny powód do rozwiązania stosunku służbowego wygasa, jeżeli strona nie dokonała rozwiązania go w ciągu 2-ch tygodni od powzięcia wiadomości o zaistnieniu ważnego powodu.

§ 17. W razie śmierci dozorcy, wdowa względnie pełnoletnie dzieci, które zamieszkiwały wspólnie ze zmarłym, uprawnione są do dalszego zajmowania mieszkania służbowego przez okres 3 miesięcy, licząc od dnia 1-go następnego miesiąca od daty śmierci dozorcy, oraz korzystania z wszelkich dalszych uprawnień, wynikających z niniejszego orzeczenia, o ile wykonują wszelkie obowiązki nałożone na dozorcę nin. orzeczeniem, w przeciwnym razie są uprawnione do zajmowania mieszkania służbowego tylko przez jeden miesiąc, licząc od dn. 1-go następnego miesiąca po śmierci dozorcy, bez prawa do jakiegokolwiek wynagrodzenia.

Członkowie rodziny, którzy w dniu śmierci dozorcy żyli z nim we wspólności domowej, a którym wedle przepisów prawa zmarły winien był dawać utrzymanie i faktycznie ich utrzymywał, mają prawo do pośmiertnej jednorazowej odprawy w łącznej wysokości jednomiesięcznego zasadniczego wynagrodzenia, o ile zaś stosunek pracy trwał ponad 10 lat w tej samej realności, lub u tego samego właściciela — w wysokości 3-miesięcznego zasadniczego wynagrodzenia.

§ 18. Pracodawca jest obowiązany z chwilą zakończenia stosunku służbowego lub rozwiązania stosunku służbowego z jakiegokolwiek powodu, całą należytość za pracę, przypadającą dozorcy bezzwłocznie wypłacić.

§ 19. Dozorca z chwilą zawarcia umowy o pracę z pracodawcą otrzymuje bezpłatnie książeczkę obrachunkową, czyli książeczkę, w której na piśmie ustalone będą warunki pracy i płacy pracownika, przy czym pracodawca obowiązany jest wpisywać do książeczki każdorazowo dokonane wypłaty oraz powierzony inwentarz i narzędzia. Książeczka ma się znajdować w przechowaniu u dozorcy, który przy każdorazowej wypłacie, winien ją przedłożyć pracodawcy, celem wciągnięcia dokonanych wypłat.

§ 20. Przyjmowanie w jakiejkolwiek formie przez pracodawcę od dozorcy odstępnego lub też uiszczanie tegoż osobie trzeciej za wyraźną lub milczącą zgodą pracodawcy jest wzbronione i właściciel odpowiada solidarnie wraz z przyjmującym za zwrot pobranego odstępnego.

§ 21. Dozorca domu otrzymuje polecenia od właściciela realności względnie upoważnionego zastępcy. W domach, w których jest kilku współwłaścicieli, należną z tytułu pracy pensję otrzymuje dozorca domu w całości od zarządzającego realnością współwłaściciela realności, względnie jego zastępcy. Roszczenia wynikające ze stosunku służbowego dozorca ma prawo dochodzić od któregokolwiek współwłaściciela w całości.

§ 22. Dozorca ma prawo do płatnego urlopu przez 8 dni kalendarzowych, jeżeli stosunek pracy trwał nieprzerwanie co najmniej rok i przez 15 dni, jeżeli stosunek pracy trwał co najmniej przez 3 lata. *Na czas trwania urlopu obowiązany jest dozorca pozostawić w swoim zastępstwie odpowiednią osobę.*

§ 23. Właściciel realności lub zarządca jest obowiązany wydać dozorcy przy ukończeniu stosunku służbowego pisemne świadectwo *pracy* stwierdzające czas i rodzaj służby.

Ubezpieczenie.

§ 24. Dozorca winien być ubezpieczony w Ubezpieczalni Społ. W realnościach, w których używa się windy, dozorca domu względnie członek rodziny dozorcy stale obsługujący windę, winien być ubezpieczony od wypadku, w myśl postanowień ustawy o ubezpieczeniu społecznym. Opłaty za ubezpieczenie od wypadków, uiszcza w całości właściciel domu.

Rozstrzyganie sporów.

§ 25. Wszelkie indywidualne spory powstałe na tle niedotrzymywania warunków niniejszego orzeczenia, między właścicielami a dozorcami domów, rozstrzyga Sąd Pracy we Lwowie.

Postanowienie końcowe.

§ 26. Orzeczenie niniejsze przedłuża się automatycznie na rok następny, o ile żadna ze stron na miesiąc przed dniem wygaśnięcia orzeczenia nie zgłosi sprzeciwu.

Komunikaty i informacje

Odznaczenie Prezesa Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności, p. Generała Dra Teodora Bałłabana. Dnia 18 marca br. dokonał w imieniu P. Prezydenta Rzeczypospolitej Komendant garni-

zonu i dowódca dywizji, Gen. Bryg. Juliusz Zulauf dekoracji Dra Teodora Bałłabana, Gen. Bryg. s. s. Krzyżem Komandorskim Odrodzenia Polski.

Podatek drogowy i pobór opłaty za czyszczenie jezdni w r. 1939/40. Z powodu wyłożenia przez Zarząd miejski do wglądu projektów statutu o poborze podatku drogowego w r. 1939/40 i statutu o poborze opłaty za czyszczenie jezdni wraz z projektem objęcia przez Gminę wywozu śmieci z obszaru nieruchomości opracowało Towarzystwo nasze zarzuty i spostrzeżenia i wniosło je w terminie wyznaczonym po podpisaniu ich przez interesowanych płatników. Zarzuty te pokrywają się w głównych zarysach z uwagami zawartymi w pierwszych dwóch artykułach niniejszego numeru.

W sprawie spłaty zaległości za wodę i kanał wspominaliśmy już niejednokrotnie w naszym piśmie o interwencjach Lwow. Towarzystwa Właścicieli Realności w Prezydium naszego miasta, a ostatnio w tym kierunku, ażeby umożliwiono spłatę tych zaległości przez częściowe ich odpisanie i pokrycie pozostałej reszty obligacjami m. Lwowa przy równoczesnym rozterminowaniu na dłuższy okres czasu. Dowiadujemy się od Prezesa Towarzystwa naszego, p. Gen. Dra Bałłabana, że p. Prezydent miasta, Dr Ostrowski, ustosunkował się życzliwie do naszych postulatów, wobec czego spodziewać się należy wydania potrzebnych zarządzeń.

Dodatek komunalny do państwowego podatku od nieruchomości w r. 1939 wynosić będzie 90% podatku państwowego na obszarze dawnego Lwowa, a na obszarze gmin przyłączonych rozporządzeniem Rady Ministrów z 11/4 1930 w wysokości 70% podatku państwowego, obliczonego w stosunku 7% podstawy wymiaru podatku państwowego. Zauważamy, że stawka dla dawnego Lwowa pozostała niezmieniona, podczas gdy dla gmin przyłączonych jest podwyższona o 5% w stosunku do roku poprzedniego, w którym wynosiła 65%.

Dopłaty do rachunków za wodę i prąd elektryczny zostały uchwalone przez Radę Miejską dnia 25 lutego 1939. Dopłata za zużytą wodę wynosić będzie jak dotychczas 3% rachunku. Za zużyty prąd elektryczny dla celów oświetleniowych jak i przemysłowych do motorów dopłata wynosić będzie od rachunku:

do kwoty zł	5.—	10 gr
„ „	10.—	20 „
„ „	20.—	40 „
„ „	30.—	60 „
„ „	40.—	80 „
„ „	50.—	1.— zł
„ „	100.—	2.— „
„ „	150.—	3.— „

ponad zł 150.— wedle stawki 2%.

Na Komisji budżetowej Rady Miejskiej, jak się dowiadujemy po oddaniu numeru do druku, toczyła się ożywiona dyskusja nad nowymi obciążeniami nieruchomej własności miejskiej we formie opłat za czyszczenie jezdni, wywóz śmieci oraz podatku drogowego, w której brali udział w szczególności pp. radni m. Inż. Biernacki, Adolf Finkelstein, Jan Kanty Pfau, Dr Adolf Rothfeld, Dr Leon Rosenkranz i Ks. Prof. Dr Sz. Szydelski, którzy stawali w obronie nadmiernie już na rzecz Samorządu obciążonych realności miejskich.

Bilans zamknięcia Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności za rok 1938:

Przychody:

1.	Saldo z roku 1937, w tym wpisowe zł 103.—	348·92
2.	Fundusz zasobowy	2.103·—
3.	Wpisowe członków	103·50
4.	Wkładki członków	15.797·90
5.	Inseraty w „Lwowianinie“	181·50
6.	Odsetki od kapitału	69·89
7.	Teatr	44·70
8.	Zwrot podatku od uposażeń	436·21
9.	Różne wpływy i datki na wyjazdy do Warszawy	62·10
	Razem	19.147·72

Rozchody:

1.	Czynsz za lokal	720·—
2.	Telefon	218·58
3.	Wkładki do Związku Zrzeszeń	200·20
4.	Druk „Lwowianina“	1.217·37
5.	Wyjazdy delegacji do Warszawy	375·—
6.	Portoria, telegramy, telefony m/m	181·45
7.	Wiece i walne zebrania	330·39
8.	Biblioteka i prenumerata pism fachowych	169 70
9.	Druki	352·15
10.	Wydatki kancelaryjne	151 50
11.	Pobory personelu	7.313 47
12.	Ubezpieczenia społeczne	1.794·92
13.	Podatek od uposażeń	436 21
14.	Prowizja od inkasa	2.819.68
15.	Zakupno maszyny do pisania	450·—
16.	Wydatki różne	124·90
	Saldo na rok 1939	2.292·20
	Razem	19 147·72

Dozorców domowych
z bardzo dobrymi referencjami polecić może biuro
LWOWSKIEGO TOWARZYSTWA
WŁAŚCICIELI REALNOŚCI

UWAGA
WŁAŚCICIELE REALNOŚCI!

Solidnie. tanio, fachowo, według przepisów, wykonuje ANTENY ZBIOROWE tylko koncesjonowana Firma:

FOT - ABO - RAD

Lwów. Plac Mariacki L. 9

początek ul. Rutowskiego

TELEFON Nr. 226-56

BLIŻSZE INFORMACJE WE FIRMIE

ADWOKAT

Dr ALBERT SAMUELY

przeniósł kancelarię do realności

przy ul. Sykstuskiej 35, p. II we Lwowie

TELEFON 206-08 WINDA

Nieumeblowany pokój kawalerski

poszukiwany do wynajęcia. — Położony na piętrze, w mieście lub niezbyt odległym przedmieściu od zaraz.

Czynsz jest płacony punktualnie.

Wiadomość podać w lokalu Towarzystwa.

Do sprzedania

kamienica dwupiętrowa we Lwowie, blisko śródmieścia. Długość frontu 26.40 mb. Powierzchnia realności 2550 m² z czego powierzchnia zabudowana 540.60 m². — Obszerny sad.

Wiadomość w biurze Lw. Tow. właśc. realności

Centralna Małopolska Kasa Oszczędności we Lwowie

(dawniej Galicyjska Kasa Oszczędności)

Rok założenia 1843

Instytucja prawa publicznego

Wydaje książeczki oszczędnościowe imienne i na okaziciele

z poręką Państwa.

Prowadzi rachunki bieżące i czekowe.

Fundusze rezerwowe: zł 5,668.000·—

Zamiejscowe wpłaty — P. K. O. 500.198.

TOWARZYSTWO KREDYTOWE MIEJSKIE WE LWOWIE

LWÓW, ul. HALICKA 21. Telef. 276-03 i 208-96

udziela właścicielom murowanych nieruchomości miejskich, położonych w miastach i miasteczkach Małopolski

długoterminowych pożyczek hipotecznych w 5% listach zastawnych

na cele dobrowolnej konwersji prywatnych zobowiązań, przebudowy lub remontu nieruchomości, zakładania instalacji wodociągowych i tp. oraz przeprowadza konwersję wierzytelności komunalnych Kas oszczędności na pożyczki emisyjne.

ODDZIAŁ TOWARZYSTWA W KRAKOWIE, UL. LUBICZ 3

Ceny ogłoszeń: 1/1 str. zł. 250·—, 1/2 str. zł. 125·—, 1/4 str. zł. 70·—, 1/8 str. zł. 40·—, wiersz m/m jednołamowy lub jego miejsce 80 groszy. — Zastrzeżenie miejsca 20% drożej.

WYDAWCA: Lwowskie Towarzystwo Właścicieli Realności. Redaktor: RUDOLF LANG

Związkowe Zakłady Graficzne", Spółdzielnia z odp. udz. we Lwowie, ul. Piekarska 18. —Tel. 290-05.

92586.

ЖС IV 39287

Nr. 4 KWIECIEŃ 1939. Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem Rocznik L

WP. Reiss Leopold Lwów, Bogusławskiego L. 9.

LWOWIANIN

ORGAN · LWOWSKIEGO · TOWARZYSTWA WŁAŚCICIELI · REALNOŚCI

WYCHODZI RAZ NA MIESIĄC

Członkowie Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności, otrzymują to pismo bezpłatnie.

Redakcja i Administracja: Lwów, pl. Mariacki l. 5 (Galeria Mariacka) Telefon Nr. 240-26.

Biuro Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności znajduje się przy pl. Mariacki l. 5 (Galeria Mariacka)

Porad prawnych w sprawach podatkowych, sądowych i administracyjnych udziela się w biurze Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności za wykazaniem się kwitem na zapłaconą składkę bieżącą w poniedziałek, środę i piątek od godz. 12—13 popołudniu.— Telefon 240-26

TREŚĆ NUMERU: Dozbroimy Polskę w powietrzu! — Sprawa anten. — O poborze podatku dochodowego w formie ryczałtu na lata podatkowe 1939 i 1940. — Które domy rozpoczęte w roku 1938, korzystają z ulg w myśl ustawy o ulgach inwestycyjnych. — Komunikaty i informacje.

BIURO Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli realności oraz Redakcję „LWOWIANINA" przeniesiono z dniem 1. kwietnia 1939 do realności przy pl. Mariackim l. 5 (Galeria Mariacka)

Dozbroimy Polskę w powietrzu!

Żyjemy w czasach niezwykłych, w których tylko siła daje wolność a zbrojne pogotowie i nieustająca czujność — zabezpieczają spokojną pracę narodów.

Naród polski, zjednoczony wokół swej armii i Naczelnego Wodza w spokoju i z godnością oczekuje wszystkiego, cokolwiek może go spotkać na drodze jego rozwoju. Jesteśmy gotowi bronić kart naszej historii ostrzem bagnetów, hukiem dział i warkotem stalowych ptaków.

W obliczu rozgrywających się obecnie zdarzeń musimy — według słów Naczelnego Wodza — pracować „choćby w krzyżach trzeszczało" i „o sile nie zapomnieć".

Musimy być silni i potężni, aby utrzymać poszanowanie naszych praw u wrogów i miłość u przyjaciół.

Musimy być uzbrojeni, aby móc jaknajdłużej w spokoju pracować.

92586 ЛЬВІВСЬКА БІБЛІОТЕКА АН УРСР № 0 92586

Musimy być w każdej chwili gotowi do spełnienia najwznioślejszego obowiązku — obrony Ojczyzny.

Polacy! Rząd Rzeczypospolitej postanowił rozpisać wewnętrzną pożyczkę państwową, przeznaczoną na rozbudowę naszych sił powietrznych i wzmocnienie artylerii przeciwlotniczej.

Pamiętajcie, iż każdy nowy samolot, każde nowe działo przeciwlotnicze, to zwiększona gwarancja pokoju dla Polski, a pracy i dobrobytu dla jej obywateli. Niechaj całą Polskę okryją skrzydła samolotów, niech ją ochraniają liczne baterie przeciwlotnicze.

Niechaj rozlegnie się wielki głos wszystkich żyjących w świecie Polaków:

„Dozbroimy Polskę w powietrzu".

„Nabywajmy pożyczkę obrony przeciwlotniczej".

WARUNKI SUBSKRYPCJI

Subskrypcja na 5% POŻYCZKĘ OBRONY PRZECIWLOTNICZEJ i 3% BONY OBRONY PRZECIWLOTNICZEJ zostaje otwarta z dniem 5 kwietnia i trwać będzie do dnia 5 maja 1939 r. włącznie.

Subkrypcję przyjmować będą: kasy urzędów skarbowych, Bank Polski, Bank Gospodarstwa Krajowego, Pocztowa Kasa Oszczędności, Państwowy Bank Rolny i ich oddziały, banki prywatne zrzeszone w Syndykacie Związku Banków w Polsce, komunalne kasy oszczędności zrzeszone: w Związku Komunalnych Kas Oszczędności w Warszawie, w Związku Komunalnych Kas Oszczędności we Lwowie, w Związku Komunalnych Kas Oszczędności w Katowicach i w Związku Komunalnych Kas Oszczędności w Poznaniu, powołane przez te związki, Centralna Kasa Spółek Rolniczych oraz inne upoważnione instytucje.

Wpłaty na subskrypcję będą przyjmowane wyłącznie w gotowiźnie, przyczym co najmniej trzecia część zadeklarowanej kwoty powinna być wpłacona przy subskrypcji, reszta zaś w terminie *do dnia 5 lipca 1939 r. włącznie.*

Subskrypcję i wpłaty na nią od osób, pozostających w służbie Państwa i instytucyj publicznoprawnych, przyjmują ich władze asygnujące.

Subskrypcja na *3% Bony Obrony Przeciwlotniczej będzie przyjmowana od każdego subskrybenta najwyżej na 4 sztuki tych bonów łącznej wartości imiennej zł 80.*

Cena sprzedażna przy subskrypcji obligacyj pożyczki wynosi złotych 100 za 100 złotych wartości imiennej. Do ceny sprzedażnej dolicza się wartość kuponu bieżącego za czas do dnia zapłaty, jeżeli cena sprzedażna choćby częściowo została zapłacona po dniu 1 czerwca 1939 r. Wartość kuponu bieżącego za każdy dzień po tym terminie ustala się na 1 grosz od każdych 100 złotych wartości imiennej pożyczki, objętej daną subskrypcją.

Obligacje pożyczki będą wydane najpóźniej przed dniem płatności pierwszego kuponu tj. przed 1 grudnia 1939 r. wszystkim tym subskrybentom, którzy wpłacili całą należność za subskrypcję w ustanowionym terminie.

Cena sprzedażna bonów wynosi złotych 20 za 20 złotych wartości imiennej. Przy subskrypcji wypłaca się z góry odsetki od bonów za 5 lat w drodze potrącenia z ceny sprzedażnej bonów.

Bony będą wydane najdalej do dnia 1 grudnia 1939 r. tym subskrybentom, którzy uiścili całą należność za subskrypcję w ustanowionym terminie.

Ogłoszone przez Gen. Komisarza Pożyczki Przeciwlotniczej minimalne normy orientacyjne dla właścicieli nieruchomości budynkowych wynosiły: w zależności od ilości izb lub pomieszczeń

do 4 izb	1 bon zł 20.—
5 do 10 izb	2 bony zł 40.—
11 do 20 izb	5% komornego lub wartości czynszowej ustalonej przy wymiarze podatku od nieruchomości na 1938
ponad 20 izb	10% komornego lub wartości czynszowej ustalonej przy wymiarze podatku od nieruchomości na 1938

Z nowowybudowanych domów ponad 4 izby o 100% wyżej.

Wskutek interwencji Polskiego Związku Zrzeszeń Własności Nieruchomej Miejskiej w Warszawie u Gen. Komisarza Pożyczki a następnie przez Towarzystwo nasze u tut. Komisarza na terenie Lwowa zostały uchwalone następujące minimalne normy orientacyjne subskrypcji Pożyczki przez właścicieli nieruchomości, obliczone w stosunku procentowym do $^1/_{12}$ części rocznego dochodu netto, przyjętego za podstawę wymiaru podatku dochodowego na rok dochodowy 1938:

Miesięczny dochód netto									Wysokość subskrypcji			
			do	160	zł	—			20 zł			
ponad	160	zł	do	300	zł	—			25%	mies.	doch.	netto
„	300	„	„	400	„	—			35%	„	„	„
„	400	„	„	600	„	—			50%	„	„	„
„	600	„	„	1000	„	—			75%	„	„	„
„	1000	„	„	2000	„	—			100%	„	„	„
„	2000	„				—			150%	„	„	„

Dla nowych domów, nie opłacających podatku dochodowego, za roczny dochód netto przyjmuje się 60% rocznego przychodu brutto.

Normy powyższe należy uważać za normy minimalne, od których możliwe są odchylenia wzwyż w zależności od lokalnych warunków.

Na zwołanym przez Towarzystwo nasze wiecu właścicieli realności w dniu 26 kwietnia br. w sali Izby Przemysłowo-Handlowej we Lwowie po wyczerpującym i pięknym referacie p. Wiceprezesa Wiktora Kornbergera oraz przemówieniu p. Prezesa Gen.

ss. Dra Bałłabana, który z punktu widzenia wojskowego podkreślił momenty poczucia siły i wartości bojowej naszej Armii oraz całkowite oddanie się społeczeństwa na usługi Wodza Naczelnego — uchwalono przez aklamację przy powstaniu z miejsc wezwać wszystkich właścicieli realności, aby w pełnym zrozumieniu tej „osobliwej“ chwili oraz dla zapewnienia Państwu siły w realizowaniu jego celów uczynili największy wysiłek dla wydatnego zasilenia funduszów Obrony Narodowej i Pożyczki Przeciwlotniczej i nie ograniczali się do powyższych norm minimalnych lecz dążyli do osiągnięcia norm maksymalnych zaleconych pierwotnie przez Generalnego Komisarza Pożyczki.

Sprawa anten

Nawiązując do artykułu „Lwowianina“ z lutego br. pod tytułem „Podniesienie wyglądu miast i osiedli“ mamy do zanotowania, że otrzymaliśmy decyzję Urzędu Wojewódzkiego Lwowskiego z dnia 2 marca br. L. K. B. 1/I/1939 treści następującej:

„W odpowiedzi na pismo z dnia 1 czerwca 1938 w sprawie urządzenia w domach, w których znajduje się więcej niż 10 lokali, anten wielopromieniowych, nadesłane tu przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, wyjaśnia Urząd Wojewódzki co następuje:

1) Termin przeprowadzenia akcji zamiany anten został pismem okólnym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 12 lipca 1938 L. AP. 10/28/39 (Dziennik Urzędowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr 20, poz. 112) przesunięty do dnia 1 lipca 1939 z tym, że jest to termin ostateczny. Podkreśla to także ustęp 2-gi okólnika Nr 8 Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 13 lutego 1939, ogłoszony w numerze 4 Dziennika Urzędowego Ministerstwą pod poz. 21. Zarządzenie zamiany anten nie dotyczy nadawczych anten, których właścicielami są amatorzy zarejestrowani w Ministerstwie Poczt i Telegrafów mający upoważnienie na posiadanie i eksploatację radiostacji nadawczych, jak to wyjaśniło Ministerstwo Spraw Wewnętrznych pismem okólnym z dnia 3 sierpnia 1938 Nr AP. 68/16 (Dziennik Urzędowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr 23, poz. 140).

2) Obowiązek zamiany obecnych jednopromieniowych anten na anteny wielopromieniowe w budynkach mieszkalnych mających więcej niż 10 lokali w myśl punktu 5 okólnika Nr 13 Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 29 marca 1938 (Dziennik Urzędowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr 10, poz. 46) dotyczy właścicieli odnośnych budynków, jako oparty na przepisie art. 338 ustęp (2)-gi prawa budowlanego, wszelkie więc zarządzenia w tej mierze winny być i będą w myśl powyższego przepisu i przepisów art. 377 i 380 prawa budowlanego wydawane właścicielom budynków względnie osobom w ich imieniu działającym. Ponieważ jednak posiadacze zezwoleń na prywatne urządzenia radiokomunikacyjne mają prawo w myśl art. 14 ustęp (4) ustawy z dnia 3 czerwca 1924 o poczcie, telegrafie i telefonie (Dz. U. z r. 1933 Nr 63, poz. 481) umieszczania na prywatnych gruntach i nieruchomościach urządzeń antenowych, *przeto posiadaczom tym będą powołane władze budowlane udzielały także wystosowane do właścicieli domów zarządzenia do wiadomości i zastosowania się jako osobom interesowanym* w myśl *art. 9 prawa o postępowaniu administracyjnym.* Również powołany wyżej ustęp 5 okólnika Nr 13 wymienia wyraźnie jako zobowiązanych do zastąpienia anten jednopromieniowych antenami *wielopromieniowymi właścicieli budynków jak i posiadaczy odnośnych anten.*

Zarządzenia i orzeczenia w sprawie zamiany względnie urządzenia wielopromieniowych anten wydawane przez właściwe władze budowlane w interesie publicznym nie mogą jednak przesądzać względnie rozstrzygać, kto — właściciele czy posiadacze anten mają ponosić koszta z tym związane, gdyż sprawa ta w razie sporu należy niewątpliwie do wyłącznej właściwości sądów powszechnych.

Zwracam się przeto do Zarządu Towarzystwa z prośbą o wywarcie wpływu na właścicieli odnośnych realności, aby nie czekając na wezwanie co rychlej przystąpili do zamiany anten, albowiem po 1 lipca 1939 przystąpią władze do przymusowego wykonania na koszt opornych — niezależnie od pociągnięcia ich do odpowiedzialności w drodze karno-administracyjnej“.

Począwszy od ostatnich dni marca br. zostały właścicielom realności doręczane przez organa Policji Państwowej nakazy Zarządu Miejskiego zastępowania anten jednopromieniowych antenami wielopromieniowymi i to w terminie do dni 14 od dnia doręczenia. Towarzystwo zwróciło się telegraficznie do p. Premiera zaraz z początkiem kwietnia a potem też do p. Gen. Berbeckiego jako generalnego komisarza pożyczki przeciwlotniczej z prośbą o odroczenie nakazów antenowych do roku następnego z uwagi na konieczność subskrybowania Pożyczki, odpowiedzi jednak nie otrzymało. Interwencje u p. Wicestarosty Grodzkiego oraz u p. Naczelnika Pirgo w Zarządzie Miejskim były również bezskuteczne. Prasa tutejsza przynosiła liczne artykuły o wydawanych zarządzeniach i cytujemy tu kilka z nich pomijając inne pochodzące także od członków naszych jak np. artykuł

p. Dra Wiktora Słoniewskiego w Wieku Nowym pt. „Co jest ważniejsze".

I tak „*Wiek Nowy*" zamieścił artykuł pod tyt. „Zastaw się i postaw... zbiorowy stojak antenowy na dachu" treści następującej:

„W związku z zamieszczonymi onegdaj uwagami o sezonowej „gorączce remontowo-antenowej", nadsyła nam dr A. Samuely następujące spostrzeżenia:

Budząca się wiosna ożywiła również i działalność naszych Władz administracyjnych. Zaroiło się w mieście od ich delegatów. Odwiedzili nieomal, że każdy dom, pozostawiając po sobie bolesne przypomnienie istnienia rozporządzenia o „podniesieniu wyglądu estetycznego osiedli miejskich". Po osiągnięciu sukcesów na polu malowania i bielenia płotów. zabrano się na odmianę do dachów. Wypowiedziano wojnę indywidualnie sterczącym patykom i drągom na szczytach i grzbietach dachów i kazano im się dostosować do nowczesnych zasad życia zbiorowego w postaci anten zbiorowych.

Na pozór sprawa drobna, gdy się ją traktuje oderwanie od całokształtu naszych stosunków. Przedstawia się ona jednak inaczej, jeśli uwzględnimy:

że większość właścicieli realności ogołocono z wszelkiej gotowizny w związku z energicznie przeprowadzoną akcją remontów realności w minionym roku, a ci, którzy uzyskali odroczenia, względnie nakazanych robót nie wykończyli, otrzymali już wezwania do wykonania dalszych remontów,

że w najbliższym czasie płatny jest podatek państwowy i komunalny od nieruchomości,

że nałożono dopieroco nowe ciężary w postaci podatku drogowego, opłat za czyszczenie jezdni i wywozu śmieci — a na to wszystko potrzebne są fundusze, których absolutnie znikąd wydostać nie można.

Możnaby nas co prawda odesłać do zaciągnięcia pożyczek. Niestety, pożyczek pieniężnych notorycznie nikomu się nie udziela. Pozostało nam tylko sięgnąć do skarbnicy przysłów ludowych: „zastaw się, a postaw się"... zbiorowym stojakiem antenowym na dachu.

Przysłowiami atoli władze nasze zadowolić się nie dadzą. Pamiętamy, że mimo przepełnienia naszych więzień do tego stopnia, że około 70.000 zasądzonych nie może odbyć kary — znalazły się w zeszłym roku miejsca siedzące dla właścicieli realności, których „wina" polegała li tylko na tym, że nie mogli uzyskać funduszów na wykonanie remontów. Zachodzi tedy obawa, by się w najbliższych dniach nie powtórzył zeszłoroczny dramat. Do tego jednak dopuścić się nie powinno, ile że akcję antenową uważać musimy obecnie jako naprawdę nieaktualną, jeżeli uwzględnimy następujące momenty:

Uzyskanie efektów estetycznych jest problematyczne, gdy na jednej realności będzie paradowała antena zbiorowa a na drugiej, tuż obok — nie mającej dziesięciu lokatorów — będą sterczały drągi i patyki.

Panująca już dziś dezorientacja i kompletny chaos w sposobie wykonywania anten zbiorowych każe nam spodziewać się pierwszorzędnych zaburzeń w odbiorach radiowych, na które się już obecnie użalają szczęśliwi posiadacze anten zbiorowych.

Pierwszym naszym obowiązkiem, chociaż trudno o obowiązku mówić, kiedy w grę wchodzi konieczność osobista, jest złożenie daniny na F. O. N. i Pożyczkę Obrony Przeciwlotniczej, a nie wyrzucać pieniądze na zbyteczne wydatki, na co już niejednokrotnie p. minister Skarbu zwrócił uwagę.

Wreszcie i o tym zapomnieć nie można, że akcja antenowa pochłonie olbrzymie ilości metali, których nam dziś trwonić nie wolno — kiedy się na całym świecie używa ich dla celów zbrojeniowych.

Pamiętać o tym wszystkim powinni ci, którzy zajmują stanowiska kierujące. Przeoczenia w tym kierunku mogłyby za sobą pociągnąć ujemne następstwa, nie mówiąc już o wyrządzić się mogących krzywdach i niepotrzebnie wywołanym rozgoryczeniu.

W uwzględnieniu powyżej naprowadzonych okoliczności wystosował gen. Dr Bałłaban, jako prezes Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności, telegram do p. premiera z prośbą o wstrzymanie akcji antenowej. Spodziewać się należy, że uzasadniona prośba będzie uwzględniona."

Na zwołanym przez Lwowskie Towarzystwo Właścicieli Realności wiecu w dniu 26 kwietnia 1939 p. dyr. Lang wygłosił rzeczowy referat o sprawie antenowej i omówił wyczerpująco wszelkie łączące się z nią zagadnienia tak pod względem prawnym jak i praktycznego wykonania nakazów a w szczególności, kto według obecnego stanu prawnego miałby ponosić koszta urządzenia anten zbiorowych, czy anteny te będą działać zadowalająco na wszystkie odbiorniki radiowe itd.

Przechowujcie egzemplarze „Lwowianina"
Zamieszczone w nim informacje mogą Wam być potrzebne!

O poborze podatku dochodowego w formie ryczałtu na lata podatkowe 1939 i 1940.

(Rozporządzenie Ministra Skarbu z 24/2 1939, Dz. U. R. P. Nr 17 poz. 103).

Na podstawie art. 23a ustawy o państwowym podatku dochodowym wprowadzonego ustawą z dnia 9 kwietnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 226) zarządzam co następuje:

§ 1. Podatek dochodowy w formie ryczałtu na lata podatkowe 1939 i 1940 pobierany będzie od osób fizycznych osiągających dochody:

a) z przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych, których świadczenia są przedmiotem zryczałtowanego podatku obrotowego w myśl rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 lutego 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 102),

b) z budynków, w których łączna ilość izb (§ 63 ust. (2) rozporządzenia Ministra Skarbu o wykonaniu ordynacji podatkowej — Dz. U. R. P. z 1937 r. Nr 35, poz. 270) nie przekracza 20, przy czym korzystających ze zwolnienia od podatku dochodowego budynków nowowzniesionych oraz części budynków nadbudowanych i przybudowanych nie bierze się pod uwagę,

c) z nieruchomości gruntowej o łącznym obszarze nie przekraczającym 50 ha, a na terenie województw: białostockiego, nowogródzkiego, poleskiego, wileńskiego i wołyńskiego — 100 ha,

jeżeli wymienione źródła dochodu były czynne w ciągu całego roku kalendarzowego 1938, osiągnięty przez płatnika w tym roku łączny dochód podlegający opodatkowaniu nie przekroczył zł 7.200 oraz płatnik zaliczony został do ryczałtu przez właściwy urząd skarbowy w sposób określony w § 4.

§ 2. Zryczałtowanemu podatkowi nie podlegają osoby, które:

a) oprócz dochodów płynących ze źródeł wymienionych w § 1 osiągają lub osiągały w roku kalendarzowym 1938 jeszcze inne dochody, podlegające opodatkowaniu na podstawie działu I ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 2, poz. 6),

b) dla budynków lub gospodarstw wiejskich prowadziły w roku kalendarzowym 1938 księgi w rozumieniu art. 81 ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 14 poz. 134), bądź też prowadzą takie księgi w roku 1939, jeżeli okoliczność ta była znana urzędowi skarbowemu przed ostatecznym ustaleniem ryczałtu.

§ 3. (1) Celem ustalenia ryczałtu urząd skarbowy obliczy zryczałtowany podatek dla każdego płatnika na lata podatkowe 1939 i 1940 w jednakowych kwotach na każdy rok biorąc pod uwagę: ogólną znajomość stosunków gospodarczych płatnika, posiadane konkretne dane co do wysokości osiąganych przez płatnika dochodów oraz skalę podatkową przewidzianą w art. 23 ustawy o państwowym podatku dochodowym wraz z ewentualną zwyżką lub zniżką z art. 26 i 27 tejże ustawy.

(2) Z kwoty zryczałtowanego podatku na rok podatkowy 1939 urząd skarbowy potrąci przedpłatę uiszczoną w myśl art. 39 ustawy na rok podatkowy 1939. Potrącenie przedpłaty nastąpi poczynając od pierwszej raty zryczałtowanego podatku (§ 6 ust. (2)).

(3) Właściwość miejscową dla wymiaru podatku w formie ryczałtu określa się według przepisów art. 14 ordynacji podatkowej.

§ 4. (1) Urząd skarbowy zawiadomi pisemnie (wzór Nr 1) każdego płatnika o zaliczeniu go do ryczałtu, podając w zawiadomieniu kwotę zryczałtowanego podatku na każdy rok, wysokość potrąconej przedpłaty na podatek dochodowy na rok 1939 oarz wysokość i termin płatności każdej raty (§ 6 ust. 2)).

(2) Zawiadomienia te powinny być doręczone:

a) płatnikom, których wszystkie źródła dochodu położone są w okręgu urzędu skarbowego właściwego dla wymiaru podatku dochodowego (art. 14 ordynacji podatkowej) — w terminie do dnia 30 kwietnia 1939 r.,

b) pozostałym płatnikom — w terminie do dnia 30 czerwca 1939 r.

(3) Płatnikowi przysługuje prawo złożenia do urzędu skarbowego w ciągu dni 14 od daty doręczenia zawiadomienia, o którym mowa w ust. (1), pisemnego wniosku o ustalenie ryczałtu w kwocie innej, niż wymieniona w zawiadomieniu, bądź też o wyłączenie z ryczałtu. Wnioski te nie podlegają opłacie stemplowej (art. 142 pkt 1 ustawy o opłatach stemplowych).

(4) Brak wniosku, o którym mowa w ust. (3), uważa się za zgodę na dokonane przez urząd skarbowy ustalenie ryczałtu. Tak samo traktuje się wniosek złożony po terminie. Zawiadomienie, o którym mowa w ust. (1), otrzymuje wówczas moc nakazu płatniczego.

(5) Wniesiony w terminie wniosek płatnika o wyłączenie z ryczałtu powoduje automatycznie wyłączenie z ryczałtu na lata podatkowe 1939 i 1940, przy czym zawiadomienie urzędu skarbowego traci moc obowiązującą, a wymiar podatku dokonany zostanie na zasadach ogólnych.

(6) Wniesiony w terminie wniosek płatnika o ustalenie ryczałtu w innej kwocie, niż wymieniona w zawiadomieniu urzędu skarbowego, może urząd skarbowy uznać za zasadny. W tym przypadku wymiar zryczałtowanego podatku następuje w wysokości wymienionej we wniosku płatnika, a o wymiarze tym płatnik będzie zawiadomiony za pomocą nakazu płatniczego (wzór Nr 2).

(7) Jeżeli wniesiony w terminie wniosek płatnika nie zostanie uznany za zasadny, wniosek ten rozpoznaje naczelnik urzędu skarbowego lub jego zastępca przy udziale płatnika lub upoważnionego przez niego pełnoletniego członka rodziny bądź pracownika. Zawiadomienie (wzór Nr 3) o dniu wyznaczonym do rozpoznania wniosku powinno być doręczone płatnikowi przynajmniej na 5 dni przed terminem. Wynik rozpoznanego przy udziale płatnika wniosku winien być ujęty w formę protokołu (wzór Nr 4), zaopatrzonego w podpis naczelnika urzędu skarbowego lub jego zastępcy oraz płatnika lub zastępującej go osoby.

(8) W razie osiągnięcia porozumienia co do wysokości ryczałtu, wymiar zryczałtowanego podatku następuje w kwocie określonej w porozumieniu. O wymiarze tym płatnik będzie zawiadomiony za pomocą nakazu płatniczego (wzór Nr 2).

(9) W razie nieosiągnięcia porozumienia płatnik zostaje wyłączony z ryczałtu, a podatek ustalony będzie na zasadach ogólnych.

(10) Niezgłoszenie się płatnika w wyznaczonym terminie bez dostatecznego usprawiedliwienia uważa się za cofnięcie złożonego wniosku. Zawiadomienie, o którym mowa w ust. (1), otrzymuje wówczas moc nakazu płatniczego.

§ 5. Płatnicy, którzy nie zostali przez urząd skarbowy zaliczeni do ryczałtu w myśl § 4 ust. (1), podlegają opodatkowaniu na zasadach ogólnych.

§ 6. (1) Nakazy płatnicze na zryczałtowany podatek, przewidziane w § 4 ust. (6) i (8), powinny być doręczone płatnikom w terminie do dnia 15 sierpnia 1939r.

(2) Zryczałtowany podatek na lata 1939 i 1940 płatny jest corocznie w trzech równych ratach: do 15 września i do 15 listopada roku podatkowego oraz do 15 lutego roku następnego.

§ 7. Od nakazów płatniczych oraz od zawiadomień, które uzyskały moc nakazów płatniczych, nie mogą być wnoszone odwołania.

§ 8. Nie uiszczone w terminie raty zryczałtowanego podatku stanowią zaległość podatkową i podlegają przymusowemu ściągnięciu.

§ 9. (1) Jeżeli w ciągu roku kalendarzowego 1939 jedno lub więcej ze źródeł dochodu objętych ryczałtem wygaśnie, płatnikowi przysługuje prawo żądania umorzenia części podatku, przypadającej na rok podatkowy 1940 na wygasłe źródła dochodu.

(2) Wniosek płatnika powinien być zgłoszony na piśmie w terminie do dnia 31 stycznia 1940 r. Wniosek ten nie podlega opłacie stemplowej (art. 142 pkt 7 ustawy o opłatach stemplowych).

§ 10. (1) Jeżeli w ciągu roku kalendarzowego 1939 ilość źródeł dochodu ulegnie zwiększeniu, urząd skarbowy wyłączy płatnika z ryczałtu na rok podatkowy 1940 i dokona wymiaru na ten rok na zasadach ogólnych.

(2) O zwiększeniu się ilości źródeł dochodu powinien płatnik zawiadomić urząd skarbowy w terminie do dnia 31 stycznia 1940 r.

(3) Jeżeli na skutek później ujawnionych konkretnych okoliczności faktycznych okaże się, że ryczałtem nie zostały objęte wszystkie źródła dochodu płatnika lub też płatnik posiadał źródła dochodu nie podlegające podatkowi w formie ryczałtu, urząd skarbowy uchyli wymiar zryczałtowanego podatku dochodowego na lata 1939 i 1940 i dokona wymiaru na te lata według zasad ogólnych.

(4) Od postanowienia urzędu skarbowgeo o wyłczeniu z ryczałtu lub uchyleniu wymiaru zryczałtowanego podatku w myśl przepisów ust. (1) i (3) przysł.uguje płatnikowi prawo wniesienia zażalenia do izby skarbowej za pośrednictwem urzędu skarbowego w terminie dni 14 od daty doręczenia postanowienia.

§ 11. Płatnicy, którym podatek wymierzono w formie ryczałtu, nie są obowiązani do składania zeznań o dochodzie (§ 63 rozporządzenia Ministra Skarbu o wykonanie ordynacji podatkowej — Dz. U. R. P. z 1937 r. Nr 35, poz. 270) i do uiszczania przedpłat w myśl art. 39 ustawy na rok podatkowy 1940.

§ 12. Urzędom skarbowym służy prawo darowania skutków zaniedbania terminów ustalonych niniejszym rozporządzeniem.

Które domy rozpoczęte w roku 1938, korzystają z ulg w myśl ustawy o ulgach inwestycyjnych.

(Okólnik Min. Skarbu z 23/I 1939 L. D. V. 824/1/39 — D. U. M. Sk. 2/1939).

Według posiadanych wiadomości władze, sprawujące nadzór policyjno-budowlany, napotykają na trudności przy określaniu w każdym konkretnym wypadku, czy wykonane części rozpoczętych budynków należy uznać za wykończone fundamenty zgodnie z wymaganiem art. 43 ustawy z dnia 9 kwietnia 1938 r. o ulgach inwestycyjnych (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 224). — („Lwowianin" Nr 9/1938).

Wobec powyższego Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w uzupełnieniu pisma okólnego z dnia 15 grudnia 1938 r. o ulgach dla domów, których budowę rozpoczęto w roku 1938 (Nr SB. 28-197) (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 37, poz. 225) komunikuje, że pod fundamentem należy rozumieć część konstrukcję, sięgającą do dolnej powierzchni podłogi dźwigania ścian nośnych i kapitalnych oraz filarów nośnych, wystarczającą do wzniesienia na niej pozostałej części budynku, mieszczącego lokale użytkowe.

Zgodnie z powyższym za fundamenty należy uważać:

1) w budynkach zwykłych niepodpiwniczonych — podmurówkę ścian drewnianych lub mury pod murowanymi ścianami kapitalnymi i nośnymi oraz pod filarami nośnymi, sięgające do wysokości izolacji poziomej nad przyległym terenem,

2) w budynkach o konstrukcjach specjalnych lub skomplikowanych (np. szkieletowych) oraz w budynkach posiadających kondygnacje poniżej poziomu terenu, jak piwniczne lub suterenowe — konstrukcję, sięgającą do dolnej powierzchni podłogi najniższej kondygnacji, nadziemnej lub podziemnej.

W końcu Ministerstwo nadmienia, że władze budowlane, które stwierdzają w zaświadczeniach bądź w wykazach fakt wykonania do dnia 31 grudnia 1938 r. fundamentów pod przyszły dom, powinny równocześnie stwierdzać, czy fundamenty wykonano pod cały budynek, czy też pod pewną jego część, a w tym ostatnim wypadku, czy część ta może być traktowana jako odrębna samoistna całość.

Komunikaty i informacje

TABELA

składek do Ubezpieczalni Społecznej za dozorców domowych i pomocników dozorców domowych za ubezpieczenia: chorobowe, emerytalne robotnicze i wypadkowe, łącznie z opłatami na Fundusz Pracy.

obowiązująca od 1 kwietnia 1939.

	Wysokość składek i opłat na Fundusz Pracy przypadających:		
	na ubezpieczonego	na pracodawcę	Razem zł
Zarabiający w gotówce do zł 20.— miesięcznie	0.25	2.96	3.21
powyżej zł 20.— „ „ 30.— „	0.40	4.74	5.14
„ „ 30.— „ „ 40.— „	3.77	3.29	7.06
„ „ 40.— „ „ 50.— „	4.80	4.19	8.99
„ „ 50.— „ „ 60.— „	5.82	5.09	10.91
„ „ 60.— miesięcznie	6.85%	5.99%	12.84%

Za pracowników fizycznych, zatrudnionych w gospodarstwach domowych oraz za dozorców i pomocników dozorców domowych, zarabiających w gotówce powyżej zł 60.— miesięcznie, należy obliczać składki i opłaty na Fundusz Pracy procentowo od zarobku państwowego, tj. od faktycznie pobranego zarobku w gotówce z doliczeniem przeciętnej wartości wynagrodzenia w naturze i świadczeń osób trzecich, którą ocenia się w tym wypadku na zł 30.— miesięcznie.

UWAGA
WŁAŚCICIELE REALNOŚCI!

Solidnie. tanio, fachowo, według przepisów, wykonuje ANTENY ZBIOROWE tylko urzędowo uprawniona Firma:

FOT - ABO - RAD

Lwów. Plac Mariacki L. 9
początek ul. Rutowskiego

TELEFON Nr. 226-56

BLIŻSZE INFORMACJE WE FIRMIE

NOWY GATUNEK PIWA

„PORTER LWOWSKI"

PIWO MOCNE
o wielkiej zawartości składników odżywczych

Poleca się szczególnie dla osób anemicznych i rekonwalescentów.

Centralna Małopolska Kasa Oszczędności we Lwowie
(dawniej Galicyjska Kasa Oszczędności)
Rok założenia 1843

Instytucja prawa publicznego

Wydaje książeczki oszczędnościowe imienne i na okaziciele

z poręką Państwa.
Prowadzi rachunki bieżące i czekowe.

Fundusze rezerwowe: zł 5,668.000·—

Zamiejscowe wpłaty — P. K. O. 500.198.

TOWARZYSTWO KREDYTOWE MIEJSKIE WE LWOWIE

LWÓW, ul. HALICKA 21. Telef. 276-03 i 208-96

udziela właścicielom murowanych nieruchomości miejskich, położonych w miastach i miasteczkach Małopolski

długoterminowych pożyczek hipotecznych w 5% listach zastawnych

na cele dobrowolnej konwersji prywatnych zobowiązań, przebudowy lub remontu nieruchomości, zakładania instalacji wodociągowych i tp. oraz przeprowadza konwersję wierzytelności komunalnych Kas oszczędności na pożyczki emisyjne.

ODDZIAŁ TOWARZYSTWA W KRAKOWIE, UL. LUBICZ 3

Ceny ogłoszeń: 1/1 str. zł. 250·—, 1/2 str. zł. 125·—, 1/4 str. zł. 70·—, 1/8 str. zł. 40·—, wiersz m/m jednołamowy lub jego miejsce 80 groszy. — Zastrzeżenie miejsca 20% drożej.

WYDAWCA: Lwowskie Towarzystwo Właścicieli Realności. Redaktor: RUDOLF LANG

Związkowe Zakłady Graficzne", Spółdzielnia z odp. udz. we Lwowie, ul. Piekarska 18. —Tel. 290-05.

92586 92586

IV 30187
WP. Reiss Leopold
Lwów, Bogus skiego L. 9.

Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem
MAJ 1939. Rocznik L

LWOWIANIN

ORGAN·LWOWSKIEGO·TOWARZYSTWA WŁAŚCICIELI · REALNOŚCI

WYCHODZI RAZ NA·MIESIĄC

Członkowie Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności, otrzymują to pismo bezpłatnie.

Redakcja i Administracja: Lwów, pl. Mariacki l. 5 (Galeria Mariacka) Telefon Nr. 240-26.

Biuro Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności znajduje się przy pl. Mariacki l. 5 (Galeria Mariacka)

Porad prawnych w sprawach podatkowych, sądowych i administracyjnych udziela się w biurze Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności za wykazaniem się kwitem na zapłaconą składkę bieżącą w poniedziałek, środę i piątek od godz. 12—13 popołudniu.— Telefon 240-26.

TREŚĆ NUMERU: W przeddzień wyborów do Rady Miejskiej. — O czym pamiętać powinni właściciele realności w dniu 21 b. m. — Wspomnienia z Albanii. — Wysokość stawek za czyszczenie jezdni i usuwanie śmieci z nieruchomości. — Statut o podatku drogowym w obrębie Gminy miasta Lwowa. — Komunikat.

BIURO Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli realności oraz Redakcję „LWOWIANINA" przeniesiono z dniem 1. kwietnia 1939 do realności przy pl. Mariackim l. 5 (Galeria Mariacka)

W przeddzień wyborów do Rady Miejskiej

Towarzystwo nasze stale nawołuje ogół właścicieli realności we Lwowie do zorganizowania się celem obrony najistotniejszych swoich interesów a tym samym i majątku narodowego, jaki przedstawia nieruchomość prywatna. Właściciele i współwłaściciele realności przedstawiają we Lwowie najmniej 20.000 rodzin, jeśli się uwzględni, że Wielki Lwów ma przeszło 14.000 domów, tj. około 60.000 osób, z których $^2/_3$ mają prawo głosowania do Rady Miejskiej.

Własność nieruchoma miejska pokrywa niemal połowę zwyczajnego budżetu m. Lwowa, wpłacając do kas miejskich oraz zakładów miejskich $^1/_3$ część dochodu brutto. Wykonywanie remontów, utrzymywanie porządku, utrzymywanie dozorców wraz z rodzinami, świadczenia na pomoc zimową itp. pochłaniają również olbrzymie sumy.

Na własność nieruchomą zwalają się coraz to nowe ciężary i coraz to nowe obowiązki, gdy się równocześnie dochodowość obniża. W tym stanie

92586
ЛЬВІВСЬКА БІБЛІОТЕКА АН УРСР
92586

rzeczy, wobec groźnej i niemal nieuchronnej ruiny, obowiązkiem każdego właściciela realności jest dołożenie wszelkich usiłowań, ażeby do Rady Miejskiej weszli w jak największej liczbie przedstawiciele własności nieruchomej, lub przynajmniej tacy obywatele, którzy będą mieć należyte zrozumienie dla naszych interesów.

Obowiązkiem każdego z nas jest, oddanie głosu przy wyborach do Rady Miejskiej i spowodowanie, aby wszystkie osoby należące do rodziny lub od nich zależne również spełniły obowiązek obywatelski i w ten sposób przyczyniły się do tego, aby w przyszłej Radzie Miejskiej we Lwowie zasiadły jednostki kwalifikowane, bezstronne, dbałe o dobro miasta i ogółu mieszkańców.

Zniszczenie materialne własności nieruchomej, pogłębianie zadłużenia realności i powodowanie coraz szerszego zaniku rentowności nieruchomego majątku prywatnego musi się nieuchronnie przyczynić do coraz większego zubożenia ogółu mieszkańców. Jeśli dotychczasowa polityka gospodarcza względem własności nieruchomej prywatnej będzie kontynuowana, to doprowadzi to nieuchronnie do znacznego podrożenia mieszkań lub do stosunków mieszkaniowych, jakie panują u naszego wschodniego sąsiada. Pozbawienie wszelkiego prywatnego majątku przez odebranie renty z tego majątku jest oczywiście coraz szerszym pauperyzowaniem społeczeństwa.

Obowiązkiem więc naszym jest dążyć do poprawy tych stosunków przez odzyskanie odebranych praw i położenie tamy nakładaniu na jedną warstwę społeczeństwa coraz to nowych i nowych ciężarów.

Nie zalecamy przy nadchodzących wyborach żadnej listy z tych, które zostały wysunięte i zatwierdzone, jednakże najgoręcej wzywamy, aby wszyscy właściciele realności spełnili obowiązek głosowania i oddali gołsy swoje na tych kandydatów do Rady Miejskiej, którzy są właścicielami realności lub jawnie oświadczają się za prawną ochroną interesów prywatnej własności nieruchomej.

Inż. Kazimierz Dziakiewicz.

O czym pamiętać powinni właściciele realności w dniu 21 b. m.

Niemal dokładnie przed pięciu laty, bo dnia 27 maja 1934 roku stawaliśmy do urny wyborczej celem wybrania reprezentacji do Rady Miejskiej. Były to pierwsze wybory w wolnym Państwie, były one pierwsze po długim, bardzo długim okresie rządów komisarycznych. Niedomagania rządów tych były tak znaczne, że słusznie mogliśmy się spodziewać, iż mając reprezentację z wyborów, a zatem ludzi odpowiedzialnych przed nami za spełnianie swych obowiązków, potrafimy skutecznie zapobiec krzywdom, jakieby nas z tytułu posiadania nieruchomości miejskich spotkać mogło oraz naprawić zło, które nas ze strony nieodpowiedzialnych przed nami rządców spotkało.

Stojąc obecnie przed problemem, na kogo głos nasz oddać należy w dniu 21 maja, musimy zdać sobie sprawę, czy nadzieje nasze podczas poprzednich wyborów zostały spełnione i jaki był tego powód, jeśli zaznaliśmy zawodu.

Przypominamy, że w roku 1934 mieliśmy żywo w pamięci orzeczenia najwyższych instancji sądowych, którymi uznano nałożone na nas pod rządami komisarycznymi opłaty za czyszczenie jezdni, podatek drogowy a potem inwestycyjny, opłaty za wywóz śmieci, opłaty kanałowe w wysokości 40% opłat za wodę według wodomierzy, za nieuzasadnione w prawie lub przynajmniej dotknięte wadliwością. Przypominamy, że kosztowało to właścicieli realności przeszło 10 milionów złotych i że spodziewano się od Rady Miejskiej, iż takie niezgodne z prawem obciążenia w przyszłości będą wykluczone. Przypominamy, że domagaliśmy się wówczas przed pięcioma laty, ażeby Gmina, na której cięży ustawowy obowiązek utrzymywania bezrobotnych, wzięła na siebie przynajmniej ciężar dostarczania im wody bezpłatnie oraz przypadające na tę wodę opłaty kanałowe. Przypominamy wreszcie, że zamiast odciążenia domów od tych opłat względnie równomiernego rozdziału tych kosztów na wszystkich obywateli czy też tylko na wszystkie domy, rozpoczęło się wówczas pod tytułem odnawiania fasad i przerabiania portali przerzucanie na właścicieli domów kosztów utrzymywania bezrobotnych przez dostarczanie im pracy.

Jakże zareagowała Rada Miejska na te postulaty? Kiedy ustała możność pobierania podatku inwestycyjnego, podwyższono dodatek komunalny do p. podatku od nieruchomości z 75% na 100% i dopiero zabiegom naszym w Ministerstwie Spraw Wewn. udało się przy zatwierdzaniu uchwały tej obniżyć stawkę tę na 90%. Kiedy ustała możność pobierania opłat za czyszczenie jezdni, podwyższyła Rada Miejska opłatę za kanał do 50% opłat za wodę według wodomierzy zamiast poprzednich 1¼% brutto przychodów, co równa się podwyższeniu opłaty tej ponad 50% poprzedniej wysokości. Kiedy w grudniu 1935 roku nastąpiła ustawowa obniżka komornego o 15 do 10% komornego a skutkiem niezmienionych kosztów administracji, jak płacy dozorców, kominiarzy, wy-

wozu śmieci, ubezpieczenia od ognia, oświetlenia, wody i kanału, a wreszcie obsługi długów hipotecznych dochodowość z domów znacznie zmalała i Rząd nawet widział się zmuszony wprowadzić znaczne ulgi w spłacie zaległości w podatkach rządowych i ich dodatkach samorządowych równające się niemal zupełnemu ich skreśleniu, Rada Miejska nie znalazła zrozumienia dla tych nowych stosunków dochodowych i Gmina nadal i dotychczas jeszcze ściąga z całą bezwzględnością zaległe opłaty za czyszczenie jezdni, wywóz śmieci, opłatę drogową i podatek inwestycyjny. Odnośnie zaległości w podatku komunalnym trzeba było półrocznej walki z Gminą o właściwą interpretację rozporządzenia Min. Spr. Wewn. o ulgach w ich spłacie, aż wreszcie na skutek wywalczonego przez nas reskryptu krzywdzące nas stanowisko Gminy zostało zmienione, jakkolwiek przez ten okres „wątpliwości" wielkie sumy zostały najniesłuszniej ściągnięte, a wszelkie interwencje u władz miejskich i w Reprezentacji miejskiej były bezskuteczne. Zamiast odciążenia domów obarczonych nadmiernie mieszkaniami bezpłatnymi dla bezrobotnych lub niedostatecznie zarabiających względnie pozbytych zupełnie dochodów przez opłacania przez Gminę zużytej przez nich wody i kanał, wprowadzono system bezwzględnego ściągania zaległości w tych opłatach, system o tyle bezwzględniejszy, że ściąga się najpierw całe odsetki od zaległości wynoszące nieraz ogromne sumy a dopiero wtedy rozkłada się kapitał zaległy na raty miesięczne przy pobieraniu od rat tych odsetek zwłoki. System ten, powtarzamy, jest najbezwzględniejszy, jaki się da tylko pomyśleć, ponieważ wymaga doraźnego wyłożenia wielkiej sumy przekraczającej conajmniej kilkakrotnie ratę miesięczną, system, jakiego nie chwyciły się nawet władze rządowe, które przy każdej racie doliczają odsetki zwłoki przypadające tylko od niej od czasu jej płatności aż do dnia zapłaty. Raty te są także ustalane w tak nadmiernej wysokości, nie stojącej w żadnym racjonalnym stosunku do bieżących należytości, że bardzo często nie są dotrzymywane powodując dalsze egzekucje i koszty. Zatem i tu reprezentacja nasza zawiodła w zupełności, choćby nawet poszczególni jej członkowie uzyskiwali byli pewne przyrzeczenia w Prezydium miasta w kierunku pewnych odpisów zaległości w razie punktualnego wpłacania rat względnie możliwości spłacania rat papierami samorządowymi lub rządowymi przy przyjmowaniu ich po kursie nominalnym. Zauważamy, że upoważnienie przez Radę Miejską Prezydenta miasta do stosowania ulg w spłacie zaległości samorządowych w wypadkach wyjątkowych nie jest niemal w zupełności wykorzystywane bo stosowane w tak rzadkich wypadkach i w tak szczupłych granicach, że nie ma w praktyce prawie żadnego znaczenia.

Wysokość opłat kanałowych wymaga osobnego omówienia, ażeby nie wydawało się, że poszła w niepamięć i ażeby sobie uświadomić, czy Rada Miejska zerwała z praktyką rządów komisarycznych wprowadzania opłat nieuzasadnionych w ustawach. Przy uchwalaniu przez Radę Miejską budżetu na rok 1934 podwyższono opłaty kanałowe przeszło dwukrotnie z tym wyraźnym uzasadnieniem, że nieuzasadniony dochód z tego źródła ponad 500.000 złotych stanowić będzie rekompensatę za brak wpływu z opłat za czyszczenie jezdni, co do których pouczył wreszcie Najwyższy Trybunał Admin. władze miejskie, że wymiar ich nie ma uzasadnienia prawnego. I znów dopiero tenże Trybunał musiał orzec w roku 1937, że takie zyski w opłatach kanałowych są niedopuszczalne. Zamiast lojalnie i konsekwentnie obniżyć opłaty kanałowe do granicy istotnych potrzeb na te cele, Rada Miejska w uporze swym poszła drogą inną, wyłączyła z ogólnego budżetu opłaty kanałowe w dawnej wysokości i wyczerpała kwotę dochodową z tego źródła wprowadzając wydatek na odsetki od inwestowanego w kanały kapitału obliczając go na przeszło 13 milionów złotych, na odsetki nikomu nie płacone i w dowolnej wysokości 3¾%, potem „około" 4%, a wreszcie 4%. Sprawa ta została ponownie zaskarzona do Trybunału Adm. i nie zaznała dotychczas rozstrzygnięcia. Faktem jest, że datujący się od roku 1934 dotychczas coroczny dochód z opłat kanałowych w kwocie conajmniej pół miliona złotych jest zyskiem, zyskiem niedopuszczalnym z urządzeń dobra publicznego jakimi są kanały, stanowi nadwyżkę w budżecie kanałowym używaną na cele inne, a choćby na cele inwestycyjne, dla których budżet zwyczajny nie jest przeznaczony i faktem jest, że Rada Miejska nie przeciwstawiła się takim wnioskom Zarządu Miejskiego i pomimo stanowczych i kilkoletnich protestów naszych i zarzutów przeciw takim pozycjom budżetowym, budżety te i pozycje uchwalała. Szczególnie dziwne zajęła Rada M. stanowisko w tym roku, kiedy przy uchwalaniu budżetu na r. 1939/40 wprowadziła ponownie opłaty za czyszczenie jezdni na podstawie ustawy z roku zeszłego. Kiedy w roku 1934 podwyższono opłaty kanałowe, przez co uzyskano zysk półmilionowy, uzasadniał referent budżetowy podwyżkę tę potrzebą Gminy na pokrycie kosztów czyszczenia jezdni. Osobną dodatkową uchwałą Rady Miejskiej postanowiono, że spodziewanej nadwyżki z opłat kanałowych nie wolno użyć na inne cele, jak tylko na koszta czyszczenia jezdni. W ten sposób Gmina wzięła na siebie pokrycie kosztów czyszczenia jezdni, co zresztą byłoby uzasadnione już nawet przez samo podwyższenie podatku komunalnego w roku 1934 na 90% podatku państwowego od nieruchomości. Obecnie ten sam referent budżetowy o dawnym swym referacie jakby zapomniał i pozostawiając niezmienioną stawkę opłat za kanały, kryjących w sobie zysk półmilionowy na cele

jezdni, zreferował także nową opłatę za czyszczenie jezdni obarczając nią w całej potrzebnej kwocie nieruchomość miejską. W myśl jego referatu i wniosku zapadła uchwała Rady Miejskiej a członkowie Rady, przeciwstawiający się tak nadmiernym obciążeniom realności miejskich poza wysokim podatkiem komunalnym jeszcze specjalnymi opłatami na każdy cel z osobna, jak kanał, czyszczenie jezdni, podatek drogowy itd. a między nimi pp. radni Biernacki, Pfau, Finkelstein, Rozenkranz, Rotfeld itd. narazili się na pouczenie, jak prasa nie tylko miejscowa ale i stołeczna rozgłosiła, że idą czasy, gdzie nie będzie miejsca na kapitalistów i rencistów. Był to niewątpliwie lapsus padły w ferworze dyskusyjnym i zapale obrony swych wniosków, lecz dość charakteryczny dla ilustracji nastawienia niektórych członków Rady Miejskiej i zapamiętania godny w chwili nowych wyborów do Rady tym bardziej, że autorem tej uwagi był wieloletni referent budżetowy, człowiek poważny i na poważnym stanowisku, a zatem wydawało się zrównoważony i obiektywny, który stojąc też na czele jednej z najpoważniejszych, najstarszych i najbardziej zasłużonych instytucji finansowych na terenie Lwowa w tymże charakterze czy też na codzień tych zapatrywań zapewne nie podziela i przypuszczalnie nieraz był świadom szkodliwości przeciągania struny obciążeń podatkowych i im przeciwdziałał.

Rozpoczęta jeszcze za czasów ostatniego Komisarza rządowego akcja odnawiania fasad i usuwania portali sklepowych była nie tylko kontynuowana pod rządami Rady Miejskiej z wyborów pochodzącej, lecz nawet znacznie zaostrzona. Wiadomo, że Ministerstwo Spraw Wewn. wdało się w tę sprawę mając na celu zatrudnienie wszystkich bezrobotnych kosztem właścicieli domów i użyło nacisku organów Starostwa Grodzkiego. Rada Miejska nie użyła swego wpływu, ażeby Gmina nie została pozbyta należnej jej inicjatywy w tym kierunku, gorzej, bo nie przeciwdziałała Zarządowi Miejskiemu, kiedy Zarząd ten ustanowił w nakazach swoich remontowych termin rozpoczęcia nakazanych robót do dni trzech, nie przeciwdziałała temu, że wszystkie nakazane roboty uznane zostały jako leżące w interesie publicznym, wobec czego wnoszone odwołania nie miały mocy wstrzymującej. To samo powtarza się w roku bieżącym, jakkolwiek p. Prezydent miasta miał był dać rzekomo przyrzeczenie, że obecnie odwołania będą wstrzymywały wykonanie. Wskazywaliśmy wielokrotnie w memoriałach, artykułach prasowych i na zebraniach publicznych na szkodliwość tych masowych nakazów oraz wprowadzonego nimi tempa robót, lecz niestety nadaremnie. Teraz okazuje się, że przestrogi nasze były bardzo uzasadnione. Nie potrafimy przecież przez szereg lat zatrudnić wszystkich bezrobotnych, których ilość przez dopływ z prowincji znacznie się zwiększyła, nie potrafimy udźwignąć ciężaru tak wysokich kosztów. Toteż widzimy jeszcze

Wspomnienia z Albanii

Albania, najmłodsze z państw protegowanych, nie przestaje wciąż jeszcze być przedmiotem zainteresowań świata. Nie od rzeczy więc będzie podzielić się z czytelnikami garstką wrażeń odniesionych w czasie pobytu w tym kraju, podczas wojny światowej.

Krótki postój w stacji etapowej Sarajewo — przed wstąpieniem na ziemię albańską — sprzymierzoną podówczas z państwami centralnymi — wyzyskano dla szczepienia wojska przeciw ospie, czerwonce, cholerze i tyfusowi. Szczepionki te u każdego osobnika inne reakcje wywołujące, miały zdaniem lekarzy doraźnie eksperymentujących na bogatym materiale ludzkim — powodować łagodniejszy przebieg tych chorób, dziesiątkujących dosłownie nasze oddziały, złożone zresztą głównie z „Madiarów“ i „Galicjaków“. — Naładowani tymi nabojami profilaktycznymi, ruszyliśmy do Zelenik, ostatniej stacji cywilizowanego świata. — Stąd można się było dostać do Albanii już to morzem adriatyckim, już to lądem przez osławiony Łowczyn. Jedna droga była niemniej niebezpieczna niż druga.

Okręty odjeżdżały jedynie podczas ciemnych nocy, i to tylko z pogaszonymi światłami, by się nie zdradzić przed polującymi torpedowcami włoskimi. Każdego z nas zaopatrywano przy wsiadaniu na statek — w pasy ratunkowe i kamizelki korkowe „od wypadku“. Nie brak było przy tym i momentów humorystycznych. Odkomenderowany do Albanii, czeski oficer, aptekarz z zawodu, widząc na co się zanosi, przypomniał sobie głośno, że przynależny jest do armii lądowej i rezygnując z pasa ratunkowego, kamizelki i podróży morskiej, co rychlej starał się znaleźć w swoim żywiole na lądzie. Dopiero po długich perswazjach, po wychyleniu paru kieliszków „na kuraż“ i uświadomieniu go o przysiędze, że chętnie złoży dla ojczyzny ofiarę z życia na lądzie, wodzie i w powietrzu, — dał się przekonać i opancerzony kamizelką korkową, popłynął razem z nami w nieznane.

Drogą lądową przez Łowczyn odbywały się transporty za pomocą aut. Na gościńcach rozwilgoconych i oślizgłych wskutek długotrwałych — niejednokrotnie tygodnie bez przerwy padających deszczów — wywracały się i spadały nieraz w przepaść auta, obładowane ludźmi i materiałami wojennymi.

Po drodze tu i ówdzie widniały rzadkie i ubogie pola orne, obsiane kukurudzą, głównym pokarmem

teraz, choć śnieg już dawno stopniał, wielu, wielu ludzi tutejszych poszukujących nadaremnie pracy, którzy w porzednich latach zatrudnienie już dawno mieli, widzimy rażący spadek nowych budów, do których nikt się nie kwapi, mając w perspektywie obciążenie podatkiem drogowym, kosztami czyszczenia jezdni, ewentualnie pierwszego urządzenia ulic, wywozem śmieci przez przedsiębiorstwo miejskie itd.

Nie ostrzegaliśmy, jak może wielu myślało, we własnym tylko interesie, ażeby się uchylić od świadczeń, którym moglibyśmy podołać, lecz widząc jasno klęskę, jaka miastu naszemu grozi przez nieprzemyślaną dostatecznie akcję. Musimy stwierdzić, że Rada Miejska nie była na wysokości swego zadania. Wydaje się nam, że winę tego ponosi wewnętrzna organizacja Rady. Należy zerwać z metodą majoryzowania członków Rady przez tworzenie klubów radzieckich, na których najważniejsze sprawy są decydowane i przesądzane z odebraniem możności wolnej decyzji po wyczerpującej dyskusji na plenum Rady. Nie wierzymy, żeby na klubach czy konwentyklach było możliwe wszechstronne naświetlenie każdego zagadnienia, żeby decyzje nie były zaprawione preponderancją niektórych czynników mających inną a nie zawsze najlepszą orientację, ażeby dobre było niewyzyskanie sił umysłowych i doświadczenia wszystkich osób zasiadających w Radzie Miejskiej.

Powyższe rozmyślania nad działalnością ustępującej Rady M. winny uświadomić wszystkim właścicielom realności, jak ważnym aktem są czekające nas w najbliższych dniach wybory. Wydaje się, że życzeniem właścicieli domów jest, aby wszyscy członkowie Rady byli posiadaczami domów, aby dysponowali tym doświadczeniem, jakie my posiadamy, jeśli decydować się będzie o sprawach najistotniejszych dla nieruchomej własności miejskiej. Może wówczas uchwały będą więcej przemyślane z korzyścią dla dobra ogólnego.

Wysokość stawek za czyszczenie jezdni i usuwanie śmieci z nieruchomości

(Obwieszczenie Zarządu Miejskiego z 30 marca 1939.)

„Zarząd Miejski w król. stoł. m. Lwowie uchwałą z dnia 9 marca 1939 powziętą na zasadzie art. 8 a rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1938 o usuwaniu nieczystości i wód opadowych w brzmieniu ustawy z dnia 31 marca 1938 (Dz. U. Nr 24, poz. 210) ustalił na r. 1939/40 w następującej wysokości stawkę opłaty za utrzymanie porządku i czystości na jezdni i za usuwanie śmieci z nieruchomości:

Albańczyków. Poza tym ciągnęły się milami szare zwały kamieni. Przypominała się mimo woli legenda o diable, któremu podczas jego wędrówki po świecie, tu właśnie rozsypały się kamienie z worka.

Jednostajny, do melancholii doprowadzający krajobraz, przerywał czasem widok grup tubylców, Albańczyków i Turków. Jednych od drugich odróżnić łatwo. Turek — w którego życiu kobieta odgrywa większą rolę — prowadzi konia lub muła za uzdę, podczas gdy żona jego siedzi w siodle. Na odwrót Albańczyk sam siedzi w siodle, obok zaś niego biegnie truchcikiem kobieta, jedną ręką trzymając wędzidło konia, zaś drugą przytrzymując ciężki kosz lub sprzęt miejscowym zwyczajem noszony na głowie.

Przyroda, ciężkie warunki życiowe i nagminna malaria, wyryły niezatarte piętno na fizjognomiach tamtejszej ludności. — Odbija się to szczególnie na wyglądzie kobiet. Wynędzniałe, chude i płaskie jak deska starają się krągłości, których im natura poskąpiła zastąpić — wedle możności dyskretnie wsuniętymi pod bluzki czy też spodnice — rondlami lub patelniami. I to musi tam wystarczyć...

Niemniej chudzi Albańczycy, przeważnie blondyni o siwych oczach, noszą stosownie do przynależności rodowej czapki białe lub czerwone, czasem turbany, białe kamizelki bez guzików i białe portki. Za pasem ukrywa każdy szanujący się Albańczyk sztylet, którym się dość często posługuje, jako dobitnym argumentem dla przekonania strony przeciwnej. Prawo vendetty bowiem panowało i panuje tu dotychczas. Dlatego też budują Albańczycy swoje skromne domki z kamienia i zaopatrują je w otwory strzelnicze, jak małe fortece, ileże nikt z nich nie jest pewny, kiedy może nastąpić napad lub krwawa zemsta osobistego wroga.

Wybujałość albańskiego temperamentu południowego dała się mocno odczuwać zwłaszcza oficerom armii austriacko-węgierskiej. Toteż nie wybierali się w dalszą drogę w pojedynkę, lecz zawsze parami lub większymi grupkami. Zdarzało się bowiem nieraz, że w lesie lub przy drodze znajdywano trupa zasztyletowanego oficera. W tym kierunku wyżywali się szczególnie Albańczycy podczas demobilizacji i powrotu wojsk austriackich do domu.

Tak wygląda ten kraj, który obok Abisynii powiększył obszar Włoch.

Tak wygląda ludność tego kraju w życiu codziennym i jako sprzymierzeniec.

Dr Albert Samuely.

1) Opłata za utrzymywanie porządku i czystości na jezdni od 1 m² powierzchni jezdni wynosi:

dla kategorii I. dróg o nawierzchni twardej (bruki, asfalt, kostka drewniana, tłuczona, cementowa i smoła) 86 gr rocznie;

dla kategorii II. dróg o nawierzchni tłuczniowej (szutrówka) 76 gr rocznie;

dla kategorii III. dróg o nawierzchni ziemnej 66 gr. rocznie.

2) Opłata za usuwanie śmieci z nieruchomości wynosi za jedną puszkę wywiezionego śmiecia z nieruchomości 25 gr.

Powyższą uchwałę Zarządu Miejskiego podaje się do publicznej wiadomości po myśli art. 47 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. Nr 62, poz. 454 ex 1936 r.)".

Zanotować należy, że podczas obrad budżetowych Rady miejskiej w dniach 27, 28 i 29 marca 1939 wnioski *p. Inż. Biernackiego* 1) od poboru opłat za czyszczenie jezdni uwolnione zostaną domy składające się z jednej, dwóch i trzech ubikacji, 2) od właścicieli domów składających się z nie więcej jak 10 ubikacji pobierana będzie opłata obliczona po połowie taryfy, 3) właściciele gruntów przy drogach posiadających nawierzchnię czy to brukowaną czy szutrowaną, opłacać będą połowę należytości taryfowej, a właściciele parcel niezabudowanych, położonych przy ulicach ziemnych i drogach prywatnych, będą od tej opłaty uwolnieni, 4) Rada Miejska wyraża opinię, że proponowane opłaty za czyszczenie jezdni w skali od 66 do 86 gr za metr kwadr. powinny być znacznie obniżone, jako też wnioski *p. r. Finkelsteina* 1) o odroczenie uchwały na pobór nowego podatku za czyszczenie jezdni aż do poprawy dochodowości właścicieli realności, t. j. do roku przyszłego, tym bardziej, że w pobranej dopłacie 50%-owej do rachunków za wodę mieści się już opłata za czyszczenie jezdni i 2) z uwagi na oświadczenie p. Prezydenta, iż Zarząd Miejski obniży stawki podatku za czyszczenie jezdni o ile wpływy dopiszą, wnoszę na wypadek, gdyby pierwszy wniosek nie uzyskał większości, aby uprosić Zarząd Miejski o obniżenie opłat do wysokości pobieranej w Gdyni, t. j. dla kat. I. 45 gr na metr kw., kat. II. 40 gr, kat. III. 35 gr., gdyż na podstawie tych zniżonych stawek uzyska miasto wpływy znacznie wyższe od preliminowanych zł 330.000.—, z tych wpływów należy przeznaczyć połowę na odnowienie taboru Zakładu Czyszczenia Miasta — *zostały przez Radę Miejską odrzucone.*

Wszystkie wnioski powyższe, postawione przez radnych, którzy stale bronią własność nieruchomą miejską przed nadmiernym jej obciążeniem podatkami i opłatami czy świadczeniami na rzecz Samorządu były słuszne i uzasadnione. Oparte one były na doświadczeniu, że obciążenia takie odstraszają kapitał od inwestowania go w budowę i powodują zanik ruchu budowlanego a tym samym wzrost bezrobocia i niedostateczność ilości mieszkań. Były one też podyktowane troską o racjonalne i sprawiedliwe odciążenie domów małych i gruntów nieprzynoszących dochodu, dlatego dziwić się należy, że Rada M. nad wnioskami tymi tak prędko przeszła do porządku dziennego.

Rada Miejska uchwaliła tylko, że Gmina m. Lwowa może w okresie wykonywania swych obowiązków czyszczenia jezdni wyłączyć spod swego działania obowiązek utrzymywania porządku i czystości na jezdni w części obszaru miasta, w której ze względów technicznych, gospodarczych lub życiowych, wykonywanie oczyszczania jezdni byłoby utrudnione lub niemożliwe.

Odnośnie obowiązku usuwania śmieci z nieruchomości obowiązek ten przyjmuje Gmina odnośnie nieruchomości położonych na obszarze miasta zamkniętym następującymi ulicami: pl. Gołuchowskich, Legionów, Akademicką, św. Mikołaja, Zyblikiewicza, Piłsudskiego, pl. Bernardyńskim, Czarnieckiego, Podwalem, pl. Strzeleckim, Kościelną, pl. Krakowskim do pl. Gołuchowskich oraz z nieruchomości położonych przy ul. Gródeckiej, Gen. Tokarzewskiego, Jagiellońskiej, Kazimierza Wielkiego, Kopernika, Kościuszki, Łyczakowskiej, 3 Maja, Poniatowskiego, Sapiehy, pl. Smolki, Słowackiego, Sykstuskiej, Obr. Lwowa, Szajnochy, św. Zofii do ul. Poniatowskiego oraz Zyblikiewicza. Właściciele nieruchomości położnych przy wszystkich innych ulicach i placach mogą korzystać nadal z usług koncesjonowanych przedsiębiorstw prywatnych, zajmujących się wywozem śmiecia domowego.

Równocześnie Rada Miejska uchwalając statut o poborze opłaty za utrzymanie porządku i czystości na jezdni oraz za usuwanie śmiecia z nieruchomości uchwaliła rezolucję następującej treści: „Wzywa się Zarząd Miejski do wydania przepisów wykonawczych, w których wzięto by pod rozwagę ewentualne ulgi i zwolnienia od opłaty za utrzymanie porządku i czystości na jezdni, placów niezabudowanych, ról i ogrodów".

—oo—

Przechowujcie egzemplarze „Lwowianina"

Zamieszczone w nim informacje mogą Wam być potrzebne!

Statut o podatku drogowym w obrębie Gminy m. Lwowa na czas od 1/I do 31/III 1939

Na podstawie art. 12 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych w brzmieniu nadanym art. 5 pkt. 3 ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. (Dz. U. Nr 59, poz. 455) i art. 7 powołanej poprzednio ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. pobrany będzie w okresie od 1 stycznia 1939 r. do 31 marca 1939 r. na obszarze miasta Lwowa podatek drogowy.

§ 1.

Na pokrycie wydatków, związanych z utrzymaniem i budową dróg samorządowych pobrany będzie w okresie od 1 stycznia 1939 r. do 31 marca 1939 r. podatek drogowy w kwocie 115.000 zł.

§ 2.

Podatek drogowy pobrany będzie w wysokości:

1) 75% wymiaru państwowego podatku gruntowego, obliczonego bez oddzielnego dodatku i ulg przewidzianych w art. 7 i 8 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593),

2) 15% ceny świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych, przewidzianych w ustawie z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. Nr 46, poz. 339 z r. 1936) z wyjątkiem przedsiębiorstw przemysłowych, zaliczonych do kategorii VI, VII i VIII, oraz przedsiębiorstw handlowych, zaliczonych do kategorii III, IV, Va, i Vb,

3) 3.5% podstawy idealnego wymiaru podatku od nieruchomości czasowo zwolnionych od podatku od nieruchomości,

4) wymiar podatku za czas od 1 stycznia do 31 marca 1939 r. wynosić będzie $^1/_4$ (jedną czwartą) część rocznego wymiaru tego podatku, przewidzianego w ustępie 1) do 3) niniejszego paragrafu.

§ 3.

Wymiar i pobór podatku drogowego uskutecznia Zarząd Miejski w król. stoł. m. Lwowie.

§ 4.

O wymierzonym podatku drogowym zostanie płatnik zawiadomiony wezwaniem płatniczym.

Podatek drogowy płatny jest w terminie do dni 30-tu od dnia następnego po otrzymaniu wezwania płatniczego.

§ 5.

Odwołania przeciwko wymiarowi podatku drogowego wnosić należy w terminie i trybie, przewidzianym w art. 48 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. Nr 62, poz. 454 ex 1936).

§ 6.

Nieuiszczony w przepisanym terminie podatek ściągnięty będzie w drodze przymusowej z doliczeniem odsetek według postanowień ustawy z dnia 18 marca 1935 r. (Dz. U. Nr 8, poz. 88 ex 1936), oraz z doliczeniem kosztów egzekucyjnych według postanowień ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. (Dz. U. Nr 73, poz. 721), zmienionej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 maja 1927 r. (Dz. U. Nr 46, poz. 401).

W czasie obowiązywania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. (Dz. U. Nr 62, poz. 580), zmienionego częściowo rozporządzeniami Rady Ministrów z dnia 2 stycznia 1933 r. (Dz. U. Nr 4, poz. 24), z dnia 28 stycznia 1934 r. (Dz. U. Nr 10, poz. 78), z dnia 15 maja 1937 r. (Dz. U. Nr 43, poz. 340) — koszty egzekucyjne pobierane będą według przepisów tego rozporządzenia.

§ 7.

Wykroczenia przeciwko przepisom niniejszego statutu podlegają karze porządkowej do wysokości 345.90 zł, o ile wykroczenie nie jest karalne według art. 62—66 ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych.

*

Podobny statut został uchwalony dla poboru podatku drogowego w roku 1939/40 w kwocie zł 546.500.

Podczas obrad nad budżetem m. Lwowa na rok 1939/40 został przez Radę Miejską odrzucony wniosek p. r. Inż. Biernackiego: „Od opłaty drogowej będą uwolnieni przez lat sześć spółdzielnie tudzież wszyscy właściciele domów i gruntów oraz ich prawonabywcy, którzy przyczynili się udziałem przynajmniej 50% do kosztów budowy dróg, przy których ich realności są położone", zaś uchwalona rezolucja p. r. Inż. Biernackiego: „Zarząd miasta przyzna ulgi w opłacie drogowej właścicielom realności położonych przy ziemnych drogach prywatnych, gdzie roboty drogowe nie są, a nawet najczęściej nie mogą być uskutecznione".

Komunikat

Ulgi w podatkach samorządowych w roku 1939/40. Rada Miejska na posiedzeniu w dniu 28 marca 1939 uchwaliła upoważnić Pana Prezydenta miasta na okres do końca roku budżetowego 1939/40 do umarzania w całości lub w części zaległych należności przypadających Gminie z tytułów publiczno-prawnych w wyjątkowych, gospodarczo uzasadnionych, lub na szczególne uwzględnienie zasługujących przypadkach analogicznie do uprawnień odnośnie podatków państwowych, przewidzianych w postanowieniach art. 123 ordynacji podatkowej z dnia 15/3 1934 (Dz. U. Nr 39, poz. 346) w brzmieniu obwieszczenia Ministra Skarbu z 14/2 1936 (Dz. U. Nr 14, poz. 134).

UWAGA
WŁAŚCICIELE REALNOŚCI!

Solidnie. tanio, fachowo, według przepisów, wykonuje ANTENY ZBIOROWE tylko urzędowo uprawniona Firma:

FOT - ABO - RAD

Lwów. Plac Mariacki L. 9
początek ul. Rutowskiego

TELEFON Nr. 226-56

BLIŻSZE INFORMACJE WE FIRMIE

ZAKŁADY ELEKTRYCZNE
HENRYKA SELZERA
Lwów, ul. Zielona 2.
obejmują do wykonania ANTENY ZBIOROWE po cenach umiarkowanych,

„DEKORACJA" PRZEDSIĘBIORSTWO MALARSKO-LAKIERNICZE
LWÓW, ZIELONA 2

wykonuje po cenach przystępnych solidnie wszelkie roboty wchodzące w zakres przedsiębiorstwa.

Do wynajęcia

5 pokoi, kuchnia, przedpokój, łazienka, 2 klozety, pokój służbowy
od 1. lipca 1939, ul. Asnyka 10 parter
Wiadomość tamże

Centralna Małopolska Kasa Oszczędności we Lwowie
(dawniej Galicyjska Kasa Oszczędności)
Rok założenia 1843

Instytucja prawa publicznego

Wydaje książeczki oszczędnościowe imienne i na okaziciele

z poręką Państwa.
Prowadzi rachunki bieżące i czekowe.

Fundusze rezerwowe: zł 5,668.000·—
Zamiejscowe wpłaty — P. K. O. 500.198.

Aktualne dla właścicieli realności

Ponieważ zauważyliśmy, że niektóre anteny są budowane nie fachowo, dlatego prosimy zwracać się do firmy

PRACOWNIA RADIOTECHNICZNA
W. MICHIEWICZ
LWÓW, PL. HALICKI L. 7
TELEFON 204-28

która buduje anteny zbiorowe przepisowo, szybko, solidnie i po cenach przystępnych.

Ceny ogłoszeń: 1/1 str. zł. 250·—, 1/2 str. zł. 125 —, 1/4 str. zł. 70·—, 1/8 str. zł. 40·—, wiersz m/m jednołamowy lub jego miejsce 80 groszy. — Zastrzeżenie miejsca 20% drożej.

WYDAWCA: Lwowskie Towarzystwo Właścicieli Realności. Redaktor: RUDOLF LANG
Związkowe Zakłady Graficzne", Spółdzielnia z odp. udz. we Lwowie, ul. Piekarska 18. —Tel. 290-05.

92586.

IV
30287

Nr. 6 — Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem — Rocznik L

WP. Baron Leopold
Lwów, Boguszewskiego L. 9.

LWOWIANIN

ORGAN·LWOWSKIEGO·TOWARZYSTWA WŁAŚCICIELI·REALNOŚCI

WYCHODZI RAZ NA·MIESIĄC

Członkowie Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności, otrzymują to pismo bezpłatnie.

Redakcja i Administracja: Lwów, pl. Mariacki l. 5 (Galeria Mariacka) Telefon Nr. 240-26.

Biuro Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności znajduje się przy pl. Mariacki l. 5 (Galeria Mariacka)

Porad prawnych w sprawach podatkowych, sądowych i administracyjnych udziela się w biurze Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli Realności za wykazaniem się kwitem na zapłaconą składkę bieżącą w poniedziałek, środę i piątek od godz. 12—13 popołudniu.— Telefon 240-26.

TREŚĆ NUMERU: Podniesienie stanu sanitarnego i wyglądu estetycznego miasta. — Mgr Stanisław Löwenthal: Brak Sądów Administracyjnych — przyczyną niepowetowanych szkód. — Ważne orzeczenia Najwyższego Trybunału Administracyjnego. — Komunikaty i informacje.

BIURO Lwowskiego Towarzystwa Właścicieli realności oraz Redakcję „LWOWIANINA" przeniesiono z dniem 1. kwietnia 1939 do realności przy pl. Mariackim l. 5 (Galeria Mariacka)

ZAPROSZENIE
na
ZWYCZAJNE WALNE ZGROMADZENIE

CZŁONKÓW LWOWSKIEGO TOWARZYSTWA WŁAŚCICIELI REALNOŚCI które odbędzie się w Sali Izby Przemysłowo-Handlowej we Lwowie ul. Bourlarda L. 5. w poniedziałek, dnia 3 lipca 1939 r. o godz. 18·30

z następującym porządkiem dziennym:

Odczytanie protokołu z ostatniego Walnego Zgromadz.
Sprawozdanie z czynności Zarządu za rok 1938.
Sprawozdanie Komisji Rewizyjnej.
Wybory do Władz Towarzystwa.
Wolne wnioski.

Zaproszenie niniejsze służy za legitymację dla wstępu na salę.

ZA ZARZĄD:
Gen. Bryg. s. s. Dr T. Bałłaban Prezes

92586
JAGIELLOŃSKA BIBLIOTEKA UNIWERSYTECKA
№ П
92586

Podniesienie stanu sanitarnego i wyglądu estetycznego miasta.

W sprawach powyższych, będących od kilku lat przedmiotem wielu artykułów prasowych, dyskusji publicznych, zarządzeń i okólników władz centralnych i miejscowych mamy do zanotowania nowe obwieszczenie Zarządu Miejskiego z 12. IV br. treści następującej:

„Organa kontrolne Zarządu Miejskiego we Lwowie stwierdziły, że stan sanitarny realności, domów mieszkalnych, podwórz i placów niezabudowanych nie odpowiada obowiązującym w tym względzie przepisom sanitarno-porządkowym, a często pozostaje nawet w rażącej sprzeczności z tymi przepisami.

Wobec powyższego i w związku z zarządzeniem Pana Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13. II. 1939 Nr A. P. 10/385 w sprawie podniesienia wyglądu osiedli, podanym do wiadomości reskryptem Wojewody Lwowskiego z dnia 28. II. 1939 r. L. K. B. 1/1/1939, wzywam wszystkich właścicieli realności, aby samorzutnie, nie czekając na indywidualne zarządzenia, do dnia 15 maja 1939 r. uporządkowali oraz oczyścili swoje realności i dostosowali je do wymagań obowiązujących przepisów obwieszczenia Magistratu z dnia 28. IX. 1927 r. LM. 127304/27 oraz rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej z dnia 26. IX. 1935 r. o utrzymaniu porządku i czystości w miejscach publicznych i niektórych prywatnych (Dz. U. Nr 76, poz. 476).

Do dnia 16. V. 1939 r. organa kontrolne Z. M. będą przeprowadzały lustracje sanitarno-porządkowe, wydając indywidualne zarządzenia wzywające do uporządkowania nieruchomości. Po upływie tego terminu komisje sanitarno-porządkowe Z. M. będą kontrolowały ściśle stan sanitarny obejść, domów, podwórz, placów niezabudowanych itp., a winni wykroczeń w tym kierunku będą pociągani do odpowiedzialności karno-administracyjnej na podstawie właściwych przepisów prawnych".

Powołane w nim zarządzenie pana Ministra Spraw Wewnętrznych drukowaliśmy w N-rze lutowym „Lwowianina" pt. „Podniesienie wyglądu miast i osiedli" i zwróciliśmy z pewną ulgą uwagę na postanowienie w pkcie 5, że od osób, które w ubiegłym roku uskuteczniły nakazane przez władze roboty, nie należy żądać w bieżącym roku dokonywania dalszych remontów prócz tych, które z uwagi na bezpieczeństwo publiczne okażą się nieodzowne. Sprawa jest przecież jasna, że akcję remontową w roku zeszłym przeprowadzano z nadmiernym pośpiechem i bez programu uzgodnionego z czynnikami gospodarczymi, skutkiem czego koszt jej wyniósł kilkakrotnie więcej, niż było potrzeba dla uzyskania tych zresztą nietrwałych wyników, jakie osiągnięto. Należało zatem w roku obecnym zapobiec popełnionym błędom z roku zeszłego i nie narażać nieruchomej własności na wydatki nadmierne a często zbędne, które podcięły rentowność domów i ich zdolność do świadczeń na inne, dziś szczególnie ważne cele państwowe, a w szczególności zbrojeniowe. Wbrew jednak wskazówkom zawartym w powołanym wyżej okólniku, naprzód funkcjonariusze Policji Państwowej, potem komisje Urzędów dzielnicowych, a wreszcie Zarząd Miejski wzgl. jego Wydział techniczny wysyłają nakazy odnawiania fasad, malowania klatek schodowych, wyprawiania na gładko murów szczytowych, betonowania podwórz oraz naprawiania czy zmiany ogrodzeń także w tych wypadkach, kiedy w roku zeszłym zostały należycie wykonane wszystkie wówczas nakazane remonty i w których remonty te są ewentualnie wskazane wyłącznie ze względów estetycznych, jednak przy braku jakiegokolwiek zagrożenia bezpieczeństwu publicznemu. W nakazach tych zawarte jest przy tym postanowienie, że wniesienie odwołania nie wstrzymuje wykonania, ponieważ nakaz leży w interesie publicznym.

Ponieważ nakazów takich jest coraz więcej, Towarzystwo nasze postanowiło interweniować w najbliższych dniach w Prezydium Zarządu Miejskiego, ażeby Wydział Techniczny uwzględniał w pełnej mierze wytyczne okólnika p. Ministra Spraw Wewn. i ażeby wnoszone odwołania, które miałyby na celu uchylenie wydawanych nakazów z powodu należytego wykonania wszystkich nakazanych w roku zeszłym remontów miały moc wstrzymującą, w przeciwnym bowiem razie Starostwo Grodzkie nastaje na terminowe wykonanie robót, grożąc najdotkliwszymi represjami.

Opinia publiczna, a także zrzeszenia właścicieli realności wypowiadały się niejednokrotnie na temat ulepszenia estetycznej strony naszych miast i osiedli i nie było takiego głosu, któryby nie uznał olbrzymich zaniedbań w tym kierunku. Usprawiedliwiano wprawdzie zaniedbania te wieloletnim brakiem niemal zupełnie dochodów z realności z powodu ochrony lokatorów a następnie stałym podnoszeniem ciężarów podatkowych i opłat samorządowych, jednak zasadniczo występowano tylko przeciw wprowadzonemu dla remontów tempu i domagano się zindywidualizowania nakazów zależnie od możliwośc finansowej poszczególnych właścicieli realności oraz od nagłości napraw. Ujemne strony masowych nakazów idących w tysiące wypadków w jednym roku, ujawniły się bardzo szybko we formie żądanego i płaconego nadmiernego wynagrodzenia robocizny i materiałów, a interwencje wielokrotne u władz albo zupełnie nie albo w niedostatecznym stosunku wpłynęły na zwolnienie tempa nakazów. W każdym razie brak bliższego porozumienia ze sferami gospodarczymi i ustalenia pewnych wytycznych wyrządziły wiele szkód i podcięły na szereg lat siłę finansową dotkniętych nakazami.

W roku obecnym przybyły nakazy zamiany anten indywidualnych i urządzenia anten zbiorowych, dalej potrzeba zasilenia Skarbu Państwa na cele pożyczki przeciwlotniczej i na tym tle mamy do zanotowania interwencję Związku Izb Przemysłowo-Handlowych u p. wicepremiera Kwiatkowskiego w kierunku ustalenia właściwej hierarchii obowiązków i tu podajemy wzmiankę o tym, wyjętą z biuletynu prasowego „Gospodarczej służby informacyjnej" według artykułu „Kuriera Polskiego":

„Aktualna sytuacja polityczna nałożyła na sfery gospodarcze szereg specjalnych zadań, których natychmiastowa realizacja wiąże się ściśle z dominującym postulatem polityki rządu, jakim jest wzmocnienie gotowości obronnej państwa.

Sprawne wykonanie przez przedsiębiorstwa tych zadań specjalnych, jak gromadzenie surowców, zapasów paliwa, zintensyfikowanie produkcji szeregu nowych artykułów itp. jest rzeczą dużego znaczenia. W tym kierunku jest więc prowadzona wśród warsztatów pracy odpowiednia akcja propagandowa, zmierzająca do skupienia całej uwagi i największego wysiłku przedsiębiorstw na tych pracach. Równocześnie zaś jest wysoce niepożądane absorbowanie przedsiębiorstw wypełnianiem w obecnym okresie obowiązków o charakterze wyraźnie drugorzędnym.

Sprawę tę podniósł ostatnio Związek Izb Przemysłowo-Handlowych, który w memoriale, skierowanym do p. wicepremiera Kwiatkowskiego podkreślił, że takie wymagania władz administracyjnych, które dotyczą np. przebudowy parkanów, asfaltowania dziedzińców czy odnawiania fasad domów, są całkowcie słuszne w okresie normalnych warunków pracy, lecz obecnie winny one zejść na plan dalszy wobec potrzeb chwili bieżącej, aby nie rozpraszać wysiłków życia gospodarczego, które powinny być skoncentrowane na ważniejszych zadaniach, jakie dziś ma ono do wypełnienia w związku z pogotowiem obronnym.

Praktyka wykazuje, iż interwencja organów administracji państwowej w zakresie parkanów i podwórek nie tylko nie uległa ostatnio złagodzeniu, lecz przeciwnie, w szeregu wypadków ujawniła nastawienie wysoce rygorystyczne, wobec którego nawet placówki gospodarcze, wykazujące najbardziej dobrą wolę, znajdowały się niejednokrotnie w sytuacji przymusowej.

Tego rodzaju rygorystyczne postępowanie niektórych władz administracji, zwłaszcza niższych stopni, pozostaje w rażącej sprzeczności z wymogami chwili, ponadto zaś koliduje w dużym stopniu z kierunkiem działania innych organów państwowych, których żądania w zakresie zwiększenia pogotowia obronnego traktowane być winny w sferze pierwszoplanowej. W tym stanie rzeczy zachodzi, zdaniem Związku Izb, konieczność dokonania pewnej koordynacji działania poszczególnych organów państwowych oraz przeprowadzenia odpowiedniej hierarchizacji ich wymagań".

Jak się dowiadujemy, przeciw nakazom zastąpienia anten jednopromieniowych anteną wielopromieniową zostały wniesione odwołania z tym uzasadnieniem, że anten stniejących w obrębie posesji względnie na dachu realności nie umieszczał dotknięty nakazem właściciel realności, lecz lokatorowie, którzy posiadają radioodbiorniki, a temu zeszpeceniu ulicy nie mógł właściciel przeszkodzić, ponieważ w myśl art. 14 ustawy z 3. VI 1924 o poczcie, telegrafie i telefonie (Dz. U. Nr 63/1933 poz. 401) posiadaczom zezwoleń na urządzenia radiokomunikacyjne przysługuje prawo umieszczania na prywatnych nieruchomościach, w których obrębie zamieszkują, urządzeń antenowych. Ponieważ dalej „zastąpienie ustawionych anten" przez lokatorów obejmuje także usunięcie istniejących anten, przez wykonanie otrzymanego nakazu wkroczyłby właściciel w ich prawa udzielone im przez wymienioną ustawę o poczcie itd. i naraziłby się na procesy z ich strony, co tym bardziej jest prawdopodobne, że według opinii Polskiego Radia takie anteny wielopromieniowe nie zapewniają dobrego odbioru na radioodbiorniki detektorowe bezlampowe, których jest większość w realnościach lwowskich, przy czym dobry odbiór zależny jest od rozmiarów posesji, możliwości rozpięcia linek w pewnym racjonalnym kierunku itd., szczegóły, które władzom miejskim są bardzo dobrze znane. Zarzucono w odwołaniu, że mieszkania i lokale w realności są pod ochroną lokatorów, że skutkiem tego właściciel nie ma możności wymusić od lokatorów zwrotu kosztów na antenę wielopromieniową i do takich świadczeń nie jest obowiązany. Zarzucono wreszcie, że powołany w wezwaniu art. 338 prawa budowlanego zawiera uprawnienie dla władz administracyjnych wydawania zakazów dokonywania zmian w zewnętrznym wyglądzie budynków, o ile zmiany te mogą spowodować zeszpecenie ulicy oraz wydawania nakazów usunięcia takich urządzeń, nie zawiera jednak uprawnienia dla wydawania nakazów zastępowania pewnych urządzeń pod adresem osób, które szpecących urządzeń nie dokonali i nie mieli prawa dokonaniu temu przeszkodzić. — Urząd Wojewódzki jednak odwołań takich nie uwzględnił i powołując się na art. 93 rozporządzenia P. R. P. o postępowaniu administracyjnym utrzymał w mocy decyzję Zarządu Miejskiego. Nie wiadomo nam, czy orzeczenie to zostało zaskarżone do Trybunału administracyjnego.

Na tle zakładanych anten zbiorowych wypłynęła znów nowa sprawa. Wypełniając nakaz usunięcia szpecących drągów antenowych i zastąpienia ich anteną wielopromieniową przeprowadzili właściciele realności równocześnie taką ilość przyłączeń, t. j. odprowadzeń aż do okien lokali, ile było w realności w chwili otrzymania nakazu względnie w chwili

stawiania anteny zbiorowej anten jednopromieniowych. Postępowanie to było tym uzasadnione, że temu lokatorowi, który do tej chwili anteny nie miał, a zatem nie miał też aparatu wymagającego anteny, linki antenowej nie potrzeba, tym bardziej, że każde odprowadzenie pociąga za sobą niepotrzebny wydatek kilku czy kilkunastu złotych w zależności od solidności wykonania, rodzaju użytego materiału itp. a wydatek taki jest o tyle zbędny, że także nieużywana antena niszczeje z powodu działań atmosferycznych, a przy tym nieużywane odrutowanie realności nie przyczynia się do podniesienia estetycznego wyglądu domu. W ten sposób w większej ilości domów została przygotowana antena zbiorowa dla wszystkich lokatorów przez umieszczenie na niej potrzebnej ilości miejsc czy haczyków zaczepnych, odprowadzeń jednak urządzono znacznie mniej, zależnie od ilości zastąpionych anten jednopromieniowych. Obecnie zdarza się, że lokator nie posiadający anteny, czy aparatu radiowego lub niewykupujący abonamentu radiowego domaga się już po postawieniu anteny zbiorowej, aby mu właściciel domu własnym kosztem doprowadził antenę aż do okna mieszkaniowego lub też tylko do brzegu dachu. Żądanie takie jest nieuzasadnione, ponieważ nakaz opiewał wyraźnie na „zastąpienie“ anten, z czego wynika, że coś, co nie istnieje, nie może być zastąpione. Nakaz zaś nie opiewa na sprawienie każdemu lokatorowi anteny kosztem właściciela, szczególnie, jeśli lokal jest pod ochroną lokatorów i skutkiem tego właściciel domu nie ma możności ani podwyższenia czynszu ani dochodzenia zwrotu swego wydatku. Niektóre Komisariaty Policji Państwowej nie podzielają tego stanowiska i przez swych funkcjonariuszy nakazują właścicielom realności urządzenia anteny czy linek antenowych także tym lokatorom, którzy w chwili stawiania anteny zbiorowej nie posiadali ani aparatu radiowego ani anteny jednopromieniowej. Gdy właściciel domu nakazu tego nie wykonuje, zostaje wezwany na rozprawę przed Sądem Starościńskim. Ponieważ bardzo wielka jest ilość podobnych wypadków, że lokator już po zainstalowaniu anteny zbiorowej nabiera prawa do założenia sobie anteny przez wykupno abonamentu radiowego, zwróciło się Towarzystwo nasze osobnym memoriałem przedłożonym przez deputację, do p. Starosty Grodzkiego z prośbą o wydanie podległym mu Komisariatom Policji Państwowej pouczenia, że nabywcom aparatów radiowych względnie abonamentu radiowego nie przysługuje prawo domagania się od właściciela realności urządzenia im linki antenowej i doprowadzenia do mieszkania od anteny zbiorowej, lecz że mają prawo przyłączenia się do anteny zbiorowej wyłącznie własnym kosztem, przy czym ze względu na możliwość uszkodzenia anteny oraz dachu, zainstalowanie anteny winno być oddawane tylko firmom fachowym instalatorskim z pominięciem wszystkich przygodnych ludzi podejmujących się takich prac.

—oo—

Mgr STANISŁAW LÖWENTHAL

Brak Sądów Administracyjnych — przyczyną niepowetowanych szkód.

Problem Sądów Administracyjnych, stanowi jeden z najbardziej piekących zagadnień ustrojowo-administracyjnych w Polsce. Problem ten, jakkolwiek będący przedmiotem wielu polemik, artykułów dyskusyjnych a nawet obszernych dzieł (Langrot, Cybichowski), nie znalazł dotychczas u nas konkretnego rozwiązania.

Już konstytucja z r. 1921 w art. 73 w rozdziale traktującym o sądownictwie administracyjnym postanawia, że o orzekaniu o legalności aktów administracyjnych, w zakresie tak administracji rządowej jak i samorządowej osobna ustawa powoła Sądownictwo administracyjne, oparte w swej organizacji na współdziałaniu czynnika obywatelskiego i sędziowskiego, z Najwyższym Trybunałem Administracyjnym na czele. Takie ujęcie sprawy przez Konstytucję, wskazywało na pewien zasadniczy plan utworzenia u nas Sądownictwa Administracyjnego, co najmniej dwu-instancyjnego, co więcej, — Konstytucja przewidywała tu nawet skład przyszłych Sądów (laicy i sędziowie).

Jakkolwiek zapowiedziana ustawa, o której Konstytucja wspomniała, faktycznie wyszła, nie zrealizowała ona jednak planu Konstytucji, ileże wprowadziła jedną tylko instancję Sądu Administracyjnego, i to od razu instancję najwyższą (kasacyjną) w postaci Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Od tego czasu upłynęło lat 13 i oto nowa Konstytucja z r. 1935 w art. 70, nie przynosi niestety nic w tym względzie nowego. Przeciwnie, podkreślając tylko za wzorem starej Konstytucji kompetencje i zadania Najwyższego Trybunału Administracyjnego („Powołuje się.... Najwyższy Trybunał Administracyjny do orzekania o legalności aktów Administracyjnych“), nie wspominając już natomiast o rozbudowie Sądownictwa administracyjnego niższych instancji, stwarza pozór, że zamiar w tym kierunku został zaniechany.

Wniosek taki jednakowoż byłby niesłuszny, ileże w tym samym artykule (70 pkt. 1. lit. a) ustawa konstytucyjna mówi o powołaniu Sądu Najwyższego

dla spraw sądowych cywilnych i karnych, co przecież nie tanguje w zupełności rozbudowy niższych instancji karno-cywilnych.

Potrzeba ustanowienia Sądów Administracyjnych niższej instancji, jest w rzeczy samej potrzebą pierwszej wagi, potrzebą, której konieczność uzasadnia tak interes publiczny jak i prywatny.

Nie miejsce i nie czas rozwodzić się tutaj nad ewentualną organizacją i metodą pracy tych Sądów. Wychodząc jednakże z ogólnego założenia, że organizacja Sądownictwa administracyjnego winna być taką, by zapewnić w sposób najbardziej prosty, szybki i skuteczny osiągnięcie zasadniczego swego celu, t. j. ochrony praw przedmiotowych obywateli przed naruszeniem ich, przez nielegalne zarządzenia lub orzeczenia Władz administracyjnych, zadać należy sobie pytanie, czy Najwyższy Trybunał Administracyjny jako jedyna instancja administracyjna, spełnia w tym kierunku w całej pełni swoje zadanie.

Z górą 15.000 dotąd niezałatwionych spraw, zalegających Wydziały Najwyższego Trybunału Administracyjnego stanowi właściwie wystarczającą odpowiedź na powyższe pytanie. To horendalne po prostu przeciążenie tej jedynej instancji Sądu Administracyjnego, doprowadziło do tak fatalnego stanu rzeczy, że sprawy wpływające do Najwyższego Trybunału Administracyjnego są rozstrzygane z kilkuletnim a co najmniej dwuletnim opóźnieniem. Nie trzeba chyba podkreślić, że takie opóźnienie w załatwianiu sporów, powoduje już nie tylko podkopanie autorytetu Władzy, ale też i niepowetowane szkody po stronie zainteresowanych jednostek.

Że tylko wspomniemy aktualne na naszym terenie sprawy podatku inwestycyjnego, opłat drogowych, opłat za czyszczenie jezdni, opłat za urządzenia kanalizacyjne itd., dalej sprawy nakazów zmiany klozetów wolno-spadowych na spłókiwanie wodą, nakazów przeróbek portali etc., etc.

Przymuszony rygorystycznym nakazem, wyraźnie podkreślającym, że wnoszenie środka prawnego nie wstrzymuje wykonania nakazanych robót względnie obowiązku zapłacenia wymierzonej należytości, — właściciel realności, — płacił ciężkie pieniądze lub wykonywał nakazane prace, by po dwóch lub więcej latach dowiedzieć się z uzyskanego wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego, że wydany nakaz lub polecenie były bezpodstawne.

W ten sposób w samym mieście Lwowie tysiące właścicieli realności uiściło bezzwrotnie kilkanaście milionów złotych, względnie narażonych zostało na olbrzymie niepowetowane szkody, co w wielu wypadkach poważnie podkopało byt prywatnej własności miejskiej.

Próby rozcięcia tego węzła gordyjskiego przez wydanie w r. 1932 rozporządzenia, iż w sprawach, które weszły do Najwyższego Trybunału Administracyjnego przed 1/X 1932, skarżący względnie jego pełnomocnik jest zobowiązany w ciągu 3-ch miesięcy od wejścia w życie rozporządzenia, pisemnie oświadczyć, czy skargę swą nadal popiera, — dalej podwyższenie opłat postępowania przed Trybunałem oraz utrudnienia przy uzyskaniu prawa ubogich, nie mogły i nie mogą dać konkretnego rozwiązania.

Rozwiązanie takie przynieść może wyłącznie i tylko wprowadzenie niższych instancji Sądów Administracyjnych, co w rezultacie dać może przede wszystkim: odciążenie Najwyższego Trybunału Administracyjnego, jako instancji kasacyjnej, dalej należyte i gruntowne zaznajomienie się ze spornym zagadnieniem, przy jednoczesnej łatwej możliwości bezpośredniego zetknięcia się z objektem i wykorzystaniu znajomości stosunków lokalnych, co najważniejsze zaś, — przyspieszenie załatwienia spraw, z którym przeważająca większość z pewnością nie będzie potrzebowała być przedmiotem rozprawy przed N. T. A. Nie ulega wątpliwości, iż reforma ta przyczyniła by się do usprawnienia naszego życia gospodarczego.

Zrozumiała to też większość państw europejskich, jak Włochy, Francja, Szwajcaria, Belgia, Jugosławia i inne, które dawno już wprowadziły u siebie ten właśnie system wielo-instancyjności Sądów Administracyjnych.

Życzyć by należało, aby i u nas sprawa ta znalazła wreszcie swoje szczęśliwe rozwiązanie.

Ważne orzeczenia Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Uprawnienie władzy policyjno-budowlanej do nakazania właścicielowi budynku remontu poszczególnych mieszkań.

Art. 18 ustawy z 11 kwietnia 1924 o ochronie lokatorów poz. 297/36 Dz. Ust., który nakazuje właścicielowi utrzymywać przedmiot najmu w stanie zdatnym do użytku i wykonywać właściwe zarządzenia władzy policyjno-budowlanej, harmonizuje z art. 377 i 380 prawa budowlanego z 16 lutego 1928 poz. 202 Dz. Ust.; w razie stwierdzenia przez władzę policyjno-budowlaną nienależytego stanu bądź budynku całego, bądź poszczególnego mieszkania, ma ona prawo wydać na podstawie cyt. przepisów budowla-

nych odpowiednie zarządzenie, które jednak nie przesądza, kto mianowicie, właściciel czy lokator, pokryje koszty, związane z dokonaniem poleconych przez władzę napraw.

WYROK NTA Z 11 LUTEGO 1938 L. REJ. 6032/35 OPA 37 A/39.

Na skutek skargi lokatora S. zostały dokonane 29 stycznia 1935, a następnie 26 lutego 1935 oględziny pewnego lokalu w Warszawie. Przy tych oględzinach stwierdzono, że kanał dymowy w wzmiankowanym lokalu jest przepalony i piec nie trzyma ciepła, szczelinami wydobywa się czad, że trzon kuchenny posiada kafle obruszane i grozi runięciem, że przewód wentalacyjny od ustępu nie jest wyprowadzony ponad dach, że podłoga w kuchni jest uszkodzona, tynk ze ścian odpada, że sufity są popękane, a ramy okienne częściowo spróchniałe. Zarząd Miejski m. st. Warszawy powołując się na art. 380 prawa budowlanego zarządzeniem z 5 marca 1935 nakazał właścicielowi nieruchomości pomieszczenie klozetowe zaopatrzyć w należyte urządzenie wentylacyjne, piec częściowo rozebrać i pobudować na nowo, trzon w kuchni rozebrać i pobudować na nowo, wyremontować: podłogę w kuchni, tynki na ścianach i sufitach oraz ramy okienne z zamianą spróchniałych części na nowe. Komisarz Rządu na m. st. Warszawę, do którego odwołał się właściciel nieruchomości, zarządził ponowne oględziny lokalu, o który chodzi; odbyły się one 19 czerwca 1935 i potwierdziły wyniki powyżej omówionych oględzin z tym uzupełnieniem, że w kuchni stwierdzono brak okna letniego. Komisarz Rządu na m. st. Warszawę orzeczeniem z 19 sierpnia 1935 utrzymał w mocy zarządzenie Zarządu Miejskiego z zaznaczeniem, że odwoławca nie kwestionuje konieczności nakazanych robót, wady zaś stwierdzone przy oględzinach utrudniają utrzymanie w mieszkaniu czystości, suchości i normalnej temperatury, dziury zaś i szpary w podłodze tudzież popękane kafle i wybrzuszone ściany pieców, grożące zawaleniem się, umożliwiają mechaniczne uszkodzenia ciała ludzkiego, a więc zagrażają zdrowiu i bezpieczeństwu mieszkańców i tym samym czynią lokal częściowo niezdatnym do użytku i przeto winny być usunięte nie przez lokatora, lecz przez właściciela budynku z obowiązku publiczno-prawnego, ustanowionego przez powołane w orzeczeniu przepisy prawa, co nie przesądza skuteczności ewentualnego powództwa cywilnego. W orzeczeniu tym władza powołała się na art. 377 i 380 prawa budowlanego w brzmieniu noweli z 3 grudnia 1930 poz. 663 Dz. Ust. i na art. 18 tekstu ustawy o ochronie lokatorów poz. 297/36 Dz. U.

Na to orzeczenie właściciel wniósł skargę do NTA, który, rozpatrując sprawę w granicach tejże skargi, rozważył co następuje:

Kwestię właściwości władzy policyjno-budowlanej do nakazywania remontu poszczególnych mieszkań NTA rozważał niejednokrotnie i m. i. w wyroku z 10 maja 1933 l. rej. 8532/30 wypowiedział, że art. 28 ustawy z 11 kwietnia 1924 o ochronie lokatorów poz. 406 Dz. Ust., który nakazuje właścicielowi utrzymywać przedmiot najmu w stanie zdatnym do użytku i wykonywać właściwe zarządzenia władzy policyjno-budowlanej, harmonizuje z art. 377 i 380 prawa budowlanego z 16 lutego 1928 poz. 202 Dz. Ust., który powierza władzy budowlanej pieczę nad stanem budynków i upoważnia ją do zawezwania właściciela budynku do doprowadzenia go do stanu należytego, a w razie niewykonania tego wezwania do dokonania napraw kosztem właściciela. Przepisy obu tych ustaw mają na względzie interes publiczny i z tego stanowiska nakazują utrzymanie lokali mieszkalnych w stanie należytym. Dziedzina ta zatem nie należy wyłącznie do stosunków prywatnych pomiędzy lokatorami i właścicielami domów. Skoro władza policyjno-budowlana stwierdzi nienależyty stan bądź budynku całego, bądź poszczególnego mieszkania, ma ona prawo wydać na podstawie cyt. przepisów budowlanych odpowiednie zarządzenie, które jednak nie przesądza, kto mianowicie, właściciel czy lokator, pokryje koszty, związane z dokonaniem poleconych przez władzę napraw. Ta ostatnia kwestia należy niewątpliwie do kompetencji sądów powszechnych. Niesłuszne więc jest zapatrywanie skarżącego, jakoby władza policyjno-budowlana nie była kompetentna nakazywać właścicielowi jakichkolwiek napraw w mieszkaniach prywatnych, zajętych przez lokatorów, względnie miała prawo zarządzić tylko roboty dotyczące elewacji budynków, dachów, klatek schodowych itp. Zapatrywanie to nie znajduje żadnego oparcia w przepisach ustawy, nie zawiera bowiem ona powyższego zróżniczkowania. Władza policyjno-budowlana ma obowiązek dbać o zdrowie i bezpieczeństwo zarówno publiczne jak i osób znajdujących się w mieszkaniu. Nieuzasadnione są wreszcie zarzuty dowolności ustalenia władzy pozwanej, że stwierdzone przez nią braki lokalu, o który chodzi, zagrażają bezpieczeństwu, władza bowiem wskazała w tym względzie na momenty konkretne co do wpływu rzeczonych braków na zdrowie i bezpieczeństwo mieszkańców, a skarżący stanowiska władzy w tym względzie nie podważył.

Kierując się tymi rozważaniami, Trybunał skargę, jako nieuzasadnioną, oddalił.

Podatek od zbytku mieszkaniowego: Pokoje służbowe; pokoje przeznaczone do wykonywania zawodu.

Jeżeli przepisy statutu podatku od zbytu mieszkaniowego uzależniają zwolnienie podatkowe bądź od warunku specjalnego przeznaczenia pokoju na użytek służby domowej, bądź od przeznaczenia go wyłącznie do wykonywania zawodu, to przeznaczenie pokoju na oba te cele nie uzasadnia zwolnienia.

WYROK NTA Z 25 PAŹDZIERNIKA 1938 L. REJ. 3765/36 OPA 2567/39.

...Zaskarżone orzeczenia oparte są m. i. na tych motywach faktycznych, że w mieszkaniu swoim skarżący nie posiada ani oddzielnego pokoju dla administracji domu, ani pokoju służbowego (scil. dla służącej), gdyż właśnie pokój wskazywany jako służbowy jest użytkowany dla załatwiania interesantów i lokatorów domu...

Otóż według § 2 statutu miejskiego, normującego sporny podatek, do części mieszkalnych zbędnych (i jako takie podlegających opodatkowaniu) nie zalicza się pokojów służbowych, posiadających charakter „specjalnych pomieszczeń dla służby domowej i jej rodziny, faktycznie zajmowanych". Z drugiej strony według § 4 p. a) tegoż statutu wolne są od podatku „części mieszkalne, przeznaczone wyłącznie do wykonywania zawodu". Już więc z brzmienia tych przepisów widać, że skoro uzależniają one zwolnienie podatkowe bądź od warunku specjalnego przeznaczenia pokoju na użytek służby domowej, bądź od przeznaczenia go wyłącznie do wykonywania zawodu, to przeznaczenie pokoju na oba cele jw., pozbawiając każdy z nich cechy przeznaczenia specjalnego wzgl. wyłącznego, tym samym wyklucza spełnienie warunków statutu o wolności podatkowej. Bezzasadny jest więc zarzut skargi, że uznanie przez władzę mieszanego charakteru pokoju jako służbowego i przeznaczonego na prowadzenie spraw administracji domu uzasadniało zwolnienie go od podatku...

Sprawa ta dotyczy Łodzi, jednak i w statucie o podatku od zbytku mieszkaniowego w m. Lwowie z r. 1936 znajdują się identyczne postanowienia. Do orzeczenia powyższego dołączono m. i. glosę p. Prof. Dra E. Waśkowskiego, który wskazuje na niebezczeństwo wykładni przepisów prawa podług ich sensu słownego, nie sprawdzonego i niepotwierdzonego przez wykładnię logiczną i uważa, że statut ma na celu opodatkowanie tych części mieszkania, które przewyższają ustalone maksymalne normy i są przeznaczone do użytku samego lokatora, stanowiąc „luksus". Nie polegają zatem opodatkowaniu inne części, z których lokator nie korzysta jako z mieszkania, lecz które są przeznaczone do innych celów, z czego wynika, że i lokale przeznaczone jednocześnie tak dla służby domowej, jak i do wykonywania zawodu, nie podlegają opodatkowaniu, a nawet tym bardziej nie podlegają, że służą od razu do obu tych celów, tak samo, jak jeżeli ślepi, głusi i niemi są zwolnieni od obowiązku wojskowego, to tym bardziej nie mogą podlegać poborowi głuchoniemi ślepcy.

Komunikaty i informacje

Ławnicy i zastępcy ławników do Sądu Pracy i do Sądu Pracy oraz 28 ławników i 56 zastępców ławni- i 124 zastępców ławników z grupy pracodawców do Sądu Pracy oraz 28 ławników i 56 zastępców ławników z tejże grupy do Sądu Okręgowego na okres trzyletni przedłożyło Towarzystwo nasze odpowiednie listy kandydatów na wezwanie p. Inspektora Pracy we Lwowie.

Przeróbka 20.000 parkanów. W myśl zarządzeń władz administracyjnych właściciele posesyj w Warszawie przeprowadzają obecnie przebudowę parkanów i ogrodzeń. Ścisłe oparkanienia drewniane zamieniane są na parkany sztachetowe, zaś w ogrodzeniach murowanych wybijane są okna, opatrzone metalowymi siatkami. Obliczają, że ogółem przebudowanych będzie w Warszawie przeszło 20 tys. parkanów. („Miasto Polskie".)

Zarządzenia O. P. L. G. w Warszawie. Przewidziane jest przeprowadzenie szczegółowej kontroli, czy zarządzenia już uprzednio obowiązujące, jak opróżnianie strychów z materiałów łatwopalnych i usunięcie przedmiotów tarasujących przejazdy i przejścia zostały dokonane. W najbliższym czasie zostanie wydane rozporządzenie, dotyczące zaopatrzenia przez właścicieli nieruchomości w ciągu dwóch miesięcy strychów w naczynia do przechowywania wody i piasku.

Naczynia do wody mają mieć pojemność 250 litrów. Przewidziany jest 1 zbiornik wody na 100 do 200 metrów kwadratowych powierzchni strychu. Zbiornikami piasku mają być skrzynie o wymiarach 40×50×100 cm, z których każda przypadałaby na 100—200 metrów kwadratowych powierzchni strychu. *Powyższe zarządzenia uprzednio zalecane przez władze O. P. L. G. będą obecnie prawnie wymagane.*

W drugim etapie przygotowawczym będzie również wymagane zaopatrzenie domów w podręczną apteczkę z materiałami opatrunkowymi niezbędnej potrzeby.

Dopiero w 3-im i 4-ym etapie przyjdzie kolej na zaopatrzenie się w maski gazowe i inne narzędzia ratownicze.

Przygotowania O. P. L. G. obarczą właścicieli nieruchomości. Wprowadza się je powoli i stopniowo. („Miasto Polskie").

Zarząd Miejski ogłoszeniem z 26-go kwietnia br. wzywa płatników podatku gruntowego w roku 1939 do natychmiastowej zapłaty pierwszej raty tego podatku pod rygorem wdrożenia egzekucji. Druga rata podatku winna być zapłacona do dnia 15 listopada 1939 r.

925 pd

IV

UWAGA
WŁAŚCICIELE REALNOŚCI!

Solidnie. tanio, fachowo, według przepisów, wykonuje ANTENY ZBIOROWE tylko urzędowo uprawniona Firma:

FOT - ABO - RAD

Lwów. Plac Mariacki L. 9
początek ul. Rutowskiego

TELEFON Nr. 226-56

BLIŻSZE INFORMACJE WE FIRMIE

Centralna Małopolska
Kasa Oszczędności we Lwowie
(dawniej Galicyjska Kasa Oszczędności)
Rok założenia 1843

Instytucja prawa publicznego

Wydaje książeczki oszczędnościowe imienne i na okaziciele

z poręką Państwa.
Prowadzi rachunki bieżące i czekowe.

Fundusze rezerwowe: zł 5,668.000·—

Zamiejscowe wpłaty — P. K. O. 500.198.

ZAKŁADY ELEKTRYCZNE
HENRYKA SELZERA
Lwów, Zielona 2. — Tel. 234-06
obejmują do wykonania ANTENY ZBIOROWE po cenach umiarkowanych

Zamiast malowania klejowego lub olejnego stosuje się obecnie nowy sposób malowania ścian, sufitów i fasad.

PRZY POMOCY NOWOCZESNEGO SPOIWA

AMSTELLINA

otrzymuje się powierzchnie o następujących właściwościach: 1) nie ścierają i nie odpryskują — zapobiegając tworzeniu się pyłu, tak szkodliwego dla zdrowia, 2) MOŻNA JE ZMYWAĆ WODĄ, MYDŁEM, amoniakiem rozcieńczonym lub roztworem lyzolowym, 3) mają PIĘKNY MATOWY wygląd, 4) są odporne na słabe kwasy i ługi, 5) są odporne na wysoką i niską temperaturę, 6) przepuszczają powietrze i nie zmydlają się z cementem, są zatem pod tym względem lepsze od farb olejnych, 7) są elastyczne i bardzo trwałe.

N. V. INDUSTRIEELE MAATSCHAPPIJ
„AMSTELLIN" UTRECHT (HOLANDIA)

LICENCJA NA POLSKĘ

KOPAL KRAKÓW ZAKŁADY CHEMICZNE
Rzemieślnicza 5

„DEKORACJA" PRZEDSIĘBIORSTWO MALARSKO-LAKIERNICZE
LWÓW, ZIELONA 2

wykonuje po cenach przystępnych solidnie wszelkie roboty wchodzące w zakres przedsiębiorstwa.

Telefon 292-91

ZAKŁAD KĄPIELOWY św. ANNY
WE LWOWIE, UL. AKADEMICKA 10.
gruntownie odnowiony

poleca P. T. Publiczności: I. ODDZIAŁY WANNOWE II. ODDZIAŁ ŁAŹNI (para mokra i sucha)

Dla Towarzystw, Związków i Zrzeszeń znaczne ulgi.

w ŚRODY ŁAŹNIA DLA PAŃ.

Zakład czynny codziennie do godziny 19-tej. W dnie przedświąteczne i przedniedzielne do godziny 21-szej (9-tej).

Ceny ogłoszeń: 1/1 str. zł. 250·—, 1/2 str. zł. 125·—, 1/4 str. zł. 70·—, 1/8 str. zł. 40·—, wiersz m/m jednołamowy lub jego miejsce 80 groszy. — Zastrzeżenie miejsca 20% drożej.

WYDAWCA: Lwowskie Towarzystwo Właścicieli Realności. Redaktor: RUDOLF LANG

Związkowe Zakłady Graficzne", Spółdzielnia z odp. udz. we Lwowie, ul. Piekarska 18. —Tel. 290-05.

92586

92586

9